

Ramazân-ı Şerîf Bayramınızı Tebrîk Eder,
Hepinize Sevdiklerinizle Berâber İki Cihanda Bütün
Âfetlerden Âfiyet ve Dâreyn Sâadeti Niyâz Ederiz!

Lâlegül

Lâlegül Dergisi Yıl: 8 Sayı: 87 Ramazân - Şevâl 1441 MAYIS 2020 Fiyatı: 15 TL

Bulaşıcı Hastalıklar
Eski Ümmetler İçin Bir Azaptı
Ahmet Mahmut ÜNLÜ s.04

Yüce Allâh'ın Kudret Sıfatının Yanında
Beşerin Acziyeti Ne Güzel Tezâhür Ediyor!
Resul BÖLÜKBAŞ s.10

Musîbet, Takdîr-i İlâhî ve Sabır
Dr. Ahmet GELİŞGEN s.18

Mü'min'in Zihin Dünyâsında
Belâ ve Musîbetler
Ömer Faruk KORKMAZ s.26

Allah Teâlâ'nın Eşi, Benzeri ve Ortağı
Olmadığına İnanmak
Hüsamettin VANLIOĞLU s.32

Dünyanın Koronavirüs'le İmtihanı
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER s.38

Üstad Necip Fâzıl'ın 37. Vefât Yıldönümü
Münâsebetiyle "Şarkımız" Şiirinin Tahlîli
Dr. İhsan ŞENOCAK s.50

ÇOK MÜHİM BİR İFTÂR DUÂSI s.58-59

RAMAZÂN-I ŞERÎF AYININ NAMAHLARI s.59-67

KADİR GECESİ NAMAHLARI ve DUÂLARI s.60-63

İLK DEFÂ YAZILAN FAZİLETLİ BİR KADİR GECESİ NAMAHI s.60-61

MEŞÂYİHİN TESBİTİNE GÖRE BU SENE KADİR GECESİ HANGİ GECEDİR? s.63-64

BAYRAM GECESİNİN ve GÜNÜNÜN FAZİLETLİ AMELLERİ s.67-80

İLK DEFÂ YAZILAN BİR BAYRAM GECESİ NAMAHI s.68

BAYRAM GÜNÜ KABRİSTANI ZİYÂRET ETMEK ve OKUNACAK FAZİLETLİ DUÂLAR s.73-76

BAYRAM GÜNÜNÜN ZİKİRLERİ s.77-80

EDİTÖRDEN

19 Mayıs Salı Günü'nü,
20 Mayıs Çarşamba
Günü'ne bağlayan gece

Kadir Gecesi'dir. Dünya ve ahiretin saadet reçetesini bizlere sunan ve tüm insanlığın kurtuluş rehberi olan Kur'an-ı kerim o gece indirildi ve en kıymetli gece oldu.

Kadir Gecesi, hakkında müstakil bir sûre nâzil olan ve pek çok hadis-i şerifler vârid olan; yapılan hayır ve amellerin bire bin katıyla kabul edildiği çok müstesna bir gecedir. O mübarek geceyi de böylesine faziletli kılan, hiç şüphe yok ki onda indirilen Kur'an-ı kerim'dir. Nitekim Allah-u Teala **Kadr Sûresi**'nde:

"Muhakkak Biz O'nu (Kur'an-ı kerim'i) Kadir Gecesi'nde indirdik." buyurmuştur.

Bir Ömre Bedel Gece

Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*)'e, evvelki ümmetlerin ömürlerinin ne kadar uzun olduğu haber verildiğinde, Kendi ümmetinin ömürlerini onlara nisbetle çok kısa buldu. Ve; "Benim ümmetim bu kadarcık kısa bir ömürde, uzun ömürlü olan diğer ümmetlerin işlediği sâlih amelleri işleyemez" endişesiyle müteessir olunca, Allah-u Teâlâ:

"Kadir Gecesi bin aydan hayırlıdır." buyurdu ve bu ümmete Kadir Gecesi'ni ihsan etti. Bundan böyle, o gece yapılacak olan salih amellerle elde edilecek hayır ve sevaplar, içinde Kadir Gecesi olmayan bin aylık ibadetle kazanılacak olan ecir ve mükâfattan daha hayırlı oldu.

Şöyle kabaca bir hesap yapacak olursak; **"bin ay"** yaklaşık **"seksen üç sene dört ay"** gibi uzun bir zaman dilimi eder ki, tek bir gece koskoca bir ömre bedel demektir. Böylece bu mübarek gecenin her saati ve dakikası, senelere ve aylara tekâbül etmektedir ki, bu durum bizim için ne büyük bir fırsat ve ne büyük bir ganimettir.

Tabi bir de madalyonun öbür yüzü var. Çünkü böylesine kıymetli bir geceyi şayet ibâdet ve taatle değil de, isyan ve günahla geçirmek, senelerce işlenecek günah ve isyana denk olur. İşte o takdirde bu büyük avantaj maalesef dezavantaja dönüşür ki, Rabbim böylesine kıymetli bir geceyi gafletle geçirmekten ve hüsrana uğramaktan bizleri muhafaza buyursun.

Dolayısıyla bu ümmetin ibadet ve taatle, namaz ve Kur'an'la geçireceği kısacık bir gece uzun bir ömür kadar

bereketli; fakat namazsız ve Kur'an'sız, günah ve isyanla tüketeceği koskoca bir ömür ise, bir gece kadar bereketsiz olacaktır.

Af ve Mağfiret Gecesi

Peygamber Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) bir hadis-i şeriflerinde:

"Her kim Kadir Gecesi'ni; inanarak ve sevabını Allah'tan bekleyerek ikâme ederse, geçmiş bütün günahları af olunur." buyurmuştur.

O geceyi **"ikâme etmek"** nasıl olur?

Bazı âlimler, bunun manası o gece; **"terâvih namazı kılmaktır."** demişlerdir. Ulemâdan bazıları ise; **"kılınacak olan (teheccüd gibi) herhangi bir namazla gece ikâme edilmiş olur."** manasını vermişlerdir. Bir kısmı da; **"Kadir Gecesi akşam ve yatsı namazını cemaatle kılan, bu geceden nasibini almış olur."** şeklinde açıklamışlardır.

Dolayısıyla her kim Kadir Gecesi'ni bu minval üzere ikâme ederse; **"geçmiş günahları af olunur."** Bu haber bizim için ne büyük bir müjde değil midir?.. Kim bilir bu güne kadar ne günahlar ve hatalar işledik, ne haramlara ve isyanlara bulaştık... İşte Kadir Gecesi tüm bunların af ve mağfireti için çok büyük bir fırsattır. Zira Allah-u Teâlâ o gece hürmetine biz kullarının geçmiş günahlarına adeta bir silgi çekip af etmektedir.

Rabbim bu mübarek geceye hayırlısıyla ulaşıp ihyâ etmeye cümlemizi muvaffak eylesin. O gecenin af ve mağfiretinden, maddî ve mânevî nasibinden her birerlerimizi müstefid eylesin. Amin!..

Ramazan Ayı'nda kazandığımız ibadet alışkanlıklarımızı bundan böyle de devam ettirebilmek niyazıyla, şimdiden Kadir Geceniz ve Ramazan Bayramınız mübarek olsun.

Fî emanillah!

Mustafa Özşimşekler

İÇİNDEKİLER

■ AHMET MAHMUT ÜNLÜ

BULAŞICI HASTALIKLAR ESKİ ÜMMETLER İÇİN BİR AZAPTI

► 04

LÂLEGÜL DERGİSİ ADINA İMTİYAZ SAHİBİ
TUANA YAYINCILIK A. Ş.

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

GENEL MÜDÜR
Gürsel YILDIZ

REKLAM İLETİŞİM
reklam@lalegulyayinlari.com

YAYIN TÜRÜ
Aylık İlim-Kültür ve Fikir Dergisi

BASIM YERİ
Matsis Matbaa Hizmetleri - Tevfikbey Mah.
Dr. Ali Demir Cad. No:51 Sefaköy / İSTANBUL
Tel: 0212 624 21 11 www.matbaasistemleri.com

YURTDIŞI ABONELİK BEDELİ (12 AYLIK)
180 TL

YURTDIŞI ABONELİK BEDELİ (12 AYLIK)
200 Euro

ABONELİK ÖDEMESİ İÇİN
BANKA HESAP BİLGİLERİ
TUANA YAYINCILIK A. Ş.

VAKIF KATILIM TL HESABI
İBAN: TR77 0021 0000 0000 8388 9000 01

VAKIF KATILIM EURO HESABI
İBAN: TR66 0021 0000 0000 8388 9001 02

VAKIF KATILIM DOLAR HESABI
İBAN: TR93 0021 0000 0000 8388 9001 01

POSTA ÇEKİ HESAP NUMARASI
TUANA YAYINCILIK A. Ş.
14851995

ABONE DAĞITIM
TUANA YAYINCILIK A. Ş.
0212 435 10 58

ABONE İŞLEMLERİ
0212 435 10 58

BİLGİ
www.laleguldergisi.com

ADRES
Tuana Basın Yayın - Çınar Mah. Osman Gazi Cad.
No: 50/A Bağcılar / İSTANBUL

Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

24 YESEVİ YOLU

47 SÜNNET - HADİS-İ ŞERİFLER

56 HİKEMİYYAT

DUALAR, ZİKİRLER VE FAZİLETLİ AMELLER

58 RAMAZAN'DA ÇOK YAPILMASI EMREDİLEN DÖRT ZİKİR

58 RAMAZÂN-I ŞERİF'İN HER ON GÜNÜNÜN ZİKİRİ

59 RAMAZÂN-I ŞERİF AYININ NAMAZLARI

60 RAMAZAN'IN SON CUMÂSİ KILINACAK DÜŞMANLARI RÂZİ ETME NAMAZI

60 KADİR GECESİ NAMAZLARI

62 KADİR GECESİ DUÂLARI

63 KADİR GECESİ HANGİ GECEDİR?

64 RAMAZÂN-I ŞERİF AYINDA TERÂVİH VE VİTİR NAMAZINDAN SONRA EVDE KILINACAK ÇOK FAZİLETLİ NÂFILE NAMAZLAR VE VAAD EDİLEN SEVAPLARI

67 BAYRAM GECESİ NAMAZI

68 BAYRAM GECESİ OKUNACAK BİR DUÂ

69 BAYRAM GECESİ OKUNACAK TEKBİRLER VE SABAHINDA YAPILACAK VAZİFELER

72 Bayram Günü Kabristanı Ziyâret Etmek

74 ÖLÜNÜN KABRİNDE 3 KERE OKUNUNCA KIYÂMETE KADAR AZÂBİ KALDIRACAK BİR DUÂ

74 KABRİSTANA GİRİLDİĞİNDE OKUYANIN ELLİ SENELİK GÜNAHINI BAĞIŞLATAcak BİR ZİKİR

74 KABRİSTANA GİRDİĞİNDE OKUYANA ÂDEM (ALEYHİSSELÂM)DAN BERİ BÜTÜN MÜSLÜMANLARIN İSTİĞFÂR EDECEĞİ BİR DUÂ

75 KABRİSTANDA OKUNACAK MÜHİM BİR DUÂ

76 BAYRAM NAMAZINDAN SONRA KILINACAK ÇOK FAZİLETLİ BİR NÂFILE NAMAZ

77 BAYRAM GÜNÜNÜN ZİKİRLERİ

77 İki Bayramda Rasûlüllâh (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in Okuduğu Mühim Bir Duâ

80 İki Bayram Günlerinde Okunacak Enbiyâ Duâları

YÜCE ALLÂH'IN KUDRET SIFATININ YANINDA BEŞERİN ACZİYETİ NE GÜZEL TEZÂHÜR EDİYOR!

■ RESUL BÖLÜKBAŞ
▶10

EFENDİ HAZRETLERİ'NİN KIYMETLİ KELÂMLARINDAN

▶16

MUSÎBET, TAKDİR-i İLÂHÎ VE SABIR

■ Dr. AHMET GELİŞGEN
▶18

MÜ'MİN'İN ZİHİN DÜNYÂSINDA BELÂ VE MUSÎBETLER

■ ÖMER FARUK KORKMAZ
▶26

ALLAH TEÂLÂ'NİN EŞİ, BENZERİ VE ORTAĞI OLMADIĞINA İNANMAK

■ HÜSAMETTİN VANLIOĞLU
▶32

DÜNYANIN KORONAVİRÜS'LE İMTİHANI

■ MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
▶38

HAZRETİ MÂRİYE (Radiyallâhü Anhâ)

- 3. Bölüm -

■ MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
▶44

ÜSTAD NECİP FÂZİL'İN 37. VEFÂT YILDÖNÜMÜ MÜNÂSEBETİYLE “ŞARKIMIZ” ŞİİRİNİN TAHLÎLİ

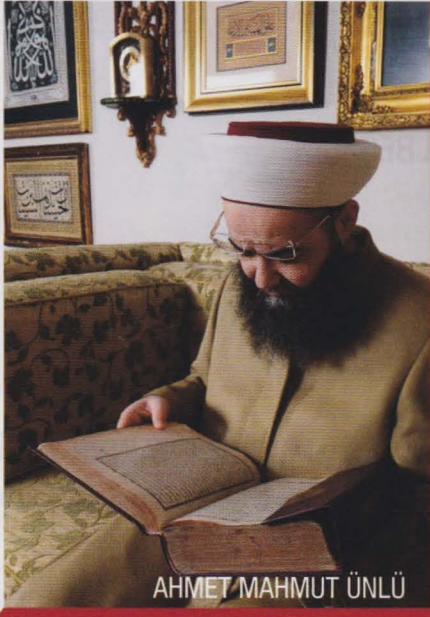
■ Dr. İHSAN ŞENOCAK
▶50

Lâlegöl

FREKANS

Uydu adı	Türksat 4A
Lokasyon	Doğu
Frekans	12423
Polarizasyon	Yatay (H)
Sembol Oranı	30000
FEC	3/4

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

BULAŞICI HASTALIKLAR ESKİ ÜMMETLER İÇİN BİR AZAPTI

Bulaşıcı hastalıkları geçmiş ümmetler için azap, bu ümmet için ise rahmet ve şehâdet (şehîdlik) vesîlesi kılan **Allâh-u Te‘âlâ**’ya sonsuz hamd-ü senâlar olsun. Nihâyetsiz salât-ü selâmlar kendisi hürmetine azapların rahmete dönüştüğü **Rasûlüllâh** (Salle-

lâhu Aleyhi ve Sellem)in, kendilerinin yüzü suyu hürmetine salgınlardan **Allâh-u Te‘âlâ**’ya sığındığımız Ehl-i Beyti’nin ve tâûn gibi bulaşıcı hastalıklar nedeniyle şehîd olan ashâbının ve cümle sahâbesinin üzerine olsun.

Bulaşıcı Hastalıkların İsrâiloğullarına Gönderilmesi

Şu bilinsin ki; **Allâh-u Te‘âlâ** birçok âyet-i kerîmesinde bâzı ümmetlere murdar azap mânâsına gelen “**Ricz**” yolladığını beyân etmiştir.

Nitekim Kur’ân-ı Kerîm’deki:

﴿فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ﴾

“**Bu** (isyanları) **sebeb**(iy)le **hemen Biz de**, (emirlerimize isyân ederek nefislerine karşı) **zulüm işlemekte bulunmuş olmalarına karşılık onlar üzerine gökten** (yağarcasına başlarına çöken) **murdar bir azap** (bir vebâ salgını) **salıverdük.**” (el-E‘râf Sûresi:162’dan) âyet-i kerîmesiyle:

﴿فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ﴾

“**Artık Biz de**, (emirlerimize isyân ederek kendi nefislerine karşı) **zulüm işlemekte bulunmuş olmaları yüzünden onlar üzerine gökten** (yağarcasına başlarına çöken) **murdar bir azap** (bir vebâ salgını) **indirdük.**” (el-Bakara Sûresi:59’dan) âyet-i kerîmesinde geçen “**Ricz**” tâbirinden; vebâ gibi bulaşıcı hastalıklar kastedildiğini müfessirler beyân etmişlerdir.

Nitekim **İbnü Abbâs** (*Radyallâhu Te'âlâ Anhumâ*) bu âyet-i kerîmelerin tefsîrinde: “**Allâh-u Te'âlâ**’nın kitabında ‘**Ricz**’ diye geçen her şey azap mânâsına gelmektedir.” demiştir.

Hasen-i Basrî, Ebû Mâlik, İmâm-ı Mücâhid, Süddî ve Katâde (*Radyallâhu Te'âlâ Anhum*)den de buna benzer nakiller gelmiştir. (**İbnü Ebî Hâtim, et-Tefsîr, 5/1597**)

Ebu'l-Âliye ve Şa'bî (*Radyallâhu Anhumâ*) dan rivâyet edildiğine göre de “**Ricz**”; gazap (Allâh-u Te'âlâ’nın bir kavme kızmaması netîcesinde göndereceği azap), tâûn veyâ dolu gibi mânâları ifâde eder. (**İbnü Ebî Hâtim, et-Tefsîr, 5/1597**)

Bu âyet-i kerîmelerde üzerlerine salgın gönderildiği beyân edilen kavim ise İsrâîloğullarıdır.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*)ın Erîha beldesini fethetmek için kendilerine yönelttiği cihâd emrini terk etmeleri nedeniyle **Allâh-u Te'âlâ** İsrâîloğullarına böyle murdar azaplar musallat ettiğini bu âyet-i kerîmelerinde açıklamıştır.

Nitekim **Üsâme** (*Radyallâhu Te'âlâ Anh*) dan rivâyet edilen:

عَنْ أُسَامَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «الطَّاعُونَ رِجْزُ أُرْسَلَ عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ.»

“**Tâûn, İsrâîloğullarından bir tâife üzerine gönderilmiş olan bir riczdir** (murdar azaptır).” (**Müslim, es-Sahîh, rakam:2218, 4/1737; el-Buhârî, es-Sahîh, rakam:3473, 4/175; et-Tirmizî, es-Sünen, rakam:1065, 3/378; Mâlik, el-Muvatta', el-Câmi':7, rakam:1656, sh:599; Ahmed ibnü Hanbel, el-Müsned, rakam:21919, 8/200**) hadîs-i şerîfinde hem “**Ricz**” tâbirinin, tâûn ve vebâ gibi bulaşıcı hastalıklar olduğu, hem de bu azâbın İsrâîloğullarından birtakımlarına musallat edildiği sarâhaten ifâde edilmiştir.

“**Rûhu'l-beyân Tefsîri**”nde zikredildiğine göre; cümle-i celîlelerin başında “**Tâkib**” mânâsını ifâde eden “**Fâ**” harfinin getirilmesi, İsrâîloğullarının bu zulmü yapmalarının hemen peşine başlarına belâ gönderildiğini ifâde etmektedir ki burada geçen “**Ricz**”den maksad tâûndur yâni vebâ salgınıdır.

Nitekim rivâyete göre; bir saat içerisinde onlardan yirmi dört bin kişi ölmüştür ve ölü sayısı yetmiş bine ulaşmıştır. Sonra **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*)ın duâsıyla azap kalkmış ve kendisi kalan ümmetiyle Erîha'ya girebilmiştir.

Allâh-u Te'âlâ âyet-i kerîmelerin sonunda: “**Sürekli zulüm ve sürekli fâsıklık işlemekte bulunmuş olmalarına karşılık**” buyurarak da başlarına gelen belânın sâdece bir sözü değiştirmeleri sebebiyle değil, evvelden beri süregelen zâlimlikleri sebebiyle olduğunu beyân etmiştir.

İşte böylece her kim nîmetlerin kadrini bilmezse, kazâ ve kaderin ahkâmı kendisi hakkında işlesin diye belâ kapısını çalmış olur ki, bu sebeple türlü türlü mihnet ve vebâlarla imtihana tâbi tutulur. (**İsmâ'il Hakkî el-Bursevî, Rûhu'l-beyân, 1/144, 3/263**)

Zinâ Yüzünden Mûsâ

(Aleyhisselâm)ın Ümmetine Tâûn Musallat Edilmesi

İbnü Abbâs (*Radyallâhu Te'âlâ Anhumâ*):

﴿وَأَنْتَلُ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا﴾

“(Habîbim!) **O** (Yahûdîlere ve diğer insa)nlara **o** (mânevî değerleri menfaat karşılığı zâyî eden Bel'am ibni Bâ'ûrâ isimli) şahsın önemli haberini sürekli oku.” (*el-E'râf Sûresi:175'den*) âyet-i kerîmesinin tefsîrinde şunları anlatmıştır:

“(Mûsâ (*Aleyhisselâm*))ın kendileriyle savaşması emredilen) cebbarların şehrinde ikâmet eden **Bel‘âm** isimli bu adam İsm-i Âzam‘ı (Allâh-u Te‘âlâ’nın en büyük ismini) öğrenmişti.

Mûsâ (*Aleyhisselâm*) onun kavmiyle savaşmak için yakınlarında konaklayınca amcaoğulları ve kavmi ona gelerek: ‘**Mûsâ** gerçekten sinirli bir adamdır, yanında da çok ordular var, eğer o bize gâlip gelirse bizi helâk eder, **Allâh**’a duâ et de **Mûsâ**’yı ve berâberindekileri geri çevirsin.’ dediler.

O: ‘Ben **Allâh**’a **Mûsâ**’yı ve maiyyetindekileri reddetmesi için duâ edecek olursam dünyam ve âhiretim gider.’ dediye de ısrarlarına dayanamayarak **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*)a ve ordularına bedduâda bulundu. O anda kendisinde bulunan bütün fazîletlerden sıyrılıp çıktı.” (et-Taberî, *Câmi‘u’l-beyân*, 10/568, 570, 587; İbnü Ebî Hâtim, *et-Tefsîr*, 5/1616-1617, 1620; es-Süyûtî, *ed-Dürü’l-mensûr*, 6/673)

“**Semerkandî**, **Sa‘lebî**, **Beğavî**, **Hâzin**, **Rûhu’l-beyân**, **Mazharî** ve **Sâvî Tefsirleri**”nde zikredildiğine göre; **İbnü Abbâs**, **İbnü İshâk**, **Süddî** (*Radyallâhu Anhüm*) ve diğerlerinin beyanları vechile; bu kişinin kıssasının tafsîlâtı şöyledir:

Mûsâ (*Aleyhisselâm*) (Allâh-u Te‘âlâ’nın emriyle o zamandaki en) cebbar (iri-yarı ve zorba toplum olan Amâlikalı)larla savaşmaya niyetlenince Şam topraklarında bulunan Ken‘ânoğullarının arâzisinde konakladı.

Bunu duyan **Bel‘am**’ın kavmi **Bel‘am**’a gelerek: “Sen **Allâh**’ın en büyük ismi olan İsm-i Âzam‘ı biliyorsun, duâsı makbûl bir adamsın, **Mûsâ** ise çok sert biridir yanında da çok ordusu var. O bizi vatanımızdan çıkarıp öldürmeye ve

İsrâiloğullarını buralara yerleştirmeye geldi. Haydi, çık **Allâh**’a duâ et de onları bizden geri çevirsin.” dediler.

O: “Yazık size! (Mûsâ) **Allâh**’ın peygamberi, yanında da melekler ve müminler (denen müteşekkil ordular) bulunmakta, ben onlara nasıl bedduâ edeyim?!

Oysa ben **Allâh** tarafından (bu işin zararlarına dâir) bildiklerimi bilmekteyim (ki siz onları bilmezsiniz). Ben eğer bu işi yapacak olursam dünyâ ve âhiretim gider.” dediye de onlar tekrar tekrar gidip gelerek ona ısrarcı oldular.

Bunun üzerine **Bel‘am**: “**Rabbim**’e danışmadan olmaz.” dedi. Çünkü **Bel‘am** kendisine rüyâda ne emredileceğine bakmadan **Allâh**’a hiçbir konuda duâda bulunmazdı.

Bunun üzerine **Bel‘am**, **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) ve ordularına bedduâ yapmak için **Allâh-u Te‘âlâ**’ya danışınca rüyâsında ona: “**Onların aleyhine bedduâ yapma.**” buyruldu. O da kavmine: “Ben **Rabbim**’e danıştım, fakat bu işten nehyedildim.” dedi.

Bu sefer onlar ona bir hediye getirdiler, o da onu kabûl etti. Sonra tekrar ona duâ için mürâcaat ettiklerinde yine: “Durun, bir **Rabbim**’e danışayım.” dedi ve (istihâre yaparak) danıştı, fakat bu sefer kendisine bir şey bildirilmedi.

Bel‘am onlara: “Ben **Rabbim**’e danıştım fakat bana bir şey bildirilmedi.” deyince onlar: “**Rabbim** senin onlara bedduâ etmeni kerîh görseydi (istemeseydi) ilk sefer seni nehyettiği gibi yine engellerdi.” diyerek yalvarıp yakarmayı sürdürdüler ve nihâyet onu fitneye düşürdüler, o da bu fitneye tutuldu.

Bir rivâyete göreyse; onun çok sevdiği ve sözünü dinlediği bir karısı vardı, kavmi çok büyük hediyeler toplayarak karısına getirdiler, o da onları kabûl etti.

Onlar ona: “Gördüğün üzere başımıza büyük bir musîbet kondu, ne olur bu hususta **Bel’am** ile bir konuş.” dediler.

O da **Bel’am**’a: “Bu kavminin senin üzerinde komşuluk hakkı var, senin gibi biri zor zamanlarında komşularını yardımsız bırakamaz, onlar sana bunca zamandır iyilikte bulundular, sen onlara mukâbelede bulunup işleriyle ilgilenmeyi üstlenmeye lâıyk birisin.” deyince **Bel’am** ona: “Ben bu işin **Allâh-u Te’âlâ** tarafından olduğunu bilmesem elbette onlara icâbet ederdim.” dedi.

Fakat karısı **Bel’am**’a ona sürekli bu teklifi yaparak nihâyet onu bedduâ yapmama görüşünden döndürdü.

Böylece **Bel’am** dişi bir eşeğe binerek İsrâîloğullarının askerini yukarıdan görebileceği bir dağa doğru yola çıktı ki o dağa Hassân Dağı denilmekteydi.

Henüz az bir yol gitmişti ki hayvan yatıp uzandı. O, eşekten inip onu dövmeye başlayınca hayvan tekrar kalktı, o da ona bindi. Fakat onu çok ileri götürmeden tekrar yere yattı, o da ona evvelce yaptığı muâmeleyi yaptı, bu sefer hayvan yine kalktı.

Fakat onu çok ilerletmeden yine yere yatınca, **Bel’am** onu kuvvetlice dövmeye başladı, nihâyet onu tâkatsiz bırakınca **Allâh-u Te’âlâ** o hayvana konuşma izni verdi, o da **Bel’am**’ın aleyhine bir huccet olsun diye dile gelerek:

“Yazık sana ey Bel’am! Nereye gittiğini biliyor musun?! Önümde durup beni bu yöne gitmekten geri çeviren melekleri görmüyor musun?! Helâk

sana! Allâh’ın peygamberine ve müminlere karşı bedduâ etmeye mi gidiyorsun?!” dedi.

Fakat bu hârikulâde hâdiseyi görmesine rağmen o yine vazgeçmeyince, **Allâh-u Te’âlâ** da (helâkini çabuklaştırmak için) eşeğin yolunu salıverdi. Derken o onu Hassân Dağı’nın tepesine çıkardı, yanında da kavmi bulunuyordu.

Bel’am bedduâyaya başlayınca müminlerin aleyhine ne duâ ettiyse, mutlakâ **Allâh-u Te’âlâ** dilini kendi kavminin aleyhine döndürüyordu, kavmine ne hayır isteyecek olsa da mutlakâ **Allâh-u Te’âlâ** onun dilini İsrâîloğullarının lehine çeviriyordu.

Bu durumu gören kavmi ona: “Ey **Bel’am!** Yaptığını görüyor musun?! Sen ona ancak duâ ediyorsun, bize bedduâ ediyorsun.” deyince o: “Bu benim elimde olmayan bir şey! Bu işte **Allâh-u Te’âlâ** devrede olduğu için beni mağlûb etti.” dedi.

İşte tam o anda dili sarkarak göğsünün üstüne düşünce **Bel’am** kavmine dönerek: “Artık benim dünyam ve âhiretim gitti, elimde hîle ve tuzaktan başka bir çâre kalmadı.

Şimdi size bir hîle öğreteceğim ki o da şudur: Kadınlarınızı süsleyip güzelleştirin ve onların ellerine satılacak eşyâ verin.

Sonra onları İsrâîloğullarına satış yap-sınlar diye askerinin arasına gönderin ve onlara kendisiyle zinâ yapmak isteyen hiçbir adama engel çıkarmamalarını emredin.

Çünkü onlardan bir adam sizden bir kadınla bile zinâ edecek olursa, artık siz onların gücüne karşı yeterli bir iş yapmış oldunuz demektir.” dedi. Onlar da bu oyunu yaptılar.

Kadınlar askerin içine dağılınca, (Bel‘am‘ın, memleketlerinde ikâmet ettiği) Ken‘ânîlerden bir kadın, (Mûsâ (Aleyhisselâm)ın ümmetinden) Şem‘ûn ibni Ya‘kûb boyunun reîsi olan bir adamın yanından geçerken o kadının güzelliği adamı hayran bırakınca, o kişi sabredemeyerek o kadını alıp Mûsâ (Aleyhisselâm)ın yanında durdurarak: “Ben zannediyorum ki şimdi sen: ‘Bu sana haramdır.’ diyeceksin.” dedi.

Mûsâ (Aleyhisselâm) da: “Evet, bu sana haramdır, ona yaklaşma.” deyince o: “Vallâhi bu hususta sana itâat etmeyeceğim.” diyerek kadını aldı, çadırına götürdü ve onunla zinâ etti. Allâh-u Te‘âlâ da o anda İsrâîloğullarına tâûnu (vebâyı) salıverdi.

Mûsâ (Aleyhisselâm)ın orduyu teftişle görevlendirmiş olduğu Fenhâs ibni Ayzâr ibni Hârûn ise bu adam zinâ ettiği vakit orada bulunmuyordu. Hem yaratılış (fizik) bakımından, hem de kuvvet cihetinden kendisine genişlik verilmiş olan bu zât geri döndüğünde İsrâîloğulları arasında tâûn hastalığı kol geziyordu.

Kendisine durum bildirilince demirden olan mızrağını alarak onların çadırına daldı ve birlikte yatan o iki zinâkârı mızrağı ile öldürerek onları mızrağa dizdi. Sonra çadırdan çıkıp ikisini dizmiş olduğu mızrağını göğe doğru kaldırarak: “Ey Allâh! Biz Sana isyân edenlere işte böyle yaparız.” demeye başladı.

Fenhâs ibni Ayzâr isimli o zât o kadar boylu boslu idi ki mızrağı bir koluyla almış, dirseğiyle böğrüne yaslanmış, mızrağın ucunu da sakalına dayamıştı.

İşte o anda İsrâîloğullarından vebâ salgını kaldırıldı fakat o adamın o kadınla zinâ ettiği zaman dilimiyle Fenhâs‘ın onu katletmesi arasında geçen gündüzün bir saatlik vaktinde yetmiş bin kişi helâk edilmiş oldu.

Bu sebepten dolayı (yâni Fenhâs isimli zâtın zânîleri katletmesi netîcesinde salgın hastalık kalktığı için) İsrâîloğulları kestikleri her kurbanın ciğerini, kolunu, çenesini ve bütün mallarının ilk ürünlerini Fenhasoğullarına veriyorlardı.

Çünkü Fenhâs onları kurtardığı zaman mızrağı koluyla tutmuş, dirseğini böğrüne dayamış, mızrağı da çenesine yaslamıştı. İşte Allâh-u Te‘âlâ bu (fikri onlara öğreten) Bel‘am hakkında:

﴿وَآتِلْ عَلَيْهِمْ نَبَأَ الَّذِي آتَيْنَاهُ آيَاتِنَا فَانْسَلَخَ مِنْهَا فَاتَّبَعَهُ الشَّيْطَانُ فَكَانَ مِنَ الْعَاوِينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا لَرَفَعْنَاهُ بِهَا وَلَكِنَّهُ أَخْلَدَ إِلَى الْأَرْضِ وَاتَّبَعَ هَوِيَهُ فَمَثَلُهُ كَمَثَلِ الْكَلْبِ إِنْ تَحْمِلَ عَلَيْهِ يَلْهَثْ أَوْ تَتْرَكُهُ يَلْهَثُ ذَلِكَ مَثَلُ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا فَافْضُصْ الْقِصَصَ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١٠١﴾ سَاءَ مَثَلًا الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَأَنْفُسَهُمْ كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٠٢﴾ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَأُولَئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ﴾

“(Habîbim!) **O** (Yahûdîlere ve diğer inşanlara **o** (mânevî değerleri menfaat karşılığı zâyî eden Bel‘am ibni Bâ‘ûrâ isimli) **şahsın önemli haberini sürekli oku ki; Biz ona âyetlerimiz**(le alâkalı bâzı ilimler)**i verdik.**

Fakat o (Bizim âyetlerimizi inkâr ederek, yılanın derisinden sıyrılması gibi) **onlardan sıyrılıp çıktı. Bu sebeple de** (îmanlıyken tâkibinden âciz kalan) **şeytan kendisine kavuştu ve sonunda o kişi azgınlardan oldu.**

Biz (ezelde Bel‘am‘ın hidâyet yolunu tercih edeceğini bilseydik de bu yüzden onu, kendisine verilen âyetlerden istifâdeye muvaffak kılmayı) **dileseydik, elbette onlar**(a inanıp amel etmesi) **sebebiyle kendisini** (takvâ sâhibi âlimlerin derecelerine) **yükseltirdik. Lâkin o** (Bel‘am), **o** (âdî dünyâ) **toprağ(ın)a meyletti de** (kabîlesinin hoşnutluğunu kazanma uğruna nefsinin) **kötü arzusunun peşine düştü.**

Artık onun durumu köpeğin (en âdî) **hâli gibidir ki;** (onu kovalamak için) **üzerine hamle yapsan da nefes nefese kalarak dilini çıkarır yâhut onu** (kendisi hâlinde) **bırakacak olursan yine so-luk soluğa dilini çıkarır.** (İşte dünyâyâ düşkün olan kimseye vaaz etsen de tesir

etmez, hâli üzere bıraksan da huyundan vazgeçmez. Zîrâ ondaki dünyâ hırsı köpeğin soluması gibi onun ayrılmaz bir vasfı olmuştur.)

(Habîbim!) **İşte sana!** (Rasûlüllâh (*Sal-lellâhu Aleyhi ve Sellem*)in vasıflarını Tevrât‘ta okuduktan sonra, bile bile) **âyetlerimizi yalanlamış olan o** (Yahûdî) **kavmin(in) ibretlik hâli budur. Öyleyse bu kıssayı sürekli anlat, tâ ki onlar iyice düşün-sünler** (de bu kişinin durumuna düşmesinler).

Bizim âyetlerimizi (inadına) **yalanlamış olan ve** (bu inkârlarıyla) **sâdece kendilerine zulmetmekte bulunmuş olan o toplum**(un durumu), **hâl bakımından ne kötü olmuştur.**

Allâh (ezelde hidâyeti seçtiğini bildiği için) **kimi hidâyete erdirirse, işte hidâ-yet bulan ancak odur.** (İlm-i ezelîsinde, sapıklığı tercih edeceğini bildiği için) **kimi de saptırır, işte sana! Ancak onlar** (iki cihanda da zarar ve) **hüsrâna uğrayanların ta kendileridir.”** (*el-E‘râf Sûresi:175-178*) âyet-i kerîmelerini indirdi. (*et-Taberî, et-Tefsîr, rakam:15422-15424, 13/265-268; Aynı mlf., Târîhu‘l-mülûki ve ‘l-ümem, 1/438-439; el-Beğavî, Me‘âlimü‘t-Tenzîl, 2/213-214; el-Hâzin, Mecmû‘atü‘t-tefâsîr, 2/666-667; el-‘Askalânî, Bezlü‘l-mâ‘ûn fî fazli‘t-tâ‘ûn, sh:84-87; İsmâ‘îl Hakkî el-Bursevî, Rûhu‘l-beyân, 3/276-277*)

Rabbimiz Tebârake ve Te‘âlâ‘ya günahlarımızdan dolayı istiğfâr ediyor, günahlarımızın bağışlanmasını ve bu bulaşıcı hastalık belâsının en yakın zamanda üzerimizden kaldırmasını Zât-ı Zü‘l-Celâl‘inden niyâz ediyoruz... Âmîn! Yâ Rabbe‘l-âlemîn!

RESUL BÖLÜKBAŞ
0532 321 43 78

YÜCE ALLÂH'IN KUDRET SIFATININ YANINDA BEŞERİN ACZİYETİ NE GÜZEL TEZÂHÜR EDİYOR!

Yüce Allâh (*celle celaluhu*) bütün sıfatlarıyla zâhir olduğu için zâtını gizlemektedir. Her sabah güneşin doğması ve batması, gece ve gündüzün muntazam bir şekilde uzayıp kısılması, güneşin belli bir mesafede dünyamızdan uzak durması; ne daha çok uzak olup bütün dünyamızın buz kaplamasına ne de daha çok yakın olup dünyamızın kavrulmasına meydan vermeyecek ölçüde ve yörüngesinde bulunması dünyamızın o güneş etrafında güneş sistemi dâhilinde deverân etmesi ve daha sayamayacağımız hikmetlerle mücehhez olmaları elbette ki akıl sahipleri için yüce Mevla'nın hayat, ilim, kudret ve hikmet sıfatlarıyla tezahür ettiği apaçıktır.

Ne var ki güneşin doğması, batması ve buna benzer Mevla'nın eserlerini her daim görüp temâşâ ettiğimiz için bütün bunlara alıştığımızdan dolayı adeta normal hadiseler gibi mütâlaa etmekteyiz. Ama bir gün "Korona" diye gözle görülmeyecek kadar küçücük bir mikrobun bir anda bütün dünyamızı istila etmesinde Yüce Mevla'nın kudret sıfatının tezahür etmesiyle beşerin acziyetinin ortaya çıkması akıl sahiplerinin dikkatini çekmektedir.

Yüce Mevla adeta şöyle mesaj vermektedir: "Ey kendini beğenen ve ubûdiyet sıfatında kalmayı zillet sayıp ulûhiyet sıfatlarına doğru tırmanmak isteyen firavun müsveddeleri! Sizden önceki Firavunlar, Nemrutlar **أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى** 'Ben sizin en büyük rabbinizim' dediler. Ben bazılarını denizde boğarak, bazılarını da bir sivrisinekle öldürerek onlara hadlerini bildirdim.

Ey Allah'ı tanımayan, O'nun kudretini inkâr eden ve bütün tabiat olaylarını kör tabiatın ve varlığından haberi olmayan doğanın eseri olarak görüp beni ve kudret sıfatımı inkâr eden 21. asrın Firavunları!

'En yüce rabbiniz benim' diyen Firavun'u, Musa aleyhisselamın bir işaretleriyle denizde yol açılması üzerine o yolda takip eden Firavun'u denizde boğanım!

Nemrud'u burnundan içeri giren bir sivrisinekle öldüren Hayyü lâ yemût olan Zatımla ve bütün sıfatlarımla ezeli ve ebedî olan Allahım.

Öyleyse size tanıdığım ubâdiyet daire-sinde kalarak Bana kulluk edin, eğer siz kulluğunuzu aşarak ulûhiyet sahasında benimle azamet yarışına çıkarsanız size haddinizi bildiririm.

Nâmütenâhî kudrete sahip olan Benim yanımda siz sadece bir mahlûksunuz. Ben sizi ulûhiyetimi tanımanız için yarattım, peygamberleri ve o peygamberlerle gönderdiğim kitapları bunun için gönderdim. Ama siz haddinizi aştınız. 'Habibim' dediğim son peygamber olarak gönderdiğim Hazreti Muhammed (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in hadislerini analiz ederek içerisinden işinize gelene hadis işinize gelmeyene uydurma demek suretiyle küstahlık gösterdiniz.

Bu da yetmiyormuş gibi Kelâmullâh olan Kur'ân-ı Kerîm'e dil uzatmaya başladınız. 1400 sene üzerinde ittifak edilen 'Elfâz-ı Kur'âniyye'nin bazılarının Hazreti Muhammed (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) in yorumu olduğunu söyleyecek kadar ileri gittiniz.

Hikmetler dâhilinde gönderdiğim Kur'ân-ı Azîmüşşân'ın bazı âyetlerini

caiz olmayan bir teville tevil ettiniz. Bazıları için ise 'Kur'ân'da kesret-i tekrar var' diye yüce kitaba dil uzattınız.

Bir sûresinin dahi mislini getirmekten aciz olduğunuz halde körü körüne beğenmeme zilletine düştünüz."

İşte Mevlâ Te'âlâ bize sanki böyle buyurmuş olmaktadır.

Hâlbuki yüce Kur'ân'ı Kerîm'in Bakara Sûresi'nin 23. ve 24. âyet-i kerîmelelerinde şöyle buyrulmaktadır:

Bakara Sûresi (23)

وَإِنْ كُنْتُمْ فِي رَيْبٍ مِّمَّا نَزَّلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا فَأْتُوا بِسُورَةٍ مِّنْ مِّثْلِهِ وَادْعُوا شُهَدَاءَكُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٢٣﴾

"Eğer kulumuza (Muhammed'e) indirdiğimiz (Kur'ân) hakkında şüphe de iseniz, haydin onun benzeri bir sûre getirin ve eğer doğru söyleyenler iseniz Allah'tan başka şahitlerinizi çağırın (ve bunu ispat edin)."

Bakara Sûresi (24)

فَإِنْ لَّمْ تَفْعَلُوا وَلَنْ تَفْعَلُوا فَاتَّقُوا النَّارَ الَّتِي وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ أُعِدَّتْ لِلْكَافِرِينَ ﴿٢٤﴾

"Eğer, yapamazsanız -ki hiçbir zaman yapamayacaksınız- o halde yakıtı insanlarla taşlar olan ateşten sakının. O ateş kafirler için hazırlanmıştır."

İşte burada sadece Mekke müşriklerine değil asrımızın Kur'an üzerinde tereddüdü olanlara da meydan okunmaktadır.

Kur'ân'ın fesahat ve belâgati karşısında bunca şairler, edipler inanan inanan herkes bu kelamın beşer kelamı olamayacağını arşın üstünden gelen bir kelam olduğu kabul etmişlerdir.

Hal bu iken doğru dürüst Arapça ibare okumaktan aciz olan kimselerin Kur'an'ı tahlil etmeleri karşısında hayret etmemek mümkün değildir.

21. asırda “Avâm-ı nâsın” isyanı ve Kur'ân tanımaz ahvâlinin yanında dinde önder olduklarını söyleyenlerin böylesine bir taşkınlığının temelinde iblisin tekebbürü yatmakta olduğunu anlıyoruz.

21. asrın cürümleri bu kadarla da bitmiyor. Bu cürümlerin yanında mazlum milletlere yapılan zulümler Suriye’de yağdırılan bombalarla beş yaşında bir çocuğun babası, annesi, ağabeyi atılan bomba ile ölmesi ve yetim kalan çocuğun feryat etmesi ve “Allah’ım annem, babam ve beni himaye eden herkes öldü ben ise aç, soğuktan donmak üzereyim Allah’ım dünyayı sana şikâyet ediyorum.” diye feryat etmesi arşı titretir.

Filistin’de babanın kucağında babasıyla birlikte öldürülen dört yaşında bir yavrunun âhu enîni keza arşı titretmez mi?! Keza Arakan’da Myanmar’da öldürülen mazlumların göçe zorlanan zavallı insanların feryadı karşılık bulmaz mı?!

Diyeceksiniz ki dünyanın ne suçu var “Birleşmiş Milletler” diye bir kurum yok mu, bu kurum dünya devletlerinin bir araya gelmesiyle bu zulümleri kaldırmazlar mı?!

Ekseriyet bu zulümlere seyirci kalmış mazlumları adeta ölmeye layık kimse olarak kabul etmiş. İşte bütün bunlar gayretullahı harekete geçirmiş yüce Allah dünyayı dize getirmiş. Herkesi basit ve küçük bir mikrop karşısında aciz bırakarak hapse mahkûm etmiştir.

Kur'ân-ı Kerim’de Rum Sûresi 40-42. âyetlerinde şöyle ferman edilmektedir:

Rûm Sûresi (40)

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ يَفْعَلُ مِنْ ذَلِكُمْ مِنْ شَيْءٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٤٠﴾

“Allah sizi yaratan, sonra size rızık veren, sonra sizi öldürecek ve daha sonra da diriltecek olandır. Allah’a koştüğunuz ortaklardan, bunlardan herhangi bir şeyi yapabilen var mı? O, onların ortak koştuğunuz ortaklarından uzaktır, yücedir.”

Rûm Sûresi (41)

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾

“İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır. Dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı (kötü) sonuçlarını (dünyada) onlara tattıracaktır.”

Rûm Sûresi (42)

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلَ كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾

“De ki: ‘Yeryüzünde dolaşın da önceki milletlerin sonlarının nasıl olduğuna bakın.’ Onların çoğu Allah’a ortak koşan kimselerdi.”

Burada açık bir şekilde arz edilmektedir ki; dünyada yapılan zulüm ve şirk karşılıksız kalmaz.

Yeryüzünde Cenab-ı Mevla’nın ulûhiyet sahasına girip ulûhiyet taslayan müşriklerin yanısıra müminim diyenlerin de bir kısmı yüce Allah’ın kelimasına ve bu kelimanın ferman ettiği ahkâmına karşı duran sözde mümin ama gerçekte müşriklerin sayısı da az değildir.

Allah'ın verdiği rızıkları vermediği hayati ve verdiği güzellikleri beğenip gönderdiği ahkâmı beğenmeyip buna karşı çıkanların Mekke müşriklerinden farksız oldukları apaçıktır.

Bir başka âyet-i celîlede Şûrâ Sûresi'nin 30. âyetinde şöyle buyrulur:

Şûrâ Sûresi (30)

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبَتْ أَيْدِيكُمْ
وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾

“Başınıza her ne musibet gelirse kendi yaptıklarınız yüzündendir. O, yine de çoğunu affeder.”

Velhasıl yüce Allah bu korona mikrobunu salmak suretiyle bütün insanlığa ders vermektedir. Müslümanlara düşen topyekûn istiğfar edip tevhit akidesine sınımsız sarılarak dua etmektir.

Cenab-ı Hak Taha Sûresi'nin 14. âyetinde şöyle buyurmaktadır:

Tâhâ Sûresi (14)

إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ
لِذِكْرِي ﴿١٤﴾

“Şüphe yok ki ben Allahım. Benden başka hiçbir ilah yoktur. O halde bana ibadet et ve beni anmak için namaz kıl.”

Ben Allâhım, Benden başka ilah yoktur, öyleyse sadece Bana kul ol ve ibadet et.

Cenâb-ı Hak adeta yeryüzünde yaşayan ve şirk içinde olan büyük ekseriyete şöyle hitap etmektedir:

“Ey ana rahminde üç karanlığın içinde yaratıp güzel bir suretle dünyaya getirdiğim ve akıl nimetiyle donatıp Beni tanımasını emrettiğim kimse! Ey Benim rızıkımı yiyip Benden başkasına kulluk

edenler! Benim yarattığım güneşin altında yeryüzünde huzur içerisinde havayı teneffüs ederek yaşayan ve bu nimetlerin tarafımdan verildiğini kabul etmeyen tabiat ve doğayı kendine Rab ittihaz edenler. Bunca nimetimi telezzüz edip nimetin sahibi olan Ben Azîmuşşân'ı kabul etmeyen Firavun müsveddeleri; siz bana şükreder nimetin sahibi olarak beni kabul ederseniz verdiğim nimeti artırarak ihsan ederim. Ama nimeti kendinizden bilerseniz tokadım ağır olur. Benim indimde söz değişmez neyi dediysem onu yaparım siz beni aciz düşüremezsiniz.”

Mümin ve muvahhid olduğuna inandığımız bazı kimselerden mümine yakışmayan sözleri duyduğumuzda üzülmemek mümkün değildir. İslam terbiyesiyle büyümeyen kimselerin bu hezeyanlarının bilinçli olmadığını biliyoruz. Mesele “Biz millet olarak yekvücut olursak mağlup edemeyeceğimiz bir musibet yoktur” sözlerinin Mevla'ya karşı isyan olduğunu bilmemiz lazım. Bu hususta birbirimizi ikaz etmemiz gerekmektedir.

Başımıza gelen musibetlerin yüce Mevla tarafından kaldırılmadan beşerî güçle bunları bertaraf etmemiz asla mümkün değildir. Bunun şuurunda olmalıyız. Zaman zaman yüce Allah müşriklerin başına bir felaket ve musibet göndereceği zaman bu musibetlere layık olmayanları da kapsar olduğunu yüce Allah kitabında şu ayette beyan etmektedir:

Enfâl Sûresi (25)

وَاتَّقُوا فِتْنَةً لَا تُصِيبَنَّ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْكُمْ خَاصَّةً
وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢٥﴾

“Sadece içinizden zulmedenlere erişmekle kalmayacak olan bir azaptan sakının ve bilin ki Allah azabı çetin olandır.”

Bizler devlet olarak mazlumların yanında yer almış olabiliriz ancak yeryüzünde cereyan eden zulümleri bertaraf etmek için çalışmak da müminin vazifesi olduğunu unutmamak lazım. Bir kısım insanlarımız Suriyeli mazumlara kucak açıp onları himaye ederken bir kısım insanlar da “Suriyelilerin memleketimizde ne işleri var?! Varsın onlar zulüm altında inlesinler.” demektedir.

Millet olarak “vatandaş” ve “dindaş” kavramını idrak etmeliyiz. Eğer vatandaş olanları baş üstü tutarak dindaş olan mümin kardeşlerimizi zulüm içinde terk etmeyi caiz görürsek zalimlerin başına gelen musibetler bizi de ihtiva eder.

Başımıza böyle bir musibet isabet ettiğini hiç kimse inkâr edemez. Zira hepimiz evimizde hapis hayatı yaşamaktayız. Ancak yüce Allah’ın bu mesajını idrak edip topyekûn tövbe bekâr olmalıyız.

Kur’an-ı Kerim’de Bakara Sûresi’nin 155-157. âyetlerinde şöyle buyrulmaktadır:

Bakara Sûresi (155)

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ
وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِيرِ الصَّابِرِينَ ﴿١٥٥﴾

“Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla, bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz. Sabredenleri müjdele.”

Bakara Sûresi (156)

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ﴿١٥٦﴾

“Onlar başlarına bir musibet gelince, ‘Biz şüphesiz (her şeyimizle) Allah’a aidiz ve şüphesiz O’na döneceğiz.’ derler.” (156)

Bakara Sûresi (157)

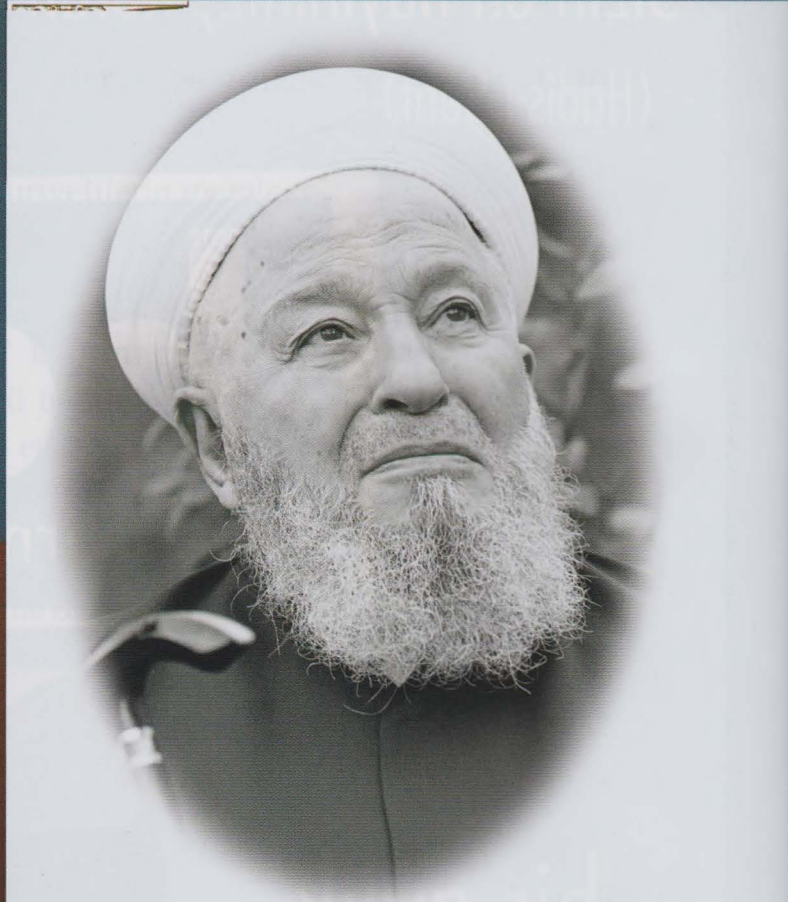
أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِّن رَّبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ ﴿١٥٧﴾

“İşte Rableri katından rahmet ve merhamet onlarıdır. Doğru yola ulaştırılmış olanlar da işte bunlardır.”

Kaleme aldığımız bu son âyeti tefekkür ederek yazımızı sonlandırıyoruz. Hep beraber tefekkür, tezekkür ve istiğfar edelim, ta ki Mevlam bu musibeti başımızdan alsın.. Allah’a emanet olun. Vesselam..

Mahmud Efendi Hazretleri'nin KIYMETLİ KELÂMLARINDAN

- Türkiye uyuyan bir aslan!
- Geldik gidiyoruz, ömür sermayesini zâyi etmeyelim.
- Dünyaya ne için geldikse onu bilip, onun için çalışalım. Kimse bilmiyor, insan ağaç gibi yaşıyor, açıyor ve kuruyor. Böyle olmamalı!
- Bir daha bu dünyaya gelecek değiliz, bu kadar sene geçti kaç sene kaldı. Bu kadar sene bitti de o kaç sene mi bitmeyecek, o da bitecek. Sonra gideceksin âhirete!
- **Allâh** (*Celle Celâlühü*) mümin kullarının nâmusunu muhâfaza eder. Yeter ki onlar iffetli olsunlar.
- Sözle, vaaz-u nasihatle uslanmayanın hakkı kötüdür.

● **Allâh-u Teâlâ** cennetin kapısını açık tutuyor, gelen gelsin. Cehennem kapısı da açık!

● Adam olmadıktan sonra ne olursan ol!

● İnsan hakikaten düşünse, toprak üzerinde gezmekten utanır.

● Yatak uykusundan daha fena uyku-dayız. Karadeniz’i döksen bu gaflet uykusundan uyanmayız.

● Ölecek misin? Evet! Öyleyse kendini şimdiden ölü bil!

● Hepimiz dosdoğru çalışsak bütün dünyaya hâkim oluruz.

● Boş vakit geçirmek büyük âfettir, belaların en büyüğüdür. **İmâm-ı Âzam** (Rahimehullâh) öyle buyuruyor.

● Alçak işleri yapan alçak olur, yüksek işleri yapan yüksek olur.

● Şu sohbet var ya, bırakılmaz!

● İnsan kolay aldanır cemâat-i Müslimîn!

● Daima iyi insanlarla gez. Gafillerin arasına sokulma, seni de gafil ederler.

● İnsan büyük imtihanlarla tecrübe ediliyor, imtihanları verebilsek ne mutlu bize.

● Müslümanların tefrikaya (ayrılığa) düşmesi yenilmemiz için en büyük sebeptir.

● **Ebû Bekr Sıddık** (Radıyallâhu Anh): “Bir ayağım cennete girse öbür ayağım girmeden emin olmam” buyuruyor.

● **Lokmân-ı Hakîm** bir çobana dedi ki: “Bana bir koyun kes, en iyi yerini al getir.” Çoban koyunu kesti ve dilini alıp getirdi. **Lokmân-ı Hakîm**: “Şimdi de en kötü yerini getir” dedi. Çoban yine dilini getirdi. **Lokmân-ı Hakîm** ona: “Ey çoban! Sen hikmeti nereden öğrendin?” deyince: “Bir âmâdan” diyerek sözünü şöyle tamamladı.

“Âmâ bastonuyla yeri tespit ve tefitiş etmeden adımını atmaz. Ben de söz söylemeden önce düşünürüm, hayır ise konuşurum, değilse susarım. İşte bu şekilde hareket etmekle hikmete ulaştım.”

● **Allâh-u Teâlâ** âyetlerini tekzib edenlere azap edip cezalarını hemen vermek yerine sıhhat, mal, mülk gibi nimetlerini daha çok artırmak suretiyle onları derece derece helâka yaklaştırır. Onlar da bu nimetlerin kendileri için hayır olduğunu zannedip sevinirler.

Bu şuna benzer? Mesela bir kimse bir şahsı minârenin şerefesinden atmak sûretiyle öldürmeyi kastetse, bunu gerçekleştirmek için bir sebep öne sürerek onu basamak basamak yukarıya doğru şerefeye çıkartır.

O şahıs ise her attığı adımın zararına olduğunun farkında olmaz. Hatta belki de şerefeye ilk kez çıkıyorsa buna sevinir, hoşnut da olur. Halbuki onu oraya çıkaran şahsın kastı onu en acı, en kötü bir şekilde öldürmektir. İşte o kimsenin çıktığı her basamak kendisi için istidraçtır yavaş yavaş, derece derece kastedilen acı bir ölüm şekline yaklaşımdır.

MUSİBET, TAKDİR-İ İLÂHÎ VE SABIR

DR. AHMET GELİŞGEN Din İşleri Yüksek Kurulu Uzmanı

İnsan, güç yetirebildiği fiillerde irade hürriyetine sahiptir. İnsanın fiilinin meydana gelmesinde hür iradesinin etkisi vardır. Bu bakımdan insan, fiillerinde sorumluluk sahibidir. Allah, kulların fiillerini onların iradeleri doğrultusunda yaratır. Bu yaratma Allah'ın buna mecbur olmasından değil, “*âdettullah/sünnetullah*” denen düzen ve takdirinden dolayıdır.

İnsanlar, hür irade sahibi olmaları dolayısıyla sorumluluk alanlarıyla ilgili işlerini doğru, güzel, dikkatli ve sağlam yapmakla mükelleftirler. Peygamber Efendimiz (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*), Allah Teâlâ'nın yapılan bir işin sağlamca yapılmasını istediğini bize haber vermiştir.¹

Sorumluluğunu yerine getirmemesinden dolayı insan, cezâî sorumlulukla karşı karşıyadır. (*Bkz. A'raf, 7/130; Tâhâ, 20/126-129; Fussilet, 41/46*). Kur'ân-ı Kerîm'deki pek çok âyetin yanı sıra şu âyetlerde de sorumluluklarına karşı lâkayt davrananların cezalandırılacaklarından söz etmektedir.

“Başınıza gelen her musibet, kendi yaptıklarınız yüzündendir. O yine de çoğunu affeder.” (Şûrâ, 42/30)

“İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde fesat (bozulma) ortaya çıkmıştır. Dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı (kötü) sonuçlarını (dünyada) onlara tattıracaktır.” (Rûm, 30/41)

“... Artık onun emrine muhalefet edenler, başlarına bir belanın gelmesinden veya elem dolu bir azaba uğramaktan sakınsınlar.” (Nûr, 24/63)

KIZIL BELAYA SEBEP OLAN 15 FİİL

Tirmizi'nin Fiten bahsinin 38. bölümünde (4/494) rivayet edilen hadis-i şerifte, 15 kadar kötü davranış ve tutumun; yangın ve kanlı olaylar gibi kızıl belalara sebebiyet verebileceği haber verilmektedir.

Hadis-i şerife göre bu belalar, deprem, yerin dibine batırılma veya “siretin bozulması/mesh” (domuz ve maymun siretine dönüşme) olabilir. Hadis-i şerifte bela olarak zikredilenlerden “kızıl rüzgâr”, bünyesinde kan ve ateş ihtiva eden musibetler olarak yorumlanmaktadır.

Sûretin (siretin) bozulması (mesh) ise, insânî ve İslâmî değerlerden uzaklaşan bir ruhla, Allah'ın hükümlerine uymayan şeyleri meşru kabul eder hale gelmeyi, yani bir nevi değer yargıların bozulmasını ifade etmektedir. Cenâb-ı Hakk bizleri hepsinden muhafaza eylesin!

Hadis-i şerifte bu cezaların sebebi olarak sayılan kötü fiiller şunlardır:

- 1) Ganimetin (topluma ait malın) zimmete geçirilmesi, kişisel yararda kullanılması veya çarçur edilmesi,
- 2) “Emânet”in ganîmet gibi görülüp hıyânet edilmesi,
- 3) Zekâtın, büyük bir yük ve angarya olarak görülmesi (zekatın ihmal edilmesi veya baştan savma ifa edilmesi),
- 4) (Gayr-i meşrû işlerde) kişinin hanımına itaat etmesi,
- 5) Anneye karşı saygısızlık edilmesi, hukukunun çiğnenmesi,
- 6-7) Kişinin, arkadaşına iyilikte bulunduğu hâlde babasına kaba davranması,
- 8) Camilerde seslerin yükselmesi, (huşûnun kaybolması, riyanın ortaya çıkması, dünyalık seslerin yükselmesi),
- 9) Toplumdaki kötülerin iş başına getirilmesi,
- 10) Kötü insanlara şerlerinden korkulduğu için saygı duyulması,
- 11) İçkinin (sarhoşluk veren maddelerin) yaygınlaşması,
- 12) (Erkeklerin) ipek elbise giymesi (haram giysilerin giyilmesi veya başkasına caka satma amacıyla elbise giyilmesi),
- 13) Şarkıcı vs. kadınlara ve çalgı aletlerine ilgi duyulması (çalgiya, şarkıcılara ve dansözlere, gayri meşru eğlenceye düşkünlük ve itibar gösterilmesi),

14) İlmin (İslami ilimlerin) dünyalık amaçla tahsil edilmesi,

15) Sonradan gelen neslin önceki hayırlı nesilleri lanetlemesi, kötüleme-
si.

(Tirmizi, Fiten:38, no:2210, 4/494)

Aynı konuda gelen diğer rivayette, bu filleri işleyenlerin cezası olarak, kızıl bir rüzgâr (kızıl bir bela), yere batırılma, domuz ve maymun suretine (sîretine) çevrilmenin yanı sıra, zelzele ve gökten taş yağma afetleri de eklenmiş ve bunların, ipi kopmuş gerdanlığın ard arda düşen taneleri gibi birbirini takip edeceği haber verilmiştir. (Tirmizi, Fiten:38, no:2211, 4/494)

Allâh-u Teâlâ bizleri bu fiillerden uzak tutsun, cezalarından da muhafaza eylesin!

“Kula belâ gelmez Hakk yazmayınca,
Hakk belâ yazmaz kul azmayınca”

sözü, kulların sorumsuz davranışları hakkında söylenmiş olsa gerektir.

KULUN ELİNDE OLMAYAN DURUMLAR VE SABIR

İnsanın sorumluluğu, fiilin insan iradesiyle ilgili yönüne aittir. Bir de fiilin, Yüce Allah’ın ulûhiyeti gereği olarak “O’nun takdiri” yönü vardır. İş ve eylemlerle ilgili gerekli tedbirler alınıp, her türlü sebepler îfâ edildikten ve işin ön hazırlıkları en güzel şekilde tamamlandıktan sonra, Allah’a “tevekkül” edilir ve sonuç O’na havale edilir. Çünkü her şeyin sahibi olan, her şeye nizam veren ve mukadderatı tayin eden yüce Allah’ın kendisidir. (Furkan, 25/2)

Kuran-ı Kerim’de: “**De ki: Allah’ın bizim için yazdığından başkası bize asla erişmez**” (Tevbe, 9/51); “**Bir şeyi dilediği zaman, O’nun emri o şeye ancak ‘ol’ demektir. O da hemen oluverir**” (Yasin, 36/82) gibi pek çok ayet, Allah’ın mutlak güç ve iradesine işaret etmektedir.

Kulun irade ve arzusuna uymayan veya zahirde kula kötü görünen olaylarla diğer bela ve musibetlerin perde arkası insan tarafından bilinemeyebilir. Kuran’daki, “**Olur ki bir şey sizin için hayırlı iken, siz onu hoş görmezsiniz. Yine olur ki bir şey sizin için kötü iken siz onu seversiniz**” âyeti bu hususu açıkça belirtmektedir. (Bakara, 2/216)

Demek ki, kul her türlü sorumluluğu yerine getirirse ve gerekli tedbirleri alsa da bazen kula nispetle kötü netice ortaya çıkabilecektir. Halk deyimi olarak yaygınlaşan, “**tedbir takdiri bozamaz**” ifadesi bunun en güzel ifadesidir. Allah’ın karşı konulmaz yüce iradesi olan “**takdîr-i ilâhî**” karşısında kula düşen; teslimiyet göstermek, sabretmek ve hâdiseyi hayra yormaktan başka bir şey değildir. Nitekim kul, hiçbir suçu olmadan da Yaratanı tarafından imtihan edilebilir (Âl-i İmrân, 3/186; Enbiyâ, 21/35).

Hadis-i şerifte belirtildiğine göre, erkek olsun kadın olsun mümin kişi, kendisi, aile fertleri ve malı hakkında daima musibetle imtihan edilecektir. Kulun başına gelen musibetle günahları dökülmekte ve cennetteki derecesi yükseltilmektedir. O kadar ki hadis-i şerifte, “**kişinin dini salâbeti oranında musibetin artırılacağı**” bile bildirilmiştir (Tirmizi, Zühd, 57).

Konu ile ilgili olarak Kuran-ı Kerim’de de şöyle buyrulmaktadır: “**Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla bir de mallar, canlar ve ürünlerden eksilterek deneriz. Sabredenleri müjdele. Onlar; başlarına bir musibet gelince, ‘Biz şüphesiz (her şeyimizle) Allah’a âidiz ve şüphesiz ona döneceğiz’ derler. İşte Rableri katından rahmet ve merhamet onlarıdır. Doğru yola ulaştırılmış olanlar da işte bunlardır**” (Bakara, 2/155-157).

Hadis-i şerife göre, Allah hakkında hayır murat ettiği günahkâr kulunun cezasını dünyadayken vermekte, şer murat ettiği kulunun cezasını ise ahirete bırakmaktadır (Tirmizi, Zühd, 57).

Diğer bir hadis-i şerifte, “**Müslümana erişen her türlü yorgunluk, hastalık, keder, eziyet ve hüznün, hatta ayağına batan bir dikenin bile, sabrettiği takdirde günahlarına kefarete olacağı**” belirtilmiştir (Buhâri, Merdâ, 3; Müslim, Birr, 46). Rasülullah Efendimiz (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) den rivayet edilen şu hadis de son derece dikkat çekicidir:

“Kulumun çocuğu vefat ettiğinde Allah Teâlâ meleklerine, ‘**Kulumun çocuğunun ruhunu aldınız öyle mi?**’ diye sorar. Melekler ‘evet’ diye cevap verince Canâb-ı Hakk, ‘**Kulumun kalbinin meyvesini kopardınız öyle mi?**’ diye tekrar sorar. Melekler ‘evet’ diye cevap verince

Canâb-ı Hakk, ‘**bu halde kulum ne dedi?**’ diye sorar. Bunun üzerine Melekler, ‘**kulum sana hamdetti**’ ve ‘**Biz şüphesiz her şeyimizle Allah’a âidiz ve şüphesiz ona döneceğiz**’ dedi, şeklinde cevap verirler. Sonunda Canâb-ı Hakk buyurur: ‘**Kulum cennette bir köşk yapın ve adını da ‘hamd köşkü’ koyun**” (Tirmizi, Cenâiz, 36).

Muhkem kalelerin içerisinde bile olsa ölümün her canlıyı yakalayacağı gerçeği hiçbir zaman unutulmamalıdır (Nisâ, 4/78; Enbiya, 21/35). Kulun iradesine aykırı da olsa Allah’ın her türlü iradesi karşısında kula düşen; kendini hesaba çekmek ve sabretmek yanı sıra Allah’ın yüce takdirine rıza göstermektir. “**Takdîr-i ilâhî**” karşısındaki böylesi bir tavır, “**lütfun da hoş kahrın da hoş**” sedasına erebilen olgun müminin ahlakıdır. Buradaki kahr, kafirlere karşı olan değil, Akaid ulemâmız bunu, “**elhamdülillah alâ külli hâl, sive’l-küfri ve’d-dalâl**” şeklinde ifade etmişlerdir. Bu söz, “**inkarcılık, günah ve sapıklık dışında başımıza gelen her hale şükrederek ‘elhamdülillah’ deriz**” anlamına gelmektedir.

İnsan, başına gelen musibeti, şükür ve sabırla karşılamaz da Allah’a karşı isyan ve itirazda bulunursa, o musibetin sevabını alamayacağı gibi, ruh dünyasını da harap eder. Zira insanın, çaresizliği karşısında yüce bir makama sığınmaya psikolojik yönden de ihtiyacı vardır. Bu sığınma ile insan hem acısını teskin eder hem de gösterdiği sabırla Allah’tan dünya ve ahirette hayırlı bedel ister. Ölen yakınlardan dolayı gösterilen, saç baş yolma, elbise yırtma ve “**niyâha**” (ağıt yakma, vâveylâ koparma) gibi aşırı sabırsızlığın, ölüye zarar verdiği de hadis-i şerifte haber verilmiştir (Buhâri, Cenâiz, 32, 33, 44; Müslim, Cenâiz, 16, 18).

Bu azabın sebebi, Allah'ın takdirine rıza gösterecek düzeyde eğitilmiş bir neslin geride bırakılması vazifesinin ihmaline veya kişinin ölümünden sonra “*niyâha*” yapmamaları için yakınlarına vasiyette bulunmamasına bağlanmıştır.²

Bu bakımdan, dinimizdeki kader inancı olarak “*hayır ve şerrin Allah'tan geldiğine inanmak*” itikadî bir esastır. Psikolojik açıdan da insanın kader inancına ihtiyacı vardır. Büyüklerin, “*men âmene bi'l-kader, emine mine'l-keder*” (kadere iman eden kederden emin olur), deyiminden kastettikleri budur. Şerrin Allah'tan olması, Allah'ın şerri dilemesi anlamına değil; kulun sorumluluğu dahilinde irade ettiği fiilin Allah tarafından yaratılması demektir.

Yoksa Allah, kötü fiilin işlenmesinden hoşnut olmaz; sadece kul istediği için imtihan gereği o fiili yaratır. Burada sözünü ettiğimiz “**şerr**”, Allah'ın kulları hakkında yasak kıldığı şeylerdir. İman esasında zikredilen “şerr” ise, kulun iradesi dışında oluşan ve kula nispetle kötü görünen şeylerdir. Kulun irade ve eylemi dışında oluşabilen ve kula şerr gibi gelen bu hadiselerin de hikmetleri vardır. Bu hikmetler, yukarıda belirtildiği gibi kulun derecesinin yükseltilmesi, günahlarının temizlenmesi veya Allah tarafından kulun doğrudan imtihanı ve sabrının denenmesi olabilir.

Bundan dolayı, bize kötü görünen ama gerçekte perde arkasını bilmediğimiz, irademiz dışında gelişen hadiseler karşısında iman esaslarımızdaki “kader inancımızı” devreye sokarak, “**takdir-i ilâhî**” deyip, Allah'a karşı teslimiyetimizi arz etmek kulluk borcu olarak bize düşen görevdir.

Bize olumsuz görünen hadiselere böyle yaklaştığımızda Mevla bize, başımıza gelen musibetin hayırlı bedelini, kaybettiğimizden daha güzel olarak inşallah hem dünyada hem de ahirette verecektir.

Musibete karşı Allah'tan yardım istemenin yolunun, **sabır** ve **namaz** olduğu hususu, hatırlatmaya değer bir konudur (*Bakara, 2/153*). Esbaba sarıldıktan sonra, “*Yerde debelenen hiçbir canlı yoktur ki, Allah, onun perçeminden tutmuş olmasın*” inancıyla Allah'a tevekkül etmek, müminin şîârıdır (*Hûd, 11/56*). Unutmayalım ki vuku bulacak her şeyi Cenâb-ı Hakk “*Levh-i Mahfuz*”unda kayıt altına almıştır; o yerin karanlığındaki bir tohumdan bile haberdardır; O'nun izni olmadan ağaçtan bir yaprak da düşmez. (*Bkz. En'am, 6/59*).

Son olarak konumuzu şu ayet-i kerime mealiyle bitirelim:

“*Yeryüzünde ve kendi nefislerinizde uğradığınız hiçbir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) yazılmış olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre kolaydır. Elimizden çıkana üzülmeysiniz ve Allah'ın size verdiği nimetlerle şımarmanız diye (böyle yaptık.) Çünkü Allah, kendini beğenip övünen hiçbir kimseyi sevmez*” (*Hadid, 57/22, 23*).

Bu makale www.ahmetgelisgen.com adresinden alınmıştır.

Dipnotlar:

1 İbn Hacer, el-Metâlibü'l-Âliyye, Dâru'l-Ma'rife, Lübnan, 1993, I/379; No: 1275. (Hadisi, Teberânî Mu'cemü'l-Evsat'ta, Ebu Ya'la, Müsned'de rivayet etmiştir. Elbani, şahitlerinin bulunması dolayısıyla hadisin sahih olduğunu söylemiştir). Bkz. <http://www.almeshkat.net/vb/showthread.php?t=64456>

2 Ahmed Davudoğlu, Müslim Terceme ve Şerhi, V/136, 137.

MÜ'MİN'İN ZİHİN DÜNYÂSINDA BELÂ VE MUSİBETLER

Hedef ve gâyesini ahirete sabitlemek ve dünyadan da nasibini unutmamakla emrolunmuş kişidir Mü'min.¹ Hayatını bu minval ve düstur üzere yaşamakla mükellef kılınmış Mü'min için tüm ahvâl ve şerâit içinde tevekkül ve sabırla hareket etmek istikameti için temel esaslardan biridir. Zira Mü'min, başka bir açıdan bakıldığında zahiren hoşuna gitmeyen şeylerin bazen hayırlı, çokça talep edip heves ettiği şeylerinse kimi zaman hakkında şerli olduğuna dikkat çeken bir kitaba² iman etmiştir.

Yaşadığımız hayat içinde başımıza gelen hemen her vakiya karşı nasıl bakmamız gerektiği yönünde aslî kaideler olarak nitelenebileceğimiz noktalara dikkat çekmektedir Kur'an ve Sünnet. Ne var ki, birçok noktada yaşadığımız köklerimize yabancılaşma, müktesebatımızdan uzaklaşma musibeti fikrî alanda da vurdu bizleri. Öyle ki, bugün karşılaştığımız hâdiselere Allah Resülü ﷺ'nün göstererek tayin buyurduğu zaviyeden değil de, bilcümle "izm"lerin farkına vardığımız veya varamadığımız şekilde zihinlerimizi şekillendirdiği perspektiflerden bakmaya başladık. Müşahhas bir mevzu çerçevesinde bu durumu ele ala-

cak olursak, Mü'minin musibetler karşısındaki tavrı ve duruşunun nasıl olması gerektiği şeklindeki sorunun cevabını da hangi kaynakta arayacağımızı bilemez hale geldik.

ÖMER FARUK KORKMAZ

Musibetlerin Nevileri

Kur'an-ı Kerîm'in onlarca kez tekrar etmekle vurguda bulunduğu "musibet" mefhumu Mü'min için hayatını istikamet üzere tanzim edebilmesi adına çok önemlidir. Hatta bir başka deyişle, musibeti güzel anlamının, onu zihnî dünyasında sağlıklı bir zemine oturtmanın Mü'min için hem dünyası hem de ahiretini kurtarma vesilesi olduğunu da söyleyebiliriz. Zira, musibeti veren Allah ﷻ, ona nasıl bakmamız gerektiğini de muhtelif ayetlerle ve Resülü ﷺ'nün beyanlarıyla bizlere öğretmiştir. Böylece, başa gelen musibetlere Allah ve Resülü ﷺ'nü razı edecek şekilde mukabelede bulunmak hem dünyada huzurlu bir şekilde yaşamamızın teminatı hem de ahirette bunu Cennet sermayesi kılabilmemizin vesikasıdır.

Kur'an ayetlerinin muhtelif bağlamlarda yer verdiği musibet örneklerine baktığımızda ilgili musibetlerin zaman zaman Tufan,³ yere batırma,⁴ kavimlerin köklerini kazıyan rüzgar,⁵ çekirge, bit, kurbağa ve kan istilası olarak insan ve hayvan ayrımı yapmaksızın umumi olarak geldiğini, bazen de sadece zulmedenleri yakalayan korkunç bir gürültü şeklinde⁶ hususi olarak geldiğini, kimi zaman da, Kârun'un yere batırılması,⁷ Sâmirî'nin ağır bir bulaşıcı hastalığa yakalanması⁸ gibi muayyen olarak belli kişilere geldiğini müşahede etmekteyiz.

Musibetler Neden Gelir?

Musibetlerin nevilerinden ziyade başımıza gelme sebepleri noktasına odaklanmamız daha öncelikli bir husustur. Bu sadette, Kur'an ayetlerine baktığımızda, musibetlerle ilgili âyetlerin bütünü, insanların başına geliş nedenlerinin de farklı olduğunu göstermektedir. Nitekim bu farklılığı şöyle bir tasnifle zikretmenin meselenin daha iyi kavranabilmesi adına faydalı olacağına inanıyorum:

a. Fıtrata Muhalefet Sebebiyle Gelen Musibetler

Cenâb-ı Hak, kullarını belli bir fıtrat üzere yaratmış ve Allah Resulü ﷺ'nün şahsında bütün insanlığa o fıtrata uygun bir hayat yaşamayı emir buyurmuştur.⁹ Şeytan ve nefsin fıtrata aykırı telkinleriyle baş başa bırakılarak imtihana tabi tutulan Âdemoğullarının kahir ekseriyeti en başta küfür yolunu tercih ederek yaratılış amacına muhalefet etmiştir. Her kulunu hakkı kabul edip batıldan ictinâb etmek fıtratı üzere yaratan Allah ﷻ'in değil de Şeytan'ın yolunu tercih etmenin baştan sona sorumluluktan ibaret olan bu hayatta elbette bir karşılığı olacaktır. Kur'ân'ın musibetler sadetinde zikrettiği bazı ayetlere baktığımızda bir kısım musibetlerin doğrudan bu sebeple insanların başına geldiğini görüyoruz.

Bu noktaya başka bir açıdan bakarak şöyle de diyebiliriz: İnsanı mükemmel bir biçimde inşâ eden Cenab-ı Hak, gönderdiği peygamberler ve kitaplarla uzuvlarını nerde ve nasıl kullanması gerektiğinden hayatının tüm alanlarına varıncaya kadar ona yol göstermiştir. Bugün demirden üretilen makinelerin dahi kullanım kılavuzlarında bulunan esaslara riayet edilmeyip amaçlarının dışında kullanıldıklarında kısa zamanda nasıl bozulduklarına şahit olmuyor muyuz?!

Şu halde, daha fazla para kazanabilme adına

fıtrat, sağlık, sıhhat vb. değerleri hiçe sayarak ekin ve nesiller üzerinde ifsat projeleri geliştiren kapitalist zihniyetli para baronlarının ve medya gibi sâiklerle zihinleri maddeci anlayışla iğdiş edilmiş günümüz insanının başına gelen musibetlerdeki yegane sebep yine "insan"dır. Yani günümüz insanı, kendi tercihiyle saptığı fıtrat-ı uzak yaşamın kendi başına ördüğü ağın keşmekeşi içinde adeta kıvrınmaktadır. Rabbimiz bu durumu şöyle ifade buyurmaktadır: "Şüphesiz ki Allah insanlara hiçbir şekilde zulmetmez, fakat insanlar kendilerine zulmederler."¹⁰

Daha fazla para elde edebilme gayesiyle betonarme gökdelenlerin dört bir yanını kapladığı şehirlerin, zamanla meydana gelen depremlerle moloz yığınının dönmesi, dünya tamahı ve hırsıyla haram para kazanma serüvenlerinin nihâî olarak telafisiz hüsrانlarla sonuçlanması gibi bilumum hâdiseler hep bu kabildendir. Oysa Cenâb-ı Hak, insanoğluna bu musibetlerle karşılaşmaması için yemeyi içmeyi, imarı mübah dairesinde tutmasını, israfa kaçmamasını, nimetlerden itidal üzere istifade etmesini aksi takdirde gazab-ı ilâhiye muhatap olacağını haber vermekteydi: *“Size rızık olarak verdiklerimizin temiz olanlarından yeyiniz, bu hususta taşkınlık ve nankörlük de etmeyiniz; sonra sizi gazabım çarpar. Her kim ki kendisini gazabım çarparsa, hakikaten o, yıkılıp gitmiştir.”*¹¹

b. İmtihan Maksadıyla Gelen Musibetler

Bir imtihan yurdu olarak niteleyebileceğimiz içinde bulunduğumuz bu hayatta Allah ﷻ bizi “korku, açlık, mal, can ve ekin eksilmesi şeklinde beş şey ile imtihan edeceğini haber vermekte ve sabredenlerin müjdelere nail olacağını ifade buyurmaktadır.¹² Bu anlamda mü'min, başına gelen musibetlere günümüzdeki yaygın anlamıyla bir “bela” olarak değil de Allah ﷻ'ın onun

hakkında takdir buyurduğu hayırlara ulaşabilmesinin bir vesilesi olarak bakmalıdır.

Ayrıca musibet, nimetlerle şımarmaya kabil olarak yaratılmış insanın olgun hale gelebilmesinde önemli bir sebeptir. Demiri, şekil verilmeye uygun hale getiren ateş misali, musibetler de insanı kâmil olmaya elverişli hale getirmektedir. Bu sebeple Mü'min, zuhur eden musibetleri bir fırsat olarak da bilmeli ve gerekli ibretleri alarak manen terakkî etmelidir.

Mü'min için sadece kolaylığı dileyen Cenab-ı Hak, ona verdiği musibette elbette onu zora sokmayı irade buyurmamaktadır. Bu anlamda mümin olarak bizler, başımıza gelen musibetlerin her şeyden önce kendi günahlarımız sebebiyle olduğunu ve çoğunu da Allah ﷻ'ın affettiğini,¹³ dilimizle söylediğimiz iman ettik sözünü fiilimizle de tasdik etmemiz için bize bazı musibetlerin geldiğini¹⁴ münafıklardan ayrılabilmemiz için bazı imtihanlardan başarıyla geçmemiz icap ettiğini¹⁵ unutmamalıyız. Bu minvalde tabi tutulduğu imtihanlar karşısındaki insanoğlunun tepkisini Allah ﷻ şöyle ifade buyurur: *“Rabbi onu imtihan edip kendisine ikramda bulunsa o vakit der ki: ‘Rabbim bana ikram etti.’ Amma onu imtihan edip de rızıkını darlaştırdığı vakit de der ki: ‘Rabbim bana ihanet etti.’”*¹⁶

c. Caydırma Maksadıyla Gelen Musibetler

Temiz olmayan bir halıya şiddetli darbelerle vurarak onun kirini almaya çalışan insan misali Cenab-ı Hak da kimi zaman mümin kulunun manevi kirlerini ona verdiği musibetlerle alır. Zira insanı yaratan Cenab-ı Hak, onun hangi yolla alışageldiği günahlarından ve tutmuş olduğu yanlış istikametten döneceğini en iyi bilendir. Şu da bilinmelidir ki musibetin insanı caydırabilmesi için şart olan şey; iman etmiş ve katılaşmamış olan bir kalptir. Aksi takdirde imandan mahrum olup da Kur'an'ın tabiriyle “mühürlenmiş kalpler”in musibetten de ders çıkarması beklenemez. Zira bunlar Allah ﷻ katında en cahil insanlar zümresine dahil olduklarından dolayı teyakkuza sebep olacak ilimden de mahrumdurlar.

Bu sebeple, günümüzde meydana gelen Corona virüsü vb. gibi salgın hastalıklar ve başka belalar karşısında hâlâ küfründe ısrar eden, dini hafife alan, bu musibetlerin sebepleri üzerinde konuşurken “günahlarımız” dışında hemen her sebebi detaylıca anlatan seküler ve hastalıklı zihniyetin bu belalardan ibret almasını beklemek beyhûdedir. Nitekim, beladan ibret almak da Allah ﷻ’ın, telafisi olmayan ebedî bir hayata intikal etmeden önce kuluna hatalarını telafi edebilmesi bahşettiği bir nasiptir. Dinine amansız düşman kesilmiş kişilerin böyle bir lutf-i ilâhîden pay almaları elbette düşünülemez.

Aksine bunların âkıbeti, belli bir zaman kadar takdir edilmiş bir mühlet ve istidrac olması için daha da geniş dünyevî imkânlarla sahip olmak ve tam bu durumun verdiği keyifle sarhoş olmuşken ansızın gelen bir azapla helak olmaktır. Şu âyet-i celileyi hatırlayalım: *“Hiç olmazsa, onlara bu şekilde azabımız geldiği zaman boyun eğselerdi! Fakat kalpleri iyice katılaştı ve şeytan da onlara yaptıklarını câzip gösterdi. Kendilerine yapılan uyarıları unuttuklarında, (indirmiş olduğumuz sıkıntı ve musibetleri kaldırıp) üzerlerine her şeyin kapılarını açtık. Nihayet kendilerine verilenler yüzünden şımardıkları zaman onları ansızın yakaladık, birdenbire onlar bütün ümitlerini yitirdiler.”*¹⁷

d. Manevi Mertebenin Ortaya Çıkması İçin Gelen Musibetler

Bazı musibetler de günahlara mukabil olmayıp, Allah ﷻ’ın seçmiş olduğu Peygamberler ve velileler gibi kulların manevi mertebelerinin yükselmesi için gelmektedir. Allah Resulü ﷺ’nün, belaların en şiddetlilerinin evvela peygamberler sonra mertebesine göre diğer insanlara geldiği şeklindeki hadisi¹⁸ de bu hakikate işaret buyurmaktadır. Zira, hadiste Efendimiz ﷺ kişinin, dini yaşamasının kuvvetine göre imtihana tabi tutulacağını; dinini iyi yaşayanın belasının daha şiddetli olacağını, dini yaşamakta zafiyet gösterenin ise daha az

belaya dâçar edileceğini bildirmektedir.¹⁹ Dolayısıyla bu türden gelen musibetlerin diğer türlerle bir ilgisi olmadığı ve esasen tam manasıyla bir lutf-i ilâhîden ibaret olduğu da anlaşılmış olmaktadır.

Kavramları Karıştırmamak Gerek!

Dine yönelik bilginin internetten öğrenilebildiği kadardan ibaret kaldığı müthiş bir cehalet furyasıyla karşı karşıya olduğumuz bugün itibarıyla bir hakikat. Bu cehaletin tezahürlerinden biri de husûsen Corona virüsü musibetiyle ilgili bazı modernistler tarafından ortaya atılan şu itiraz olmuştur: Musibetleri, günahların bir karşılığı olarak göstermek doğru değil. Zira peygamberlerin başına da musibetlerin geldiği Kur’an’da zikrediliyor.

Diğer bütün mevzularda olduğu gibi bu konuda da kavramları, meseleleri birbirine karıştıran bu zümre, dünyayı çepeçevre kuşatan, para gücüyle insanlığı rehin alabileceğini zanneden ilahlık iddiasındaki devletleri bile âciz bırakan, zevkine hayli düşkün günümüz seküler insanını ölüm korkusuyla evlere hapseden bu belanın yakın tarihte akıtılan Müslüman kanlarının, tarumar edilen evlerin, ırzına geçilen mümine kadınların, öldürülen mâsum çocukların, canına kıyılan milyonlarca Müslümanın, kısacası Arş’a dayanan zulümlerin bir cezası olarak başımıza geldiğini kabullenmek istememektedirler.

Bunu da, Peygamberlere de bazı musibetlerin verildiğini beyan eden âyetleri gerekçe göstererek iddia etmektedirler. Oysa yukarıda zikrettiğimiz tasniften hareket ettiğimizde, Kur'an'ın musibetler bağlamında yer verdiği âyetlerin yeknesaklık arz etmediğini, peygamberlere verildiği ifade edilen musibetlerin sadece belli âyetler tarafından konu edildiğini rahatlıkla görmekteyiz.

Kur'an "Bekleyin" dedi. Bekledik ve Gördük.

Başımıza gelen her şeyin günahlarımız sebebiyle olduğunu beyan eden Kur'an'a rağmen, medyadaki ağırlıkları sebebiyle ucuz bilim muhabbeti yapan ateistlere şirin görünebilmek maksadıyla "bu işleri dinle ilişkilendirmeyelim" cümleleri kuran ezik Müslümanlarla başımız hayli dertte. Dünyayı yokluğa götürecek binlerce zulme sadece seyirci kalan, dünyevî meşgalelerle gününü gün eden, heva ve arzusunun peşinde gün-

delik hayat yaşamaya alışmış, nefs-i emmâresinin azgın isteklerini temin edebilme-yi yaşama gâyesi haline getirmiş, müzikle hemhal olmaktan dolayı zikrullâhı unutmuş, namazı hayatından silmiş, âhiret diye bir yurdu sadece telaffuzda kalmış bir ümmetin sonu mükâfât mı olacaktı Allah aşkına?!

Allah ﷺ'in vaz ettiği hükümlerin muat-tal bırakıldığı, Müslümanların bir hiç kabul edilmesi sebebiyle Resulullah ﷺ'i tahkir eden görsellerin rahatça yaygınlaştırılabil-diği, zulmün, hayasızlığın, fuşşun, içkinin, faizin neredeyse her yeri sardığı bir dünya umumî felaketlerden başka neye gebe ola-bilirdi ki?! Buna rağmen hakikatle yüzleş-mekten kaçarak buna da Kur'an'ı mesnet kılmaya çalışan sözüm ona "din adamları" vallahi hesap veremeyecekler. Artık mümin-lere, Kur'an'da anlatılan musibetlerin gelişi sebepleri, eski kavimlerin helak olma ne-denleri, günahların neden olduğu felaketler çok daha mufassal bir şekilde anlatılmalıdır.

Bu vesileyle ifade edelim ki, dünya genelinde milyonlarca Müslüman öldürülürken, evinden barkından olurken, vatanından haksız yere sürülür-ken, binlerce Müslüman bacımız gavurların tecâvüzüne uğrarken, mâsum hayvanlar kapitalizmin vahşi hedefleri uğruna toplu halde katledilirken, çocukların derileri canlı canlı yüzülürken üç kuruş dünyevî menfaat elde etmek ve daha müreffeh bir hayat yaşayabilme adına tâviz üstüne tâviz veren biz müminleri de sardı artık bu musîbet.

Kur'an bekleyin demişti çünkü. Din adına fedakârlık yapmanız, Allah ﷺ'in kelimesini aziz kılmanız için seferber olmanız gerekirken, babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabâlarınız, kazandığınız mallar, kesâda uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığınız evleriniz size Allah'tan, Resûlü'nden ve Allah yolunda cihad etmekten daha sevgili ise, artık Allah emrini getirinceye kadar bekleyin" diyordu Kur'an. Ve bugün Kur'an'ın bekleyin dediği musibetlerden belki sadece biriyle muhatap olmuş durumdayız.

Musibetler "Toparlanın" der bize.

Bu nedenle bizler, her gün bir başkasına tanık olduğumuz ve hayretle müşahede ettiğimiz bu musibetlerin Allah ﷺ'in şerli-leri başımıza musallat kılmasıyla tezâhür ettiğini idrak etmeliyiz artık. Nitekim Allah Rasûlü ﷺ, cihadı bırakıp bineklerin peşine takılarak dünyacı olan ümmete, tekrar din-lerini yaşamaya karar verinceye kadar Allâh ﷺ'in büyük bir zilleti musallat kılacağını,²⁰ emr-i bi'l-mârufu terk eden ümmetin başına yine Cenab-ı Hakk'ın en şerli insanları mu-sallat edeceğini ifade buyurmaktadır.²¹

Bütün bu hususlar bize, şahit olduğumuz musibetlerin tekrar toparlanmamız, eksiklerimizi telafi ederek dinimize sarılmamız, hakkı batıla ezdirmemek için seferber olmamız için ilâhî bir kamçı olduğunu hatırlatıyor.

Zira dünyasını imar edebilmek için haktan, hakikatten, dininden taviz veren bir ümmet olmanın bedelini ağır ödüyoruz ve ödeyeceğiz.

Daha müreffeh fânî bir yaşama sahip olabilmek için ebedî hayatımızı umursamazca tehlikeye atan tavrımız, eski dünyevî hayatımızı bile aratacak belaların eşliğine itiyor bizleri. Sözelimi kira külfetinden kurtarabilmek için bir miktar dünyevi menfaat gözeterek faizle aldığımız evlerde mahbus kaldık şimdi. Birkaç lira daha fazla kazanabilmek için teşebbüs ettiğimiz caiz olmayan işler çok daha büyük maddî ve dünyevî musibetler açtı başımıza. Çünkü Hazreti Ali عليه السلام şöyle buyurmuştu:

لَا يَتْرُكُ النَّاسُ شَيْئاً مِنْ أَمْرِ دِينِهِمْ لِاسْتِصْلَاحِ دُنْيَاهُمْ إِلَّا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مَا هُوَ أَضْرُّ مِنْهُ

“İnsanlar, dünyevi imkanlarını iyi hale getirebilmek için din işlerinden hangisini terk ederlerse mutlaka Allah عَلَيْهِ o terk ettikleri şeyden çok daha zararlısını(n kapısını) onlara açar.”²²

Ez cümle, dünyacılık hastalığıyla sermest olmuş zavallıların hedef sapturmalarına bakmadan başımıza gelen musibetlere mümince bakarak ibret almasını bilelim.

Musibetler “Tevbe edin, Rabbi’nize yönelin ve toparlanın” diyor bize...

Öyleyse gelelim artık kendimize.

Dipnotlar:

14 Ankebût, 2	No: 2417; Ahmed b. Hanbel, <i>Müsned</i> , IX/51; Ebû Dâvud, “Kitâbu’l-İcâre”, No: 3462; Beyhaki, <i>es-Sünenü’l-Kübrâ</i> , No: 11017
1 Kasas, 77	15 Âl-i İmrân, 154, 179; Ahzâb, 11
2 Bakara, 216	16 Fecr, 15,16
3 Ankebût,14	17 En’âm, 43,44
4 Hûd, 82-83	18 Hakim, <i>el-Müstedrek</i> , No: 120; Taberânî, <i>el-Mu’cemu’l-Kebîr</i> , No: 629; Bezzâr, <i>Müsned</i> , No: 1150; İbn Hibbân, <i>Sahih</i> , No: 2920;
5 Hâkka, 6-8	19 Ahmed b. Hanbel, <i>Müsned</i> , III/78, No: 1481; Tirmizi, “Kitâbu’z-Zühd”, No:2398; İbn Mâce, “Kitâbu’l-Fiten”, No: 4023; İbn Hibbân, <i>Sahih</i> , No: 2901; Beyhaki, <i>es-Sünenü’l-Kübrâ</i> , III/372, No:6772
6 Hûd, 94-95	20 Bezzâr, <i>Müsned</i> , No: 5887; Taberânî, <i>Müsnedu’ş-Şâmiyyîn</i> , No: 2417; Ahmed b. Hanbel, <i>Müsned</i> , IX/51; Ebû Dâvud, “Kitâbu’l-İcâre”, No: 3462; Beyhaki, <i>es-Sünenü’l-Kübrâ</i> , No: 11017
7 Kasas, 81	21 Bezzâr, <i>Müsned</i> , No: 188; Heysemî, <i>Mecma’u’z-Zevâid</i> , VII/526, No: 12134; Ali el-Mütakî, <i>Kenzu’l-Ummâl</i> , III/66, No: 5520
8 Tâhâ, 97	22 Abdullah b. Mübârek, <i>ez-Zühd ve’r-Rekâik</i> , Daru’l-Kütübi’l-İlmiyye, Beyrut-Lübnan, Ebû Sa’d Abdülmelek en-Nîsâbü’rî, <i>Tehzîbu’l-Esrâr fî Usûli’t-Tasavvuf</i> , Daru’l-Kütübi’l-İlmiyye, Beyrut, Lübnan, s. 453; Muhammed el-Hudârî, <i>İtmâmu’l-Vefâ</i> , el-Mektebetu’s-Sekâfiyye, Beyrut, 1982, s. 129
9 Rûm, 30	
10 Yûnus, 44	
11 Tâhâ, 81	
12 Bakara, 155	
13 Şûrâ, 30	

İlm-i Hâl

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA
FİKİH KURULU

ALLAH TEÂLÂ'NIN EŞİ, BENZERİ VE ORTAĞI OLMADIĞINA İNANMAK

Allah Teâlâ'ya sonsuz hamd, onun Resulü'ne ve Resulü'ne tâbi olan âline, ashâbına ve tüm ümmetine salât-u selâm olsun.

Büyüklerimizin yazdığı eski akaid ve kelim kitaplarına baktığımızda neredeyse çoğunun Allah Teâlâ'nın varlığı ve ispatı konusuna ya hiç girmediklerini ya da şöyle bir değindiklerini görürüz. Bunun en temel sebebi; o dönemlerde âlemi yaratanın varlığını inkâr edenlerin yok denecek kadar az olmasındandır. Kaldı ki Maturidi'ler başta olmak üzere birçok kelim âlimi Allah Teâlâ'nın akılla bulunabileceğini iddia etmişler ve bu yüzden de kendisine peygamber tebliği ulaşmamış kimselerin bir yaratıcının varlığını bilmek ve ikrar etmek konusunda yükümlü olduğunu iddia etmişlerdir. Zira Kur'an-ı Kerim ayetlerinde müşriklerin dahi Allah Teâlâ'nın varlığını kabul ettikleri bildirilmektedir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

وَلَيْنُ سَأَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَحَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ
اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ

“Andolsun, eğer onlara, ‘Gökleri ve yeri kim yarattı, güneşi ve ayı hizmetinize kim verdi?’ diye soracak olsan mutlaka ‘Allah’ diyeceklerdir. O hâlde nasıl (haktan) döndürülüyorlar?!”¹

Ancak günümüzde Ateizm ismiyle ifade edilen tanrıtanı-mazlık hastalığı geçmiş dönemlere nispeten çok ileri sevi-yelere ulaşmıştır. Şüphesiz ki bunun altında yatan en önemli sebepler 19. yüzyılda dünya sosyal ve siyasi hayatına etki etmiş Marks, Darwin, Freud gibi tanrıtanımaz felsefecilerin hemen herkesi sapık fikirleriyle etkilemiş olmalarıdır.

İnsan aklı boşluk kabul etmez; doğrularla doldurulup iş-lenmezse yanlışlar rahatça insan aklına ulaşacak ve belki de ölene kadar çıkmayacaktır. Üstadımız Mahmud Efen-di Hazretleri şöyle buyurmuştur: “Sen nefsini Allah Teâlâ ile meşgul etmezsen nefsin seni başka şeylerle meşgul edecektir.”

Müslüman şunu kesinlikle unutmamalıdır: Allah Teâlâ ve Peygamberinden gelmeyen her inanç bâtıldır. İnan-madığına inanmak da bunlardan biridir. İnsan, Kur’an-ı Kerim âyetlerinde buyurulduğu gibi âlemi ve âlemdeki intizâmı, kendi bedenindeki ve diğer canlıların biyolojik mükemmelliğini ve her gün rastladığımız diğer birçok şeylerin mükemmelliğini biraz tefekkür edecek olsa za-ten bir yaratıcının var olduğunu icmâlî de olsa bilecektir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ
الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ
مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ
وَتَضْرِيحِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لآيَاتٍ
لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

“Şüphesiz, göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde, insanlara yarar sağlayacak şeylerle denizde seyreden gemilerde, Al-lah’ın gökyüzünden indirip kendisiyle ölmüş topra-ğı dirilttiği yağmurda, yeryüzünde her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgârları ve gökle yer arasındaki emre amade bulutları evirip çevirmesinde elbette düşünen bir topluluk için deliller vardır.”²

İnsan biraz düşünmelidir; bitki nasıl çıkar tohum olma-sa, tohum nasıl çürür yağmur olmasa, yağmur nasıl yağar yağdıran olmasa? Gözünüze çarpan her şey için böyle bir silsile bulup yaratana ulaşmak bu kadar mı zor?! Yâ Rab-bi! Bizi imandan ayırma. Âmîn!

Ehl-i Sünnet âlimleri Allah Teâlâ'nın varlığının zâtından olduğunda; hiçbir şey onun var olmasına sebep olmadığına ve hiçbir şey yokken O'nun var olduğunda ittifak etmişlerdir. Aynı şekilde sıfatlarının da tıpkı Zâtı gibi sonradan olmayıp hep Zâtıyla kaim olduğunda ne Zâtının ne de sıfatlarının başlangıcı olmadığı gibi, bir sonunun da olmadığına ittifak etmişlerdir. İşte bu yüzden, Allah Teâlâ'nın cisim ve cisme ait tüm sıfatlardan münezzeh olduğunda ve "Allah Teâlâ cisimdir" veya "O, diğer cisimler gibi olmayan başka bir cisimdir" denilmesinin câiz olmadığına da ittifak etmişler ve böyle bir itikatta olanın küfrüne hükmetmişlerdir.

Buna göre Allah Teâlâ cisim,³ cevher,⁴ sûret ve şekil sahibi olan, belli bir ölçü ve boyut sahibi olan, bölünüp parçalanabilen, cüzlerin birleşiminden oluşmuş, herhangi bir yaratılmışla mâhiyet ve özde birliği olan, renk, koku, tat, sıcaklık, soğukluk, ıslaklık, kuru olmak gibi keyfiyet sahibi olan, belli bir mekâna yerleşen, üzerinden zaman geçen değildir.

Şüphesiz ki tüm bunlar Allah Teâlâ'nın hiçbir şeye benzemediğini ve hiçbir şeyin de Allah Teâlâ'ya benzemediğini net bir şekilde gösterir. Bunun yanı sıra Allah Teâlâ, Kur'ân-ı Kerîm'in sarîh ve muhkem âyetlerinde kendisine hiçbir şeyin benzemediğini açık bir şekilde beyan etmiştir:

لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ

"O'nun benzeri hiçbir şey yoktur"⁵

Yine Ehl-i Sünnet âlimleri Allah Teâlâ'nın herhangi bir mekân ve zamanla ilişkilendirilmesinin caiz olmayacağına ittifak etmişlerdir.

Buna göre, mekân ve cihet mülâhaza edilerek yüksek veya alçaklıkla, yakın veya uzaklıkla nitelenemeyeceğinde ittifak etmişlerdir. Allah Teâlâ için "Şu mekândadır" veya "Şu yöndedir" denilemez. Hatta ilim sıfatıyla tevil edilse bile "Allah Teâlâ her yerdedir" denilemez.

Ehl-i Sünnet âlimlerine göre; Allah Teâlâ mekân ve cihet mülâhaza edilerek yüksek veya alçakta olmakla, yakın veya uzakta olmakla nitelenemeyeceğinden Allah Teâlâ için "Şu mekândadır" veya "Şu yöndedir" denilemez. Aynı şekilde "Allah Teâlâ bir cismin bir başka şeyin üzerinde olması gibi fizikî yani hissî olarak arşın üstündedir" denilemez.

İşte bu yüzden istivâ âyeti gibi zâhirî Allah Teâlâ'ya mekân nispeti vehmettiren âyetlerin zâhirlerinden anlaşılan manaların kast edilmediğine inanmak her Müslüman için vâciptir. Zira bu gibi âyetlerin zâhirlerinden anlaşılan manaların özelliklerindedir. Hâlbuki noksan sıfatlardan münezzeh olan Allah Teâlâ'nın cisim olması ve cisim özellikleriyle nitelenmiş olması kesinlikle mümkün değildir.

Her Müslümanın tıpkı istivâ âyetinde olduğu gibi, zâhirlerinden hudûs yani sonradan yaratılanlara ait olma özelliklerini vehmettiren diğer âyet ve hadislerin manalarının da gerçekte kastedilmediğine inanması vâciptir. Bu mesele geride geçmişti.

Zâhirlerinden anlaşılan manaların kastedilmesi caiz olmadığı, diğer bir ifadeyle zâhirî manaların Allah Teâlâ'ya nispetinin caiz olmadığı âyet ve hadislerle, müteşâbih âyet ve hadis denir. Bunların yanısıra, zâhirlerinden anlaşılan

manaların başka şeylerle alakalı olduğu veya Allah Teâlâ'ya hâdis bir sıfat manasını vehmettirmemekle beraber lügat bakımından anlaşılmanın kastedilebileceği âyet ve hadislere de muhkem âyet ve hadisler denir.

Burada bir kuralı zikretmek yerinde olacaktır: Allah Teâlâ hakkında bazı isim ve sıfatların ispat edilmesinde ya da nefyedilmesinde asıl kaynak Kur'ân-ı Kerîm'de vârid olan iki tür âyetlerdir.

Bunlardan birincisi: Allah Teâlâ'nın her çeşit ayıp ve noksandandır münezzeh olduğunu ifade eden âyetlerdir.

İkincisi: Allah Teâlâ'nın kesinlikle sonradan yaratılmışlardan farklı olduğu ve hiçbir şeyin O'na benzemediğini ifade eden âyetlerdir.

Zikredilen bu iki manayı ifade eden âyetler, Allah Teâlâ hakkında itikat edilmesi caiz olan ve olmayan isim ve sıfatları tespit edebilmekte asıl olup, Kur'ân-ı Kerîm'de Allah Teâlâ hakkında vârid olmuş isim ve sıfatlarla alakalı diğer âyetlerin manalarını itikat edilebilecek şekilde yönlendirilmeleri hususunda mutlak etkilidirler. Şöyle ki; herhangi bir âyet, zâhiri itibarıyla yukarıda değişmez asıl olduğunu söylediğimiz iki tür âyetten her birine aykırı manaları vehmettirse, asıl olarak kabul ettiğimiz bu iki tür, diğerleri üzerine hükmedecek ve onların zahiri manalarının kesinlikle kastedilmediklerine hükmedilecektir.

Kur'an-ı Kerim ve hadîs-i şerîflerde Allah Teâlâ'ya nispet edilmiş manalar dört kısımır.

1- Açıkça zahiri itibarıyla Allah Teâlâ hakkında noksanlık ifadesine müsait olan âyetler. Sözelimi; Allah Teâlâ'ya

unutmanın nispet edilmesi bu türdür. Tövbe ve Secde surelerinde şöyle buyrulmuştur:

نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ

“Allah'ı unuttular; Allah da onları unuttu.”⁶

فَذُوقُوا بِمَا نَسِيْتُمْ لِقَاءَ يَوْمِكُمْ هَذَا إِنَّا نَسِينَاكُمْ

“O hâlde, bu gününüze kavuşmayı unutmanıza karşılık azabı tadın. Biz de sizi unuttuk.”⁷

Bu tür nasların zahirinden anlaşılman ve Allah Teâlâ hakkında açıkça noksanlık vehmettiren manaları tevil etmek bütün âlimler nazarında vaciptir. Bunları uygun manalara tevil etmekten kaçınmak ise kesinlikle caiz değildir.

2- Allah Teâlâ hakkında uzuv, ölçü, son, hâdis olan şeylere hulûl ve mekânna girmek gibi sonradan yaratılmışlara ve cisimlere ait özellikleri vehmettiren âyetler. Bu tür nasların vehmettirdiği manaların da murat olmadığını ifade edecek tarzda icmâlî bir şekilde tevil edilmele-ri vaciptir. Bu tevil yaptıktan sonra asıl murat mana araştırılmayıp bundan sonrasını Allah Teâlâ'ya mı bırakmalı, yoksa sahih tevil şartları gözetilerek Allah Teâlâ'ya nispeti sahih olacak manalara tevil mi edilmelidir? Bu iki farklı bakış açısı, meşhur Selef-Halef farklılığının özüdür.

3- Rahmet, rıza, gazap gibi, Allah Teâlâ hakkında sabit olan bazı fiilî sıfatları ifade eden âyetlerdir. Bu tür sıfatların Allah Teâlâ'nın sıfatları olduğunda şüphe olmasa da lügat manalarıyla, yani insanlara ispat edilmiş olduğu gibi Allah Teâlâ hakkında ispat edilmesi caiz değildir.

Zira bu sıfatların insanlardaki hali, değişim ve yok olmayı gerektirir. Ayrıca bu sıfatlar, insanlara nispetle düşünüldüğünde hâdis oldukları aşikârdır. Zira insanın zâtı hâdistir. Zat hâdis iken, sıfatların kadîm olması düşünülemez. İnsandaki manalarıyla Allah Teâlâ'da düşünülmesi Allah Teâlâ'nın hâdise mahal olmasını gerektirir ki, Allah Teâlâ böyle olmaktan münezzehtir.

4- Hayat, ilim, işitmek, görmek gibi, Allah Teâlâ hakkında sabit olan ve sıfat-ı maneviye diye tabir edilen bazı subutî yani zati sıfatları ifade eden ayetlerdir. Bunlar Allah Teâlâ'ya nispet edildiğinde Allah Teâlâ hakkında herhangi bir eksiklik manası anlaşılmaz. Hatta bu sıfatları Allah Teâlâ'ya nispet etmek Müslüman üzerine vaciptir. Zira bunların lügatteki manaları, Allah Teâlâ hakkında düşünülmesi caiz olmayan manaları vehmettirmez. Bilakis bu sıfatlar, ilâh olmanın gereklerinden olan azamet, kemal ve celal sıfatlarıdır. Bu sıfatların insan gibi hâdis olanlardaki hali, en kâmil haliyle değildir. Zira her dem yok olabilir.

Yukarıda zikrettiğimiz âyetin sarih delaletine göre Allah Teâlâ için hiçbir benzer olmadığına göre şöyle bir soruya nasıl cevap verilmelidir: Görmek, bilmek gibi bazı sıfatların hâdislerde de olduğunu açıkça müşahede ediyoruz. Böyle olunca, âyette nefyedilmiş olan benzerliği nasıl anlamalıyız?

Bu soruya şöyle cevap verilmiştir: Bilmek, görmek gibi, Allah Teâlâ hakkında sabit olan sıfatların kullara nispetle durumu, asıllarının onlarda nâkıs olarak var olduğudur. Yoksa nitelik bakımından bir benzerlik söz konusu değildir. Buna göre; gerek zikrettiğimiz âyet, gerek de

buna yakın mana ifade eden âyetler Allah Teâlâ'nın Zâtı ve sıfatları itibarıyla sonradan yaratılmışlardan farklı olduğunun delilleri olur.

Nefyedilen bu benzerlikler hâdislerin bazı sıfatlarına itibarla tam bir nefyi gerektirir. Sözelimi; acımak insan için bir sıfattır. Zira bunun insandaki manası kişinin kalbinin çeşitli üzüntü verici sebeplerden hüzünlenmesidir. Allah Teâlâ için kalp düşünülemezden acımak da düşünülemezdir. Bu sıfat hem varlığı hem de aslı itibarıyla Allah Teâlâ'dan nefyedilmiştir. Hâlbuki aynı şeyi ilim sıfatı için söyleyemiyoruz. Zira insan için var olan bu sıfat, niteliği itibarıyla olmasa da aslı itibarıyla Allah Teâlâ hakkında sabittir. Bu ve benzer sıfatların nitelikleri aynı olmaksızın asıllarının iki farklı zatta bulunması, aralarında benzeşme olmasını gerektirmez. Aksi takdirde "Allah Teâlâ vardır, yaratılmışlar da vardır; var olmakta birbirlerine benziyorlar" diyebilir miyiz?! Tabi ki diyemeyiz. Zira birinin varlığı Kendinden, diğerinin varlığı ise başkasındandır, birinin varlığının sonu yoktur, diğerinki bir gün yok olacaktır...

Niteliklerinin bu kadar farklı olması, aslında ilim, görmek, varlık gibi isimlerin hakikatleri bakımından birbirinden tamamen farklı şeylere söylenen eş anlamlı isimler olduğunu da gösterir.

Allah Teâlâ'nın hiçbir şeye benzemesi hiçbir mekânda olmamasını da gerektirir. Buna dair birtakım akli deliller getirilmiştir:

1- Allah Teâlâ bir cihette, yani bir yönde olamaz. Zira yönler, insan ve benzeri cisimlerin konumlarına göre oluşan hâdis ve itibarî durumlardır. Sözelimi sağ

ve sol gibi yönler cisimlerde olduğu gibi, boşlukta kendi başlarına durmaları düşünülemez. Onların varlıkları tamamen bir itibardan ibarettir. Sözelimi; bulunduğunuz yeri değiştirdiğinizde sağ, sol, ön, arka, üst ve alt gibi yönlerinizde değişecektir.

Yönlerin cisimlerin durumlarına göre oluştuğu anlaşılınca, Allah Teâlâ'nın hiçbir yönde olamayacağı da anlaşılacaktır. Zira hiçbir şey yoktu, Allah Teâlâ vardı. Ezelde hiçbir mekân ve yön olmadığına göre, Allah Teâlâ'nın tıpkı ezeldeki gibi hiçbir yönde olmama vasfının devam etmesi gerekir. Aksi takdirde Allah Teâlâ için sonradan bir sıfat meydana gelmiş olur ki, bu muhaldir. Zira Allah Teâlâ'nın zatı gibi, sıfatları da hâdis değil, kadimdir. Ayrıca Allah Teâlâ'nın bir yönde olması hâdise mahal⁸ olmayı gerektirir. Hâlbuki Ehl-i Sünnet, Allah Teâlâ'nın sonradan olma hiçbir şeye mahal olmadığına ittifak etmişlerdir.

2- Allah Teâlâ bir yönde olsaydı zaruri olarak bir mekânda olması gerekirdi. Mekânda olması halinde o mekâna yerleşmiş olması gerekirdi. Bir mekâna yerleşmiş olunca da yerleştiği mekâna ihtiyaç duyması gerekirdi. Bir şeye ihtiyaç duymak ise, varlığı vacip ve kendinden olan için düşünülemez.

3- Allah Teâlâ'nın bir mekânda olmadığına aklî delillerinden biri de Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) in şu hadîs-i şerifinden anlaşılıyor:

أَقْرَبُ مَا يَكُونُ الْعَبْدُ مِنَ اللَّهِ تَعَالَى إِذَا كَانَ سَاجِدًا

“Kulun Allah Teâlâ ya en yakın olduğu an secde halidir.”⁹

Hâlbuki kul secde halindeyken semaya, ayakta olduğundan daha uzaktır. Bazılarının zannettiği gibi Allah Teâlâ semada olsaydı kul secde halinde Allah Teâlâ'ya daha yakın değil, daha uzak olması gerekirdi.

Allah Teâlâ'nın hiçbir şeye, hiçbir şeyin de Allah Teâlâ'ya benzememesi Allah Teâlâ'nın bir ortağı yani başka ilahların olmamasını da gerektirir. Bunun böyle olduğunu Kur'an-ı Kerîm en güzel bir şekilde açıklamış ve aksi takdirde yerlerin ve göklerin (yani tüm âlemin) buldukları intizam üzere olmayıp fesat çıkacağını bildirmiştir. Allah Teâlâ şöyle buyurur:

لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُونَ

“Eğer yerde ve gökte Allah'tan başka ilâhlar olsaydı, kesinlikle ikisinin de düzeni bozulurdu. Demek ki Arş'ın Rabbi Allah, onların nitelermelerinden uzaktır, yücedir.”¹⁰

İSMAİLAĞA FIKİH KURULU

Dipnotlar:

1 Ankebut/61

2 Bakara/164

3 Doğada element, bileşik veya bunların karışımları hâlinde bulunan, kütlesi ve ağırlığı olan, duyuyla algılanabilen şey. TDK.

4 Birleşimiyle cisimlerin olduğu en küçük madde olup Ehl-i Sünnet'e göre bölünmesi mümkün değildir.

5 Şura/11

6 Tevbe/67

7 Secde/14

8 Mekân

9 Müslim, Ebu Davut, Beyhaki, Ahmed, Ebu Ya'la, İbni Hibban

10 Enbiya/22

Güldeste
Mustafa Özşimşekler

DÜNYANIN KORONAVİRÜS'LE İMTİHANI

Salgın hastalıkların geçmişi, insanlık tarihi kadar eskidir. Değişik asırlarda ve devirlerde, muhtelif memleket ve bölgelerde bulaşıcı hastalıklar zaman zaman ortaya çıkmış, milyonlarca insan tâûn, veba, kolera, tifüs, cüzzam, sıtma gibi bulaşıcı ve salgın hastalıklar sebebiyle hayatını kaybetmiştir. Öyle ki, savaşlarda ve tabî afetlerde ölenlerden çok daha fazla insan, bu tür salgın hastalıkların pençesinde can vermiştir.

Günümüzde de, tüm dünyayı derinden etkileyen ve on binlerce insanın ölümüne sebep olan **koronavirüs salgını** da, tarihte görülen “ölümcül salgınlar” listesinde şimdiden yerini aldı. Tarihi süreç içerisinde ortaya çıkan salgın hastalıklar, belirli ülkeleri veya bölgeleri etkisi altına almışken, **koronavirüs salgını** neredeyse tüm dünyayı etkiledi. Bu salgında meydana gelen ölüm oranları her ne kadar öncekiler gibi yüksek olmasa da, hiçbir salgın hastalık bütün dünya ülkelerini böylesine etkisi altına almadı.

İnsanlığın küçücük bir virüs karşısında böylesine aciz ve çaresiz kalacağı hiç aklımıza gelmezdi doğrusu...

Bu virüs sebebiyle, neredeyse bütün dünya adeta evlerine hapsoldü. Milyonluk şehirlerin iğne atsan yere düşmeyen kalabalık cadde ve sokakları tamamen boşaldı. Şimdi o yollarda tabiri caizse incin top oynar hale geldi. Koca koca ülkelerin ekonomileri adeta allak bullak oldu, borsaları çöktü. Uluslararası büyük organizasyonlar mecburen birer birer iptal edildi.

Yani bu güne kadar görülen hiçbir salgın hastalık bütün dünyayı böylesine etkilememiş ve insanoğlu ne kadar aciz olduğunun idrakine bu kadar varmamıştı. Dünyanın süper gücü olarak kabul edilen devletler bile, bu virüs karşısında çaresiz kaldılar. Dünyanın jandarmalığına soyunan ve her yere müdahale edip karışan **Amerika**, bu küçücük virüs karşısında acziyetini itiraf etti. Aynı şekilde **Avrupa**

Devletleri'nin de koronavirüs salgını karşısında ne kadar çaresiz ve yetersiz kaldıklarını dünya gördü. Kendi ülke halklarına solunum cihazı, maske, dezenfektan temin etmekte bile zorlanan Avrupa ülkeleri, Türkiye'den yana yakıla yardım istemek zorunda kaldılar. Ve.. Küçük bir virüsle **"Avrupa Birliği"** yalan oldu!..

Dünya genelinde böylesine önemli bir kriz yaşanırken, on binlerce insan bu hastalık sebebiyle hayatını kaybederken hâlâ bu musibetten ibret almayan, ders çıkarmayan ve vicdanları yumuşamayan ülkeler olduğunu da üzülerek gördük. Hatırlayacak olursak **Fransızlar** ne demişti?..

"Korona aşısını Afrika'da deneyelim!"

Şu ifadeye bakar mısınız?.. İnsanlıktan zerre kadar nasipsiz, vicdanları kanatan ne kadar çirkin bir ifade... Afrika halkını bir kobay, bir deney faresi gibi gören alçak bir zihniyet...

Bu virüs, medeni geçinen zalim batının maskesini de indirdi. **"İnsan hakları, medeniyet"** türünden sık sık nutuk atanların, kendilerinden başkasını insan yerine koymadıkları bir kez daha ortaya çıktı.

Allah-u Teala, küçük bir virüsle bütün küresel çete mensuplarının ne mal olduklarını ifşa etti. Bütün küresel zalimlerin zulüm ve katliamlarını durdurdu. İslam Coğrafyasını kan gölüne çeviren, milyonlarca insanı acımadan katleden müstekbirleri nasıl da aciz ve çaresiz bıraktı.

İnsanlığı yok etmek, mazlumları katletmek için silah ve bombalar için ayrılan dev bütçeler, şimdilerde koronavirüs hastalarının tedavisi için ayrılıyor. Ve.. Bu sıralar ne Suriye'den, ne Yemen'den, ne Doğu Türkistan'dan, ne de başka bir İslam ülkesinden katliam haberleri pek

gelmiyor elhamdulillah... Çünkü katliam yaparak masum insanları acımasızca öldürenler, şimdilerde kendi ölümlerinin derdine düştüler.

Allah-u Teala Küçük Bir Virüsle Bize Neler Öğretti

Tüm dünyada bu salgının etkisi hala devam ediyor ve milyonlarca insanın yaşam şekli önemli ölçüde değişti. Bu virüs sebebiyle bizlerde birçok şey öğrendik.

Temizliğin ne kadar önemli, tedbir almanın ne kadar zaruri, sağlığın ne büyük bir hazine olduğunu...

İnsanın ne kadar aciz, dünyanın ne kadar fâni, ölümün ne kadar yakın olduğunu...

Ve.. Allah-u Teala'nın ne büyük bir Kuvvet ve Kudret Sahibi olduğunu tekrar hatırladık.

Belki birçoğumuz koronavirüs salgınından önce hayatımızdan şikayetçiydik. Nedense hiç bir şey bizi memnun etmiyor, her şeye bir kusur buluyor, elimizdeki nimetleri beğenememek için adeta bahaneler arıyorduk. Kanaat, sabır, şükür gibi mefhumları unutmuştuk... Ama koronavirüsün sonra, belki de yana yakıla şikayet ettiğimiz şeyleri bile özler halde geldik. En basitinden rahat rahat dışarıda dolaşmaya, ailecek birlikte gezmeye, evimize misafir davet etmeye veya misafiriğe gitmeye adeta hasret kaldık. Cami, cemaat, sohbet meclisleri gözümüzde tüter oldu.

Maalesef bu nimetler elde iken sızlandık, mızımızlandık, nankörlük ettik. Şükretmeyi unuttuk, kıymet bilmedik. Ve Allah-u Teala hepsini elimizden aldı...

Tüm bu olanlardan ibret almayı Rabbim cümlemize nasip eylesin. Ve bu imtihanı kazanmaya cümlemizi muvaffak eylesin.

Hepimiz İmtihandayız

Malumunuz olduğu üzere dünya imtihan yeridir. Bu dünyada nefis ve şeytanla da imtihan oluyoruz, kafir ve zalimlerin eza-cefasıyla da.. Hastalık ve afetlerle de imtihan ediliyoruz, bela ve musibetlerle de... Ve bu imtihanlar karşısında acaba kim başarılı, kim başarısız olacak; kim zorluklara göğüs gerip dininde sebat edecek, kim duruşunu bozup Rabbine isyan edecek?..

Nitekim Allah-u Teala, kullarını çeşitli musibetlerle imtihan edeceğini açıkça beyan edip şöyle buyuruyor:

“Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla; mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabredenleri müjdele!” (Bakara: 155)

Demek ki, Allah-u Teala hoşumuza gitmeyecek olan bazı musibetlerle bizi imtihan edeceğini beyan edip bunları tek tek zikrediyor. Tabi enteresandır, âyet-i kerime’de geçen bütün musibetlerin hepsiyle, **koronavirüs salgını** sebebiyle imtihan olduğumuzu görüyoruz. Şimdi bunları kısa kısa zikrederim:

Allah-u Teala **“sizi biraz korku ile imtihan edeceğiz”** buyuruyor.

İnsanın tehlike anında duyduğu korku, endişe, tedirginlik veya dehşete düşme gibi haller birer imtihan vesilesidir. Dolayısıyla günümüzde de, **Çin**’den başlayıp çok kısa zamanda hızla tüm dünya ülkelerine yayılan **koronavirüs**, bulaşıcı ve öldürücü olması hasebiyle, toplumlarda bir korku ve paniğe sebep oldu. Hemen herkeste bir korku oluştu. Yani “virüs bana da bulaşır mı, hasta olur muyum, bu virüsten sebep ölür müyüm?” diye genel olarak insanlarda bir tedirginlik var. İşte bu tedirginlik ve yaşadığımız bu korku, Rabbimizin bir imtihanıdır.

“Biraz Açlıkla İmtihan Edeceğiz.”

İnsanoğlu zaman zaman darlığa düşebilir. Kıtık, kuraklık veya pahalılık sebebiyle ihtiyaçlarını temin edemeyip açlıkla imtihan olabilir.

Tabi bizim ülkemizde bir kıtlık veya kuraklık yok hamdolsun. Ama insanlar “aç kalır mıyız” diye zaman zaman tedirgin olabiliyorlar. Hatırlayacak olursanız; ülkemizde koronavirüs sebebiyle ilk ölüm gerçekleştiğinde, Sağlık Bakanı o gece bir açıklama yapmıştı. İşte o gecenin hemen sabahında herkes marketlere koşmuş, adeta hücum etmişti. Raflarda ne makarna kalmıştı, ne un, ne de pirinç...

Aynı şekilde, ülke genelinde ilk olarak hafta sonu sokağa çıkma yasağı ilan edildiğinde, (yasağa iki saat kala) halkın marketlere nasıl hücum ettiğini ve nasıl izdiham oluşturduğunu üzümlere görmüştük. Yani aç kalmak endişesi bile insanları ne hale getiriyor. Allah muhafaza ya açlık olsa, demek ki herkes birbirini yiyecek...

Tabi bu durum aslında şeytanın iğvası, vesvesesidir. Zira şeytan, rızık verenin Allah-u Teala olduğunu unutturup insanı açlık ve fakirlikle korkutur. Nitekim Rabbimiz şöyle buyurmuştur:

“Şeytan sizi fakirlikle korkutur ve çirkin şeylere teşvik eder. Allah-u Teala ise Kendi katından mağfiret ve bol nimet vaad ediyor. Şüphesiz Allah-u Teala’nın lütfu geniştir ve hakkıyla bilendir” (Bakara 268)

Rabbim bizleri şeytanın vesveselerine uymaktan muhafaza buyursun. Açlıkla değil, lütfuyla terbiye eylesin. Bizlere azabıyla değil, rahmetiyle muamele buyursun. Amin!

“Mallardan Eksiltmekle İmtihan Edeceğiz”

Zenginlik bir imtihan sebebi olduğu gibi fakirlik de bir imtihan vesilesidir. Varlık da imtihandır yoklukta... Bazen insanın malı çalınır, sermayesi batar. Malı-mülkü yele gider, sele gider veya işi bozulup iflas eder. Bunların hepsi birer imtihan vesilesidir.

Dünyayı saran bu virüs sebebiyle, malların noksanlaşması konusunda da imtihan oluyoruz. Şöyle ki; karantina tedbirleri kapsamında bazı işyerleri kapatıldı. Bazı firmaların anlaşmaları iptal edildi, satışları yavaşladı. İnsanlar mecbur kalmadıkça evlerinden çıkmadıkları için, müşteri azlığından dolayı birçok işyerinin satış ciroları düştü, kazançları eridi. Birçok çalışanın aylık gelirinde bir azalma oldu ve halk, genel olarak maddi yönden bir daralma içine girdi. Hatta koronavirüs salgını sebebiyle devletlerin ekonomileri dahi sarsıldı, borsaları çöktü.

İşte yaşanan tüm bu maddi sıkıntılar da birer imtihan vesilesidir. Sabır ve tevekkülle hareket edip isyan etmemeli, bu imtihanı da kazanmaya gayret etmelidir.

“Canlardan Eksiltmekle İmtihan Edeceğiz”

Canların eksilmesi; ihtiyarlık, hastalık veya ölümlerle de imtihan edilmesi demektir.

Evet, bu konuda da imtihandayız. Zira bu virüs bütün dünyayı sardı ve bulaştığı hastaların sayısı iki milyonu geçti. Bu hastaların bir kısmı evlerinde kendilerini karantinaya tabi tutarken, bir kısmı ise hastanelerde tedavi görüyorlar. Tabi bunların içinde yoğun bakımda olanlar da var, bu hastalık sebebiyle hayatını kaybedenlerde... Hatta hangi ülkede kaç kişinin bu

hastalıktan öldüğü, çarşaf çarşaf listeler halinde sık sık yayımlandı ve yayımlanmaya da devam ediyor.

Bu canı veren de Allah-u Teala'dır, alan da... Dolayısıyla, tüm bu hastalıkların ve ölümlerin hepsi “**canlardan eksiltme**”dir ve şüphesiz birer imtihandır.

“Ürünlerden (Evlatlarından) Eksiltmekle İmtihan Edeceğiz.”

Allah-u Teala, evliliğin meyvesi olan çocukların rûhunu kabzederek de imtihan eder. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in de bir buçuk yaşındaki evladı **İbrahim** (Radiyallahü anh) vefat etmedi mi?..

Peygamber Efendimiz'in ciğerpâresi, oğlu İbrahim vefat ettiğinde gözlerinden inci tanesi gibi yaşlar akmaya başladı. Peygamber Efendimizin ağladığını gören **Abdurrahman İbni Avf** (Radiyallahü anh):

“**Yâ Resûlallah, Siz de mi ağlıyorsunuz?**” diye sorunca, rahmet ve merhamet peygamberi olan Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“**Ben sizi ağlamaktan menetmem, o insanın elinde olan bir şey değildir. Ama sesli ağlamaktan, feryâd etmekten ve câhiliye âdetlerinden sizi sakındırırım.**”

İnsan sevdiklerini kaybedince elbette ağlar. Gözlerinden yaşlar boşanır, kalbi mahzun olur ama feryâd-ü figân edip yaka paça yolmaz, dilinden Allah-u Teala'ya karşı isyan edecek bir söz çıkmaz. “**Allah'tan geldik, yine Allah'a döneceğiz**” diyerek teslimiyet gösterir.

Sabredip teslimiyet gösteren anne-babaların küçük yaşta vefat eden çocukları, inşaAllah o dehşetli kıyamet gününde anne-babasını sulayacaklar.

Zira dünyadayken evladı vefat ettiği zaman içi yanmış kavrulmuştu da, isyan etmemiş ve sabretmişti; **“yavrumuzu Allah verdi, Allah aldı”** deyip tevekkül etmişti. İşte mahşer günü herkesin susuzluktan ciğerleri kavrulurken, o yavrucak anne-babasını sulayıp susuzluktan kurtaracak...

* * *

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir gün, çocuğunun kabri başında feryad-ü figan eden bir kadına rastladı. Bunun üzerine acılı anneye:

- Allah’a isyan etmekten sakın ve sabret! diyerek nasihatte bulundu.

Üzüntü ve acısından Resûlullah’ı tanıyamayan kadın:

- Bana karışma! Benim başıma gelen Senin başına gelmedi ki! deyiverdi.

Bir müddet sonra kendisine nasihat edenin Resûlullah olduğunu anlayınca, derhal huzuruna gelerek özrünü beyan etti.

Bunun üzerine Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şu hakîkati beyan buyurdu:

“Esas sabır, musibet başa geldiği ilk anda gösterilen sabırdır.”

(Buhârî, Cenâiz,31)

* * *

Hayatın güzel tarafları olduğu gibi, sıkıntılı ve çileli geçen zamanları da olur. Tüm bunlar dünya imtihanının bir parçasıdır. Bazı sıkıntılar vardır ki, kulun tahammül gücünü zorlayabilir. Böyle felaketler başa geldiği zaman isyan etmek,

kırıp dökmek, feryad-ü figan edip kötü sözler söylemek, **“sabretmek”** değildir.

Sabır; bir musibet isabet ettiğinde isyan etmeden, şikâyet etmeden tahammül gösterip takdir-i ilâhiye razı olmaktır. Nitekim Allah-u Teala biz kullarına; **“sabr-ı cemil/güzel sabır”** (Yusuf: 18) tavsiye etmiştir. **“Sabr-ı cemil”** ise, başa gelen musibetten şikâyet edilmeyen sabırdır.

Allah-u Teala kullarını hangi musibetlerle imtihan edeceğini âyet-i kerime’inde tek tek zikredip beyan etmiş ve âyetin sonunda da şöyle buyurmuştur:

“Sabredenleri müjdele!”

İşte bu musibetlere kimler sabrederse, çekilen sıkıntılar karşısında isyan etmez ve her türlü imtihanda duruşunu bozmayıp sebat eder ve Allah’ın kapısından ayrılmazsa; onlar çok büyük mükâfatlara, hesapsızca verilen bol ecirlere nail olacaktır.

Hayatın inişli-çıkışlı ve zor basamakları ancak sabırla geçilir. Başarı ve zafere giden yol da, zorluk ve sıkıntıları aşmanın yolu da sabırdan geçer. Sabrın sonu selamettir ve zaferdir. Onun için atalarımız **“Sabır acıdır ama meyvesi tatlıdır”** demişlerdir.

Yine; **“bir kimseye bela ve musibet geldiğinde, onda sabır bulursa fazla kalmaz ve gider”** demişlerdir. Öyleyse bize düşen, başa gelen sıkıntı ve dertlerden dolayı şikâyet etmeden, sızlanmadan ve ümitsizliğe düşmeden güzelce sabretmektir. Çünkü:

“Şüphesiz Allah sabredenlerle beraberdir.” (Bakara: 153)

Fi emanillah!

Bir Sahâbiyi Tanıyalım

HAZRETİ MÂRİYE

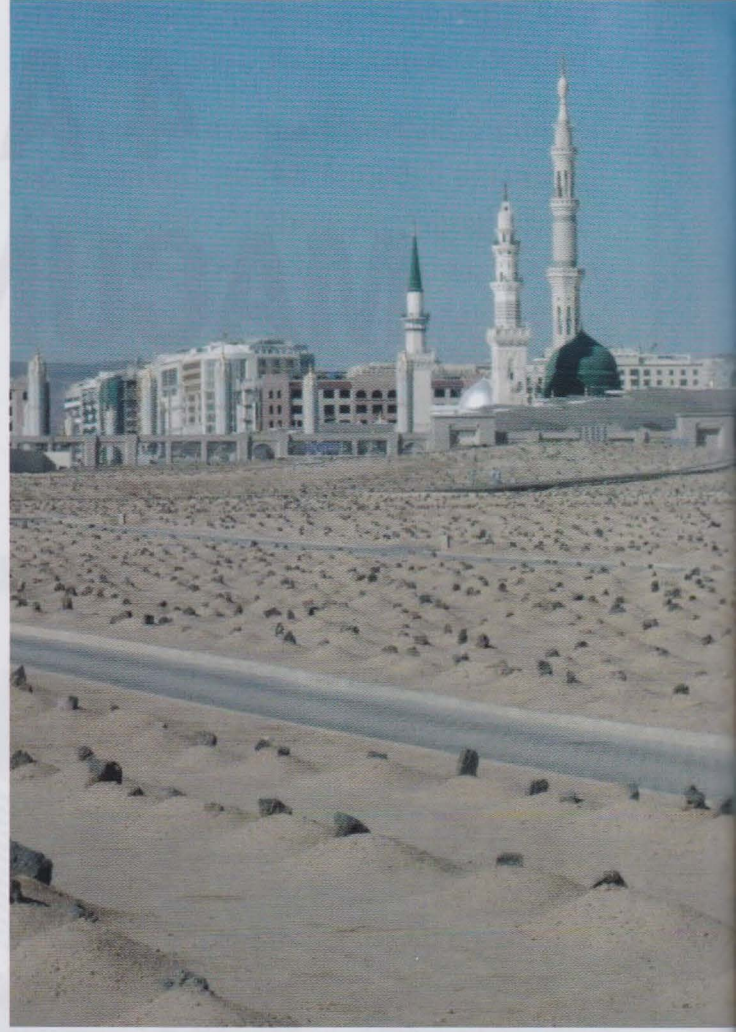
(Radıyallâhü Anhâ)

- 3. Bölüm -

Hicretin sekizinci yılında, Hz. Mariye (Radıyallahü anha) İbrâhim'i dünyâyâ getirince, Resûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in hanımları içinde Hz. Hatice (Radıyallahü anha)'dan sonra çocuk sahibi olan ikinci hanımı olma şerefine de kavuşmuş oldu. Hz. Aişe (Radıyallahü anha) bundan dolayı demiştir ki:

“Allah-u Teala, Mariye'ye çocuk bahşederek onu mükâfatlandırdı. Biz ise bundan mahrum kılınmışık.”

Resûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), O dönemin geleneklerine uygun olarak oğlu İbrahim'i bir sütanneye vereceği zaman, emzikli Ensar kadınları bu evladı resûlü emzirme bahtiyarlığına ermek için adeta birbirleriyle yarış ettiler. Sonunda

Medine dışındaki “Avâli Köyü”nde yaşayan Ümmü **Bürde Havle binti Münzir** ismindeki sütanneye teslim edildi. Bu hanım sahabe, ilk sıralarda Müslüman olup Resûlüllah'a biat eden Ensar kadınlarındandı.

Peygamber Efendimiz, Ümmü Bürde Havle'ye bir hurmalık tahsis etti. Hz. İbrahim, vefâtına kadar sütannesinin yanında kaldı.

Peygamber Efendimiz hemen hemen her gün kıymetli evlâdı Hz. İbrahim'i ziyârete gider, şefkat ve merhametini izhar ederek onun başını okşar, bağrına basardı. Peygamber Efendimizin uzun yıllar hizmetinde ve yanında bulunan **Enes bin Mâlik** (Radıyallahü anha) bununla alakalı olarak şöyle anlatır:

Hız. İbrahim'in vefatı

Hız. Mâriye (*Radiyallahü anha*)'ın mutluluğu bir buçuk yıl kadar sürdü. Oğlu İbrahim iki yaşına yaklaşırken çok rahatsızlandı ve hastalığı ilerledi. Peygamber Efendimize oğlunun hastalığı haber verildiğinde, Abdurrahman b. Avf (*Radiyallahü anh*) ile birlikte yanına gitti. Oğlunun, rûhunu teslim etmek üzere olduğunu gördü, onu bağrına bastı ve şefkatle başını okşamaya başladı. Bir müddet sonra ciğerpâresi evladı vefat etti.

Peygamber Efendimizin merhamet damarları dolmuştu. Gözlerinden inci tanesi gibi yaşlar akmaya başladı ve buyurdu ki:

“Ey Oğulcağızım! Hak'tan gelen bir ferman, gerçekleşmesi muhakkak olan bir vaad olmasaydı. Şayet sonrakiler, önce gelenlerimize kavuşamayacak olsalardı, elbette senin ölümüne daha çok üzüldük. İbrahimim! Gözlerimiz ağlar, kalbimiz mahzun olur. Fakat Rabbimizi gücendirecek bir söz söylemeyiz.”

Bu sırada Peygamber Efendimizin ağladığını gören Abdurrahman İbni Avf (*Radiyallahü anh*):

“Yâ Resûlallah, siz de mi ağlıyorsunuz?” diye sorunca, rahmet ve merhamet peygamberi olan Peygamber Efendimiz:

“Ben sizi ağlamaktan menetmem, o insanın elinde olan bir şey değildir. Ama sesli ağlamaktan, feryâd etmekten ve câhiliye âdetlerinden sizi sakındırırım.” buyurdu.

Daha sonra, derin bir üzüntüye boğulan ve adeta acıyla kıvranan eşi Hız. Mariya'ya baktı, onu teselli etti ve şöyle buyurdu:

“Ben aile efradına karşı Resûlullah'dan daha şefkatli, daha merhametli davranan bir kimse hayatımda görmedim. İbrahim, Medine'nin Avâli kısmında sütannesinin yanında bulunurken, Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) onu görmeye gider, biz de beraberinde bulunurduk. İbrahim'in sütbabası Ebû Seyf Bera' bin Evs demirci idi. (Demir körüğünden çıkan dumandan dolayı) Evinin her tarafı dumanlanmışken, Resûlullah içeri girer, oğlunu alıp öper, daha sonra geri dönerdi. Bunu yaptığı zaman da kendisi Arap Yarımadası'nın hemen tamamını kaplayan ve Bizans İmparatorluğu'nun güney sınırlarına uzanan Medine Devleti'nin tartışmasız yöneticisiydi.”

“İbrahim benim oğlumdur. O memeden kesilmeden vefat etti. Cennet’te, onun süt emme müddetini tamamlamak üzere iki sütanne tayin olunmuştur.”

Hız. İbrahim’in doğumu Peygamber Efendimizi ve müslümanları nasıl sevince boğduysa, vefâtı da o derece üzdü. Aynı gün yavrusunun cenaze namazını kıldırın sevgili Peygamberimiz Kendi eli ile oğlunu Bakî‘ Kabristanı’na defnetti. Kabrinin üzerindeki toprağını hafifçe açtı ve su döktü. Baş tarafına da büyükçe bir taş koydu.

O sıralar Bâki‘ Kabristanı’nın kullanımını yeniydi. Kabristana ilk defnedilen Osman b. Maz’un (*Radyallahü anh*)’dır, onu Hız. İbrahim’in kabri izlemiştir.

Yine aynı gün, güneş tutulmuştu ve gündüz olduğu halde her taraf kararmıştı. Bazıları güneş tutulmasını İbrahim’in vefatına bağlayarak:

- Güneş İbrahim’in ölümü sebebiyle tutuldu, dediler.

Bunu duyan Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*), oğlu İbrahim’i o kadar çok sevmesine rağmen, bu tür aşırı sözler söyleyenlere karşı sessiz kalmadı ve onları bundan men ederek şöyle buyurdu:

“Ey insanlar! Güneş ve Ay, Allah’ın ayetlerinden (O’nun Kudretine delalet eden) iki ayettir. Ne kimsenin ölümü, ne de doğumu için tutulmazlar.”

Hız. Mariye (*Radyallahü anha*) gönül meyvesi İbrahim’ini toprağa verdi, yarasını da kalbine gömdü ve Allah’ın takdirine boyun eğdi. Yavrusunun vefatından sonra evine kapandı. Sık sık Cennetü’l-Baki’ye gidip oğlunun kabrini ziyaret eder,

gözyaşı dökerek acısını dindirmeye, gönlünü ferahlatmağa çalışırdı.

Bir müddet sonra Peygamber Efendimiz’de dâr-ı bekâya uçtu. Hız. Mâriye bundan sonra tamamen inzivaya çekildi. Hemen hemen kız kardeşi Şirin’den başka kimseyle görüşmüyor, ancak Peygamber Efendimiz’in kabri şerifi ile oğlunun kabrini ziyaret etmek için evden çıkıyordu.

Resûlüllah’ın hanımları, ümmetin anneleri olmaları hasebiyle başka bir erkekle evlenmeleri helâl olmadığı ve bu yüzden iddet saymalarına gerek duyulmadığı halde, hepsi de kitapla amel etmek adına dört ay on gün iddet saydılar. Hız. Mâriye’de aynen böyle davrandı.

Resûlüllah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*), Hız. Mâriye sebebiyle Mısırlılar’ı Kendine hısım kabul etmiş, ileride Mısır fethedildiği zaman halkına iyi davranılmasını tavsiye sadedinde şöyle buyurmuştu:

“Siz muhakkak Mısır’ı fethedeceksiniz. Orayı fethettiğiniz zaman ahâlisine iyi muamelede bulunun. Çünkü onların bir zimmet ve sıhriyyet (evlenmekten dolayı akrabalık) hakkı vardır.”

(Peygamber Efendimizin bu tavsiyesi, Mısır’ın fethi sırasında yerine getirilmiştir.)

Hız. Mâriye (*Radyallahü anha*) çok sakin, sessiz ve kendi halinde bir hayat yaşadı.

Bunun için kendisinden hadis-i şerif rivâyeti olmadı. Hız. Ömer (*Radyallahü anh*)’ın hilâfeti devrinde, hicretin 16. senesinde vefat etti.

Cenaze namazını bizzat halife Hız. Ömer kıldırıldı ve Bakî‘ Kabristanlığına defnedildi.

Allah-u Teala O’ndan razı olsun.

صلی اللہ علیہ وسلم محمد ﷺ

Hadîs-i Şerîfler

Abdullah İbni Ebî Evfâ (Radiyallahu anh)'dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Oruçlunun uykusu ibadet, susması tesbih, ameli kat kat edilmiş, duası makbul ve günahları affedilmiştir.”

(Ali el-Muttekî, Kenzü'l-ummâl: 8/443, No:23562; Ebû Nu-aym, Hilye: 5/83)

Ebu Hüreyre (Radiyallahu anh) anlatıyor;

“Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) vefat edince, ondan sonra Ebu Bekir (Radiyallahü anh) halife seçildi. Bunun üzerine bazı kabileler namaz kılmakla beraber zekât vermeyeceklerini ilan ettiler. Hz. Ebu Bekir (Radiyallahü anh) onlarla savaşmaya karar verince, Hz. Ömer (Radiyallahü anh) şöyle dedi:

- **Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem); ‘İnsanlar lâilâhe illallâh deyinceye kadar onlarla savaşmaya emrolundum. Bunu söylediler mi, benden mallarını ve nefislerini korurlar. (İslâm’ın) hakkı hariç artık hesapları da Allah’a kalmıştır!’** buyurmuşken, sen bu insanlarla nasıl savaşırsın?

Bunun üzerine Hz. Ebu Bekir (Radiyallahü anh) şöyle dedi:

- **Allah’a yemin olsun ki, namazla zekâtın arasını ayıranlarla savaşacağım. Zira zekât malın hakkıdır. Vallâhi, Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’e vermekte oldukları bir oğlağı bile vermektен vazgeçseler, onu almak için onlarla savaşacağım!**

Hz. Ömer (Radiyallahü anh) sonradan demiştir ki: **‘Allah’a yemin ederim! Anladım ki, Hz. Ebu Bekir’in bu görüşü, Allah’ın savaş meselesinde ona ilhamından başka bir şey değilmiş. İyice anladım ki bu karar hakmış.’**

(Buhâri, İ’tisâm 2; Zekât, İstitâbe 3; Müslim, İmân 32, (20); Muvatta, Zekât 30, (1, 269); Tirmizi, İmân 1, (2610); Ebu Dâvud, Zekât 1, (1556).

Ebu Sa’id (Radiyallahu anh) anlatıyor; “Biz Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’le birlikte Ramazan’ın orta on gününde **i’tikafa** girdik, yirminci günün sabahı olunca eşyalarımızı (evlerimize) taşıdık. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) (bir hutbe irad etti) sonra şunları söyledi:

“İ’tikaf’a girmiş olanlar, i’tikaf mahallerine dönsünler. Zira bu gece bana Kadir Gece-si’nin hangi gece olduğu gösterilmişti, sonra unutturuldu. Siz onu, (Ramazan Ayı’nın) son on gününde ve tek gecelerde arayın. Ayrıca bu gece kendimi su ve çamur içinde secde eder gördüm.”

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) i’tikaf mahalline dönünce, o günün sonuna doğru hava bozdu. Mescid o sıralarda (üzeri hurma dallarıyla örtülmüş) çardak şeklindeydi. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in burun yumuşağının üzerine su ve çamur bulaştığını gördüm. Bu gece yirmi birinci gece idi.”

(Buhârî, Fadl-u Leyleti’l-Kadr; 2, 3, İ’tikaf: 1, 9, 13; Müslim, Siyam; 213, (1167);

Enes (Radiyallahu anh) anlatıyor:

“Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Medine’ye geldiğinde Medinelilerin iki (bayram) günleri vardı. O günlerde oynayıp eğlenirdi. Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem):

- **Bu iki gün(ün mana ve mahiyeti) nedir?** diye sordu.

- Biz cahiliye devrinde bu günlerde eğlenirdik! dediler. Bunun üzerine

Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

Allah-u Teala size, kutladığınız bu iki bayram yerine, onlardan daha hayırlı iki bayram vermiştir. Bunlar Kurban Bayramı ve Fıtr Bayramı’dır.”

(Ebu Davud, Salat 245, (1134); Nesai, İydeyn 1, (3, 179).

ŞİRKET-İ MÜLK SİSTEMİ

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA
FİKİH KURULU

Şirket-i mülk sistemi; katılan iştirakçilerin birbirlerine karz (borç) verdiği ya da şartlı hibede bulunduğu bir sistem değildir. Aksine bu sistem; içerisinde olan katılımcıların, bir malda ortak bir paydaya sahip olduğu ve yapılan ödemelerin ortak bir mal alınması için kurulan bir sistemdir.

Diğer modellerden farkı;

- Karz olmadığı için “menfaat celb eden borç faizdir” ilkesini ihlal etmemektedir.
- Şartlı hibe olmadığı için sonu itibariyle vade faizine düşme ihtimali yoktur.
- Müşâreke-i mütenâkusa modeli olmadığı için ortaklık süresinde oluşabilecek masraflar, sadece kur‘ası çıkan kişiye ilzam edilmeyecek veya zımında bulunan mudârebe (emek-sermâye ortaklığı) anlayışındaki sorunlara (ve daha nice sıkıntılara) da böylelikle düşülmemiş olacaktır.
- Bu sistemde tıpkı ortak bir mal alma anlayışı ile hareket edilmekte ve toplanan paralar ile katılımcıların da hisse sahibi olduğu kolektif (ortaklaşa) bir mal alma mefkûresi söz konusu olmaktadır.

Nasıl ki 3-5 kişi bir araya gelip ödedikleri para ile ortak bir arsa alacak olsalar, bu işte bir sıkıntı olmadığı ve bir mülk ortaklığı söz konusu olduğu için burada da aynı mantıkla hareket edildiğinden dolayı bir sıkıntı söz konusu olmamaktadır. Sadece bu ortaklık yapılır yapılmaz ortaklar arasında mal takimi yapılıp bir kişi tüm hisseleri satın alacaktır.

Bu sistemin caiz olabilmesi için uyulması gereken maddeler şu şekildedir:

1. Önce model olarak bu sisteme girildiği net olmalıdır.
2. Bu sisteme para almak için değil de, sadece mal alımı için girilmelidir.
3. Sisteme girdiğinizde ilgili organizatör firmaya, sizin adınıza mal alım-satımı için vekâlet verilmelidir.
4. Bu sistemde ödenen paraların kasası ayrı olmalı, caiz olmayan modeller ile bir olmamalıdır.
5. Kişi kur‘a kendisine çıkınca, ilgili organizatör firmaya mal alımı için vekâlet vermelidir.
6. Burada bazen mal alımı yapılmama durumu düşünülebilir. Bu kesinlikle caiz olmayacaktır. **Bu nedenle şirket-i mülkte mal alımı olmazsa olmazdır.**
7. Vekâleti alan kişi alacağı ev veya arabayı vekâlet verilen şahıslar adına almalıdır.
8. Malın, vekâleten alımı yapıldıktan sonra tekrar ilgili organizatör firmaya gelerek diğer iştirakçilerin hissesi (önceden onlardan vekâlet almış ve onlar adına söz sahibi olan) organizatör firmadan satın alınmalıdır.
9. Bu andan sonra ise alınan ürün artık tüm grubun değil bilakis sadece kur‘ası çıkan bu kişinin olacaktır.
10. Bu sistemlerde kasko ve benzeri sigortalar caiz değildir. Sadece dask gibi olmazsa olmaz olan sigortalar yaptırılabilir.

DR. İHSAN ŞENOCAK

ÜSTAD NECİP FÂZİL'İN 37. VEFÂT YILDÖNÜMÜ MÜNÂSEBETİYLE “ŞARKIMIZ” ŞİİRİNİN TAHLİLİ

Yaratan ve yöneten Allah Azze ve Celle'nin kudretine nisbetle insanı “oldurmakla”, “öldürmek” arasında fark yoktur. Kur'an-ı Kerîm'e muhatap kadrolar “tamam” olunca, sebepleri var edip o kadroların eliyle beşere ait sistemleri ortadan kaldırmak Onun kudreti dairesindedir.

Öfkesiz Bir İnkılaptan İnkılap Doğar

“Kırılır da bir gün bütün dişliler,

Döner şanlı şanlı çarkımız bizim.

Gökten bir el yaşlı gözleri siler,

Şenlenir evimiz barkımız bizim.”

İslam'ın karşısında duran bütün sistemler dün nasıl çöktüyse yarın Kapitalizma da öyle çökecek. Küresel sistemin Müslümanları öğüten dişlileri parçalanacak ve yeniden İslam'ın çarkı dönecek. Bu muhâl ya da hayal değil, beşere ait sistemlerin ilânihâye var olmalarına inanmak hayaldir. Bunun için önce küfre “öfke” duymalı, vakti gelince de Hazreti İbrahim gibi baltayı dişlilere vuracak iradeyi göstermeli.

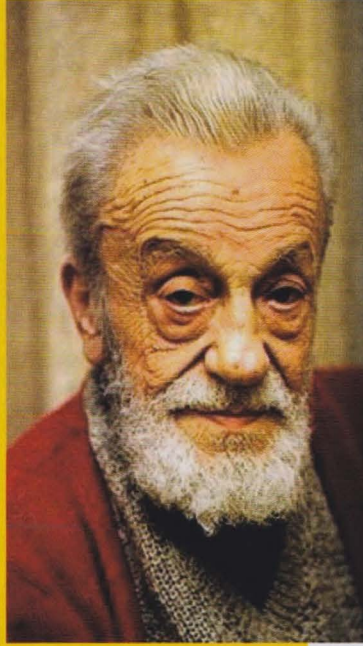
Silahı olmayandan asker, “öfkesi” olmayandan “inkılapçı” olmaz. Mikroba öfke duymayan bir tabip, yaraya neşter vuramaz. Bu yüzden İslam'ın hâkimiyet davasına gönül veren müminler çocuklarına önce kendilerini öğüten dişlileri anlatacak ki vakit tamam olduğunda dişlilerin muhibbi ya da muhafızı değil, Allah Nizamı'nın müessisi olsunlar.

Kul kesbeder, Allah Azze ve Celle “halk” eder. Kul tohumu eker, Allah onda hayatı var eder. Allah Azze ve Celle’nin peygamberlerine yardım etmesi, her daraldıklarında onlara imdat etmesi ya da adım atmadan zafer vermesi demek değil, Hak-Bâtıl mücadelesinin nihayetinde davalarını zaferle ulaştırması ya da ekilen tohumlarına hayat vermesidir. Bedir’e gitmeden “zafer”, Mekke için yola çıkmadan “fetih” olmaz.

Bedel

Firavun’un tesis ettiği dişlileri kırıp, yerine Allah nizamını hâkim kılmak bir bedel ister. Peygamberler o bedeli öderken gözlerini kırpmadı. Sahâbe, ulemâ, ümerâ, sulehâ bu yolda acı çekti lakin geri adım atmadı, yürekler şu âyetle tesselli oldu, “Eğer siz acı duyuyorsanız, muhakkak ki onlar da sizin acı duyduğunuz gibi acı duyuyorlar. Lakin siz Allah’tan onların ümit edemeyecekleri şeyleri (cenneti) umuyorsunuz.”¹

Korkulması gereken husus, küfrün dişlilerinin muhkem olması değil, Kur’ân-ı Kerîm’in tâyin ettiği şu esasa riayet edip-edilmediğidir; “Ey İslam’dan başka bir nizam kabul etmeyenler! Allah’ı ve Rasulü’nü tasdik eder, İslam’ın hakimiyeti için bütün gücünüzü sarfederseniz, Allah size zafer ihsan eder, küffâra karşı size dayanma azmi verir; küfrün sayısı ne kadar çok, sizinki ne kadar az olursa olsun ayaklarınızı sabit kılar.”²

Veren de “0”
Alan da “0”
Nedir senden
gidecek.
Telaşını gören de
can senin
zannedecek.

Necip Fazıl

Tarih boyu küfrün dişlilerini parçalama azmi içerisinde olan muzdaripler büyük mazhariyetlere nâil olmuştur. Bu yol mucizeler yoludur. Yüreğiyle İbrahim olanların çevresinde ateş “selamet” olur, Musaların elinde “asa” deniz yarar.

Gökten Bir El İnecek ve Evler Şenlenecek

Beşerin tâkâtinin bittiği yerde devreye giren ve eşyanın kanunlarını değiştiren bir “kudret eli” vardır. “Belki Musa odur.” diye bütün çocukların boğazlandığı bir zamanda bir anneye, çocuğunu sandukanın içerisine koymayı ve nehre bırakmayı emreder. Kendisinden dolayı erkek çocukların boğazlandığı bir ülkede Hazreti Musa’yı, ölüm emrinin verildiği sarayda korur. Müminler daraldığında, “Gökten bir el” iner, yüreklere sekînet verir, “yaşlı gözleri siler.”

Müslümanlar şarktan garba kadar aynı ele tutan bir el olabilir ya da bütün başlar Şeriat’a bağlı bir başa bağlanırsa, “Allah’ın kudret eli onların elleri üzerindedir.”³ âyet-i kerimesi umumi manada yeniden tecelli edecektir.

Huneyn, hezimetten zafere o kudretin tasarrufuyla dönüşmüş, Hudeybiye'den Hayber'e giden bin dört yüz sahâbînin yürüyüşüne "fethi" o armağan etmiştir. Eğer biz de Kur'an-ı Hakîm'in talimatlarına inanır ve mûcibince amel edersek cehdimize, gayretimize kudret eli degecek ve hezimet "zafer"e, tefrika "vahdet"e dönecektir. İşte o zaman Doğu Türkistan'da, Arakan'da, Mısır'da, Filistin'de evlerimiz yeniden şenlenecektir.

Küfür Gece, İslam Gündüzdür

*"Yokuşlar kaybolur, çıkarız düze,
Kavuşuruz sonu gelmez gündüze,
Sapan taşlarının yanında füze,
Başka âlemlerle farkımız bizim."*

Küfür yokuş, İslam düz; küfür gece, İslam gündüzdür. Yokuşun kaderi iniş, küfrün ki, izmihlaldir.

Her peygamber aynı şeyi söyler, hepsi İslam'a davet eder. Fakat küfrün çöken hiçbir ideolojisi seleflerinin ilkeleriyle ortaya çıkmaz. İslam'da vahdet, ideolojilerde tefrika asıldır. Nitekim Komünizma ile Kapitalizmana'nın tek müşterekliği İslam'a hasım olmalarıdır.

Allah Rasulü ﷺ "gündüz", Cahiliyye "geceydi". Bu yüzden Cahiliyye'nin Mekke'sine girince onlarca yıldır Kâbe-i Muazzama'nın etrafında duran putlar yıkıldı. Hak geldi bâtil zâil oldu. İslam yüreklere değdi, Allah Rasulü ﷺ ilahlara(!) asa ile sadece dokundu, Mekke-i Mükerrerme'de bütün putlar enkaz oldu.

Işık Yoksa Göz, Nur Yoksa Kalp Göremez

"Küfür gece, İslam gündüzdür." Çünkü, "Allah göklerin ve yerin nurudur."⁴

Kur'an-ı Kerîm'in yaşandığı asırlarda o nur fikirde, sanatta, siyasette, ictimaiyatta, iktisatta tecelli etmiş, insanlar o nurla bakmış, o nurla görmüş, yalandan, tuğyandan, inkardan şirkten o nurun bereketiyle uzak durmuştur. Işığın olmadığı gecelerde göz, eşyayı; nurun olmadığı dünyada da kalp hakikati göremez.

Madem insanlar o nur tecelli edince eşyayı gerçek suretiyle görecek ve o nur zahir olunca gündüz geceye, yokuşlar düze erecek, ne, niçin ve nasıl olmalı ki yüreklerimiz yeniden o nura muhatap olsun?

Nasıl Bir Seferberlik?

Ümmet bir asırdır madde planında mağlub, mana planında paramparça. Savaş bizim topraklarımızda, acı bizde, kan bizde, bütün şekliyle ızdırap bizim şehirlerimizde, bizim evlere şehadet haberleri geliyor, bizim annelerimiz ağlıyor. Küfarda ise madde planında istediğini çoğu defa istediği gibi yapabilecek bir güce mâlik. Bu izmihlâli zafere çevirmek için sadece mana planında mı yoksa madde planında mı ya da her iki cephede mi seferberlik ilan etmeli?

Birinden diğerine pay vermeden her ikisinde de toparlanmalı ve ayağa kalkmalıyız. Lakin Allah Azze ve Celle hükmedince "Sapan taşlarının yanında füze." ile bir muharebenin taş atanlar lehine zafere döneceğini unutmamalı. Bu Ümmet'in sapan taşları ve bir de onları tutacak iradeleri, atacak elleri varsa Hazreti Musa'nın elindeki bir âsâ ile sihirbazları mağlûb eden, Kızıldeniz'i yaran Allah Azze ve Celle taşlarla da füzeleri durdurmaya kadirdir.

Taş Atacak Bir Yürek

Maddeye mananın gücü tecelli edince sapan taşları füzelere galip olur. Bu yüzden 1948 ve 1967 savaşlarında Dokuz Arap Devleti'ni hezimete uğratan İsrail'e krallar değil de ayakları bedenini taşımayan felçli Şeyh Ahmet Yasin meydan okur. İsrail ordusu, onun yolundan giden Kassam Tugayları'nın karşısına cesaret hıpsı vermeden asker çıkaramaz. Ahmet Yasin hal diliyle bir milyar sekiz yüz milyonluk Alem-i İslam'a bir çağrıda bulunmuş ve şöyle demişti: "Sapan taşını tutacak bir eliniz ve onu atacak bir yüreğiniz varsa Allah Azze ve Celle size de büyük fetihler ihsan edecek."

Füzeye de onu yapacak ya da ona taş atacak yüreğe de muhtacız. Filistin'de çiğneneceğini bildiği halde taşıyla tankın önüne çıkan yedi yaşındaki çocuklar bize diyor ki: "Ben yaşadığım müddetçe Mescid-i Aksâ'yı ve Hazreti Muhammed'in صلی الله علیه وسلم ayağının basmış olduğu bu muazzez toprakları Yahudi'ye bırakmayacağım."

Ümmet de çocuktaki bu iradeyi gösterdiğinde gemiler karadan yürüyecek, sapan taşları ile füzeler vurulacaktır. Üstad'ın: "Başka âlemlerle farkımız bizim." dediği manada üstünlüktür.

İslam'ı Fas'tan, Pakistan'a kadar taşıyan sahabenin tersaneleri, uçak filoları, modern silahlarla mücehhez orduları yoktu. Sair dünya milletlerinden farkımız sahabeye ittibâdan gelir. Yürüdüğümüz zaman denizler yarılr, ateşler soğuk ve selamet olur Allah'ın inâyetiyle. Tarih, Allah'a inanan nice azların çoklara karşı kazandığı zaferlerle doludur. Yine azlar Rabbimin inâyetiyle, çoklara galip gelecek, İslamın, imanın, hakikatin yolunu açacaktır.

Dine, Dile, Tarihe ve Ahlaka Hürriyet

Sapan taşları füzeleri vurduğunda gecelerden sonra gündüz gelecek ve mukaddesat adına tutsak olan her ne varsa özgür olacaktır.

*"Kurtulur dil, tarih, ahlak ve iman,
Görürler, nasılmış, neymiş kahraman!"*

İslam'a hasım olanlar dilimize de operasyon yaptılar, dil üzerinde büyük bir cinayet işlediler. Onda, imana, İslam'a, Kur'an-ı Kerim'e, Sünnet-i Seniyye'ye taalluk eden ne kadar kelime varsa çıkardılar.

Bu millet yeniden “Sonu gelmez gündüze” kavuşunca lisan muharref kelimelerden, tarih de masallardan ayıklanacak. Sultan Abdülhamid’in “Kızıl Sultan”, Sultan Vahidüddin’in “Vatan Haini” olmadığını her yaşta insan anlayacak.

Balığın Tırmandığı Kavak

Müslüman Gençlik tepetlak olmuş ehramı ayakları üzerine oturtacak ve “yeni kurbağa dilini” sahiplerine iade edecektir. Bülbüle “buyur” deyip, balığı kavağa tırmandıracak türden masalları, “hakikat” olarak değil, bir tarihin nasıl tahrif edilebileceğinin misalleri olarak anlatacaktır:

*“Bülbüllere emir var:
lisan öğren vakvaktan;*

*Bahset tarih,
balığın tırmandığı kavaktan!”*

Osmanlı’yı durduranlar Fatih’i, Yavuz’u mektep kitaplarından çıkarırlar, milleti tatmin edebilmek için masal kahramanlarını “büyük adam” olarak ilan etti. Okul kitapları “haine” dost, dosta “hain” dedi:

*“İnanmıyorum, bana öğretilen tarihe!
Sebeb ne,
mezardansa bu hayatı tercihe?!”*

Üstad, büyük adamlar kadrosunun öncülerindedir. “Hakikatin ihyası uğruna ölürüm” lakin masallara “tarih” diye inanmam, dedi. Kalem, kelamı ve aksiyonuyla da yüzbinlerin inanmasına mani oldu. Küfür yobazlarına karşı sözü kılıç, kalem yumruk gibiydi. Küfrün ördüğü duvarları “ciğerinden kalemine kan çekerek” parçaladı. 1934’ten 1983’e kadar bedel ödedi.

Son mahkumiyeti Sultan Vahidüddin’le alakalı eseri sebebiyleydi. Beraatini Rabbimizden almak üzere ayrıldı dünyadan.

On yaşındaki kız çocuklarını daha fazla reyting yapabilmek, daha çok reklam alabilmek ve daha fazla para kazanmak için soyup ekranlarda dans ettiren ve onlara seyirci kalan zihniyet, elbette ki onu ve mücadelesini anlamaktan mahrumdur.

İslam Bereketi

Üstad, yokuşların kaybolacağına ve yeniden düze çıkacağımıza dair umudunu yitirip ye’se düşen müminlere şöyle der:

*“Yer ve gök su vermem dediği zaman,
Her tarlayı sular arkımız bizim.”*

İslam o kadar bereketli bir nizamdır ki, yer ve gök kurduğunda da onun arkı dünyayı sulamak için kâfidir. Hilafeti 29 ay kadar devam eden Ömer bin Abdülaziz (Radiyallâhu Anh) Emevî Devleti’nin başına geçince valilerine, “Daha fazla haraç almak için, Gayr-i Müslimler’in Müslüman olmalarının önüne konulan bütün mânileri kaldırın, ‘Allah Azze ve Celle Efendimiz’i zekat memuru olarak değil, hidayet rehberi olarak göndermiştir.” diye bir talimat gönderir.

Mâniler kalkar, binlerce insan Müslüman olur. Bir yıl sonra “Devlet çöker.” diyen valilerden biri Mısır’dan Şam’a bir yazı gönderir ve der ki, “Afrika’da zekat verecek kimse bulamıyoruz. Zekât paralarını ne yapalım?”

İslâm’ın hakimiyeti, mahkumların hürriyetidir. Çünkü onun hâkim olduğu çağlarda -bugün çocukların açlıktan öldüğü Afrika’da- zenginler zekat vermek için fakir bulamazdı.

Son Söz

"Gideriz nur yolu izde gideriz,
Taş bağırdada, sular dizde gideriz.
Bir gün akşam olur, biz de gideriz,
Kalır dudaklarda şarkımız bizim..."

Dünya iki kapılı bir han gibidir bir taraftan gelir, diğer taraftan gideriz. Uğruna savaşılan dünya, iki kapı arası kadardır. Bir gün herkesin ayakları birbirine dolanacak ve handan ayrılacak. Ölüm meleğinin vazifesini yapmasına kimse mâni olamaz. Bütün mesele giderken hangi halde olacağımızdır.

Gündüz olunca yolumuzu Kur'ân-ı Kerîm ve Allah Rasûlu'nün ﷺ Sünnet'i aydınlatır. Nurdan izlerde gideriz. Sonra fetihler başlar. Yeniden Londra'ya,

Paris'e, New York'a doğru gideriz: "Taş bağırdada sular dizde gideriz. Bir gün akşam olur bizde gideriz."

Ölüm meleği geldiğinde insanlar geride ya isyana dair ya da itaate dair öyküler veya destanlar bırakır. Üstad tutsak İslâm şehirlerine bakıp öfkelenen Müslümanlara 1964'te demişti ki: "Sapan taşlarının yanında füze / Başka âlemlerle farkımız bizim."

Cehd kuldanda, fetih Allah Azze ve Celale'dendir.

Allah'ın selamı üzerinize olsun.

1 Nisa, 104.

2 Bkz. Muhammed, 7.

3 Fetih, 10.

4 Nûr, 35.

ŞARKIMIZ ŞİİRİ

"Kırılır da bir gün bütün dişliler,
Döner şanlı şanlı şarkımız bizim.

Gökten bir el yaşlı gözleri siler,
Şenlenir evimiz barkımız bizim.

Yokuşlar kaybolur, çıkarız düze,
Kavuşuruz sonu gelmez gündüze.

Sapan taşlarının yanında füze,
Başka âlemlerle farkımız bizim.

Kurtulur dil, tarih, ahlâk ve iman
Görürler, nasılmış, neymiş kahraman!

Yer ve gök su vermem dediği zaman,
Her tarlayı sular arkımız bizim.

Gideriz nur yolu izde gideriz,
Taş bağırdada, sular dizde gideriz.

Bir gün akşam olur, biz de gideriz,
Kalır dudaklarda şarkımız bizim..."

Hikmetli Söyler

“Başınızdan belâ/musîbet eksik olmuyorsa, namazınızda eksiklik var demektir.”

Hz. Ali (Radıyallahü anh)

*“Dua edip Allah-u Tealâ’dan isterken dilenci gibi istemeli.
Oysa siz ağa gibi istiyorsunuz!”*

Abdülkadir Geylânî (Kuddise sirruhu)

“Millet seni bilse ne olur. Şeytanı bütün millet biliyor da ne oldu?”

Mahmud Efendi hazretleri (Kuddise sirruhu)

*“Allah-ü Tealâ’nın sana lûtfettiği nimetlerin kıymetini bilebilmen için,
bazen üzerine karanlıklar gelir.”*

İbn Atâullah el- İskenderî

*“Bir şehirde en önemli üç şey: kanalizasyon, hamam ve kütüphanelerdir.
Kanalizasyon şehrin kirini, hamam bedeninin kirini,
kütüphaneler de rûhun kirini temizler.”*

Fatih Sultan Muhammed Han

*“Bayram süslü elbiseler giyenlere, güzel yemekler yiyenlere değil,
Cehennem’den kurtulanlara bayramdır.”*

Behlül Dâna (Kuddise sirrûhu)

*“Ben kimsenin gönlünü kırmayabilirim.
Ama hasetçiye ne yapayım, o kendiliğinden azap içinde.”*

Şeyh Sâdi

ZİKİRLER, DUÂLAR VE FAZÎLETLİ AMELLER

RAMAZÂN-I ŞERÎF AYININ FAZÎLETLİ AMELLERİ

RAMAZAN'DA ÇOK YAPILMASI EMREDİLEN DÖRT ZİKİR

Selmân-ı Fârisî (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edildiğine göre, **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) Şa'bân-ı Şerîf'in son günü yapmış olduğu bir konuşmasında şöyle buyurmuştur:

“... O hâlde, onda dört hasleti çoğaltın, bunların ikisiyle Rabbiniz'i râzı ederseniz, diğer ikisine de mutlaka muhtaçsınız. Rabbiniz'i kendisiyle râzı edeceğiniz iki haslet 'Lâ ilâhe illâllâh' şehâdeti ve istiğfardır. Mutlaka onlarsız duramayacağınız diğer ikisi ise Allâh'tan cennet isteyip, cehennemden O'na sığınmanızdır.” (İbnü Huzeyme, es-Sahîh, es-Siyâm:8, rakam:1887, 3/191-192; el-Beyhakî, Fezâilü'l-evkât, rakam:37, sh:146-148; Şu'abü'l-îmân, rakam:3336, 5/223-224)

Hadîs-i Şerîfteki Zikirlerin Uzun Okunuşu

«أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ.»

Hadîs-i Şerîfteki Zikirlerin Kısa Okunuşu

«أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْجَنَّةَ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ.»

RAMAZÂN-I ŞERÎF'İN HER ON GÜNÜNÜN ZİKİRİ

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan mervî olan: “Ramazan ayının evveli büyük bir rahmettir, ortası tam bir mağfirettir, sonu ise cehennemden azattır.” (İbnü Huzeyme, es-Sahîh, Siyâm:8, rakam:1887, 3/191-192; el-Beyhakî, Fezâilü'l-evkât, rakam:37, sh:146-148; Şu'abü'l-îmân, rakam:3336, 5/223-224) hadîs-i şerîfinden dolayı olsa gerektir ki âlimlerimiz, her biri yüzer kere okunmak üzere:

İlk on günde (24 Nisan Cumâ-3 Mayıs Pazar): «يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ!» “Ey acıyanların en merhametlisi!”

İkinci on günde (4 Mayıs Pazartesi-13 Mayıs Çarşamba): «يَا غَفَّارَ الذُّنُوبِ!» “Ey tüm günahları çokça bağışlayan!”

Üçüncü on günde (14 Mayıs Perşembe-23 Mayıs Cumartesi): «يَا مُغْتَقَ الرَّقَابِ!» “Ey boyunları (cehennemden) âzâd eden!” zikirlerini okumayı müstehap görmüşlerdir. (el-Hâcce Dürriyye Halîl el-Hurfân, el-Fevâidü'l-Îlâhiyye, sh:95; Mâü'l-'Ayneyn eş-Şenkîti, Na'tü'l-bidâyât, sh:60)

MÜHİM BİR İFTÂR DUÂSI

Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Herhangi bir Müslüman oruç tutar da, iftar ânında:

«يَا عَظِيمُ يَا عَظِيمُ! أَنْتَ إِلَهِي لَا إِلَهَ غَيْرُكَ، إِغْفِرْ لِي الذَّنْبَ الْعَظِيمَ،
فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذَّنْبَ الْعَظِيمَ إِلَّا الْعَظِيمُ.»

‘Ey büyük (Allâh)! Ey büyük (Allâh)! Benim İlâhım ancak Sensin. Senden başka hiçbir ilâh yoktur.

Benim için büyük günahlarımı bağışla, zîrâ şu muhakkak ki büyük günahı (Senin gibi) Büyükten başkası mağfiret edemez.’ derse, mutlakâ annesinin kendisini doğurduğu gündeki gibi günahlarından sıyrılır.

Bunu çocuklarınıza öğretin, zîrâ muhakkak bu Allâh-u Te‘âlâ’nın ve Rasûlü’nün sevdiği bir kelimedir. Allâh-u Te‘âlâ bununla (duâ edenin) dünyâ ve âhiret işlerini yoluna koyar.” (İbnü ‘Asâkir, Târîhu Medîneti Dimeşk, rakam:6761, 54/238; ‘Alî el-Müttakî, Kenzü’l-‘um-mâl, rakam:24400, 8/614; ‘Alî el-Üchûrî, Fezâilü şehri Ramazân, sh:128)

RAMAZÂN-I ŞERÎF AYININ NAMAZLARI

Onuncu Gece ve Onuncu Gün (2 Mayıs Cumartesi’yi 3 Mayıs Pazar’a bağlayan gece 3 Mayıs Pazar günü) **Namazları:**

Rivâyet olunduğuna göre: “Onuncu gece, gecenin ortasında kılacağı iki rekâtın her birinde, bir Fâtiha, yedi Âyete’l-Kürsî, beşer kere de İhlâs ve Muavvizeteyn (Felak-Nâs) sûrelerini okur. Selâm vermesinin ardından yedi kere Âyete’l-Kürsî, yedi kere de Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)e salevât okur.” (Muhammed Hakkî en-Nâzillî, Hazînetü’l-esrâr, sh:38)

Rivâyet olunduğuna göre: “Onuncu gündeki namaz dört rekâttır. Her bir rekâtta bir Fâtiha, on kere de Kâfirûn ve İhlâs sûrelerini okur.” (Muhammed Hakkî en-Nâzillî, Hazînetü’l-esrâr, sh:38)

On Beşinci Gece ve On Beşinci Gün (7 Mayıs Perşembe’yi 8 Mayıs Cumâ’ya bağlayan gece ve 8 Mayıs Cumâ günü) **Namazları:**

Muhammed ibni Mervân, Ebû Yahyâ’nın, babasından (Radyallâhu Anhüm) şöyle rivâyet ettiğini nakletmiştir; kendisine güvenilen otuz küsur kişinin şöyle buyurdıklarını işittim: “Her kim Ramazan’ın yarısında (on beşinci gecesinde) kılacağı yüz rekâtta bin kere İhlâs Sûresi okursa, rüyâsında yüz melek görmedikçe ölmez. Onlardan otuzu kendisini cennetle müjdelerler, diğer otuzu kabir azâbından güvence verirler, öbür otuzu da onu hatâ yapmasından korurlar, geri kalan on ise kendisine düşmanlık edenlere karşı tuzak kurarlar.” (et-Taberânî, Kitâbu’d-Du‘â, rakam:917, 2/1228-1229)

Muhammed ibni Alî (Zeynelâbidîn) (Radyallahu Anhümâ)dan, merfûan (isnâdını Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)e ulaştırarak) şöyle buyurduğu rivâyet olunmuştur: “Her kim Ramazan’ın yarı gecesinde ve Şa‘bân’ın yarı gecesinde yüz rekât kılar da, onlarda bin kere İhlâs Sûresi okursa, cennetle müjdelenmedikçe ölmez.” (İbnü Ebi’d-Dünyâ, Fezâilü şehri Ramazân, rakam:9, sh:40)

Rivâyet olunduğuna göre; Ramazân-ı Şerîf’in yarı gecesinde kılınacak dört rekâtın her birinde bir Fâtiha, on kere de İhlâs okunur. (Muhammed Hakkî en-Nâzillî, Hazînetü’l-esrâr, sh:38)

Rivâyet olunduğuna göre; Ramazân-ı Şerîf ayının yarı gününde on iki rekât kılınır ki, her rekâta bir Fâtiha, bir Âyete'l-Kürsî, üç kere de İnnâ Enzelnâ okunur. Namazdan sonra ise Âyete'l-Kürsî okunur. (Muhammed Hakkî en-Nâzillî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)

Yirminci Gece ve Yirminci Gün (12 Mayıs Salı'yı 13 Mayıs Çarşamba'ya bağlayan gece ve 13 Mayıs Çarşamba günü) **Namazları:**

Rivâyet olunduğuna göre; Ramazân-ı Şerîf'in yirminci gecesinde iki rekât vardır ki, her rekâta bir Fâtiha, bir kere de Yâsîn Sûresi'ni okunur. Namazdan sonra üç kere Âyete'l-Kürsî okunur, üç kere de **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)e salevât getirilir. (Muhammed Hakkî en-Nâzillî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)

Rivâyet olunduğuna göre; Ramazân-ı Şerîf'in yirminci gününde iki rekât kılınır. Her bir rekâta bir Fâtiha, bir Âyete'l-Kürsî, bir (Kul yâ eyyühe'l-)Kâfirûn ve bir İhlâs okunur. Namazdan sonra ise 10 kere İhlâs okunur ve 10 kere de **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)e salevât getirilir. (Muhammed Hakkî en-Nâzillî, Hazînetü'l-esrâr, sh:39)

Salevât sîğalarının en kısa ve câmiyetli olanı şu lafızdır:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

RAMAZAN'IN SON CUMÂSİ (22 Mayıs Cumâ Günü) **KILINACAK DÜŞMANLARI RÂZİ ETME NAMAZI**

“**Şerhu Şir'ati'l-İslâm**” isimli kıymetli eserin müellifi **Seyyid Ali Zâde** (Rahimehullâh)ın beyânı vechile; kişi (helâllik almak için elden geleni yaptıktan sonra) kıyâmet gününde hasım (düşman)larını râzî etmek niyetiyle, Ramazan ayının son cumâ günü dört rekât namaz kılıp, birinci rekâta Fâtiha'dan sonra 11 kere İhlâs Sûresi, ikinci rekâta Fâtiha'dan sonra 3 kere Kâfirûn ve 11 İhlâs Sûresi, üçüncü rekâta Fâtiha'dan sonra 1 kere Tekâsür, 11 kere de İhlâs Sûresi, dördüncü rekâta Fâtiha'dan sonra 3 kere Âyete'l-Kürsî ve 25 kere İhlâs Sûresi okursa **Allâh-u Te'âlâ** onu kabrin şiddetlerinden kurtarır ve dâvâlılarını kıyâmet günü ondan râzî kılar.

“**er-Risâletü'z-zevkiyye**” isimli eserde zikrolunduğuna göre bu namaz **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)den naklolunmuştur ve çok fazîletleri vardır. Bu namaz senenin altı günü; Âşûrâ günü, Terviye günü, Arefe günü, Kurban Bayramı günü, Şa'bân'ın on beşinci (Berâat) günü ve Ramazan'ın son cumâ günü kılınır. (Seyyid 'Alî Zâde, Şerhu Şir'ati'l-İslâm, sh:217)

KADİR GECESİ NAMAZLARI

(19 Mayıs Salı'yı 20 Mayıs Çarşamba'ya bağlayan gece)

1) Kadir Gecesi namazı hakkında **İbni Mes'ûd** (Radiyallâhu Anh)dan **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğu rivâyet olunmuştur:

“**Her kim Kadir Gecesi'nde bir kere Fâtiha, üç kere de İhlâs Sûresi okuyarak iki rekât kılar ve namazdan sonra:**

‘**Kâim** (mahlûkâtı üzerine tam bir gözetici) **olup yanılmayan Zât'ı tesbîh ederim.** (Her zaman) **dâim olup abesle iştiğâl etmeyen Zât'ı tesbîh ederim.** (Her vakit kullarına) **Hâfiz** (koruyucu) **olup hiç gâfil olmayan Zât'ı tesbîh ederim.**

Zengin olup hiç muhtaç olmayan Zât'ı tesbîh ederim. Cömert olup hiç cimri olmayan Zât'ı tesbîh ederim. Hilm sâhibi olup (kullarına cezâ vermekte) acele etmeyen Zât'ı tesbîh ederim.' der ve sonra: 'Allâh(-u Te'âlâ'y)ı tesbîh eder ve O'na hamdedirim. Allâh(-u Te'âlâ)dan başka hiçbir ilâh yoktur. Allâh(-u Te'âlâ) her şeyden büyüktür. O Yüce ve Büyük olan Allâh(-u Te'âlâ'n)ın yardımı olmadan hiçbir günahattan dönüş, hiçbir ibâdete de kuvvet yoktur. Seni (noksan sıfatlardan) tenzîh ederim (Al-lâhım). Ey (her şeyi bilen) Alîm! Ey (her şeyden büyük olan) Azîm! Benim için büyük günahlarımı bağışla.' der.

Kim (bu namazı kılıp namazdan sonra da) böyle d(uâ ed)erse, ona müjde olsun, ona tekrar müjde(ler) olsun. Allâh(-u Te'âlâ) ona hiçbir göz görmedik, hiçbir kulak işitmedik ve hiçbir beşerin kalbine (hayâli dahî) gelmedik nîmetler verecektir.

Allâh(-u Te'âlâ) ona; Âlic'in (üst tarafı Yemâme yakınındaki ed-Dehnâ bölgesine ulaşan, aşağı kısmı ise Necd bölgesine -Suûdî Arabistan'ın başkenti Riyad'a- ulaşan ve Arap topraklarının çoğunu kuşatacak kadar geniş olup kumlarının çokluğuyla meşhur sıradağların) kum tâneleri ve yağmur damlaları adedince, gece ve gündüz(lerin) sayısınca ve ağaçların yaprakları kadar sevap verecektir." (Ebû Sa'îd 'Abdurrahmân en-Neysâbüri el-Hanefî, Tefsîru'l-Hanefî, Süleymâniye Ktp., Kılıç Ali Paşa, rakam:81, verak:87b-88a)

Duânın Okunuşu:

«سُبْحَانَ مَنْ هُوَ قَائِمٌ لَا يَسْهُو، سُبْحَانَ مَنْ هُوَ دَائِمٌ لَا يَلْهُو، سُبْحَانَ مَنْ هُوَ حَافِظٌ لَا يَعْغُلُ، سُبْحَانَ مَنْ هُوَ غَنِيٌّ لَا يَفْتَقِرُ، سُبْحَانَ مَنْ هُوَ جَوَادٌ لَا يَبْخُلُ، سُبْحَانَ مَنْ هُوَ حَلِيمٌ لَا يَعْجَلُ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، سُبْحَانَكَ يَا عَلِيمُ يَا عَظِيمُ، اغْفِرْ لِي الذَّنْبَ الْعَظِيمَ.»

2) Yine Kadir Gecesi namazı hakkında İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğu rivâyet olunmuştur: “Her kim Kadir Gecesi'nde iki rekât kılar da her bir rekâtında bir Fâtiha, yedi kere de İhlâs okursa, selâm verdiği anda ise yetmiş kere:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ.»

'Allâh-u Te'âlâ'dan af isterim ve Sana tevbe ediyorum.' derse, Allâh-u Te'âlâ kendisini ve anne babasını affetmedikçe yerinden kalkmaz.

Allâh-u Te'âlâ cennete melekler gönderir de onlar onun için ağaçlar dikerler, köşkler yaparlar ve ırmaklar akıtırlar. Kendisi de bunların tümünü görmedikçe dünyâdan çıkmaz." (Muhammed Hakkî en-Nâzillî, Hazînetü'l-esrâr, sh:39)

3) Yirmi yedinci gece on iki rekât kılar, her rekâtta Fâtiha'dan sonra üç kere İnnâ Enzelnâ, on kere İhlâs sûrelerini okur, namazı bitirince:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، عَدَدَ مَا عَلِمَ اللَّهُ وَزِنَةَ مَا عَلِمَ اللَّهُ وَمِلءَ مَا عَلِمَ اللَّهُ»

“Allâh-u Te‘âlâ’nın bildikleri adedince, Allâh-u Te‘âlâ’nın bildikleri ağırlığınca ve Allâh-u Te‘âlâ’nın bildiği şeyler dolusunca (şu zikirleri yapıyorum ki); Allâh-u Te‘âlâ (bütün noksan sıfatlardan) münezzehtir, bütün hamdler Allâh-u Te‘âlâ’ya mahsustur, Allâh-u Te‘âlâ’dan başka hiçbir ilâh yoktur, Allâh-u Te‘âlâ her şeyden büyüktür, O pek yüce ve çok büyük olan Allâh-u Te‘âlâ’nın yardımı olmadan hiçbir (şeye) güç ve kuvvet yoktur.” der. (Muhammed ibnü Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:61)

4) Rivâyete göre sâlihler son on gecenin her birinde Kadir Gecesi’nin kıyâmına niyet ederek iki rekât kılarlardı.

5) Ebu’l-Leys (Rahimehullâh)ın beyânına göre Kadir Gecesi namazının en azı iki rekât, ortası yüz rekât, en çoğu ise bin rekâttır. Her bir rekâtta kırâatın ortası, Fâtîha’dan sonra bir İnnâ Enzelnâ, üç kere de İhlâs okumaktır. Her iki rekâtta bir selâm verilir, selâmın ardından da **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)e salevât okunur. (İsmâ‘îl Hakkî el-Bursevî, Rûhu’l-beyân, 10/483)

KADİR GECESİ DUÂLARI

Âişe (Radiyallâhu Anhâ) şöyle anlatmıştır: “Bir kere ben: ‘Yâ Rasûlellâh! Kadir Gecesi’ne denk gelirim ne diyeyim?’ diye sorunca: “‘Ey Allâh! Gerçekten Sen çok affedicisin, affi seversin, öyleyse beni affet.’ de.” buyurdu.” (İbnü Mâce, es-Sünen, ed-Du‘â:5, rakam:3850, 2/1265; et-Tirmizî, es-Sünen, ed-De‘avât:85, rakam:3513, 5/533; en-Nesâî, es-Sünenü’l-kübrâ, et-Ta‘bîr:32, rakam:7712, 4/407; Ahmed ibnü Hanbel, el-Müsned, rakam:25384, 42/236)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ) şöyle demiştir: “Şâyet ben Kadir Gecesi’nin hangi gece olduğunu bilseydim, onda Allâh-u Te‘âlâ’dan ancak âfiyet isterdim.” (İbnü Ebî Şeybe, el-Musanef, 10/206; Muhammed ibnü Nasr, sh:108-109; el-Beyhakî, Şu‘abü’l-îmân, rakam:3702)

Bu rivâyetten de anlaşıldığı üzere Kadir Gecesi’nde en çok istenmesi gereken şey âfiyettir. Âfiyet ise dünyâ-âhîret, maddî ve mânevî tüm belâlardan kurtuluş demektir.

Bu konuda birçok duâ mevcutsa da, en üstünü **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in sabah-akşam asla terk etmediği şu duâdır:

İbni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ)nın beyânına göre; **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) hiçbir sabah ve akşam şu kelimeleri bırakmazdı.

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَأَهْلِي وَمَالِي، اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِي وَآمِنْ رَوْعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ وَمِنْ خَلْفِي وَعَنْ يَمِينِي وَعَنْ شِمَالِي وَمِنْ فَوْقِي، وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي.»

“Ey Allâh! Muhakkak ben Senden dünyâ ve âhîret husûsunda âfiyet isterim. Ey Allâh! Şüphesiz ki ben Senden (günahlarım için) af (ve mağfiret), dînim ve dünyam, âilem ve malım husûsunda da âfiyet isterim. Ey Allâh! Ayıplarımı ört, korkularımı emniyete çevir. Ey Allâh! Beni önümden ve ardımdan, sağımdan ve solumdan, bir de üstümden (gelecek tüm musîbetlerden) koru. Altımdan (gelecek zelzele gibi âfetlerle) helâk edilmemden de Senin azametine sığınırım.” (Ebû Dâvûd, es-Sünen, el-Edeb:110, rakam:5076, 4/479; İbnü Mâce, es-Sünen, ed-Du‘â:14, rakam:3871, 2/1273; Ahmed ibnü Hanbel, el-Müsned, rakam:4785, 8/403)

Zühri (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Her kim üç kere:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ السَّمَاوَاتِ السَّبْعِ وَرَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ.»

‘Halîm ve Kerîm olan (kullarına cezâ vermekte aceleci olmayan ve çok büyük lütf-u kerem sâhibi olan) Allâh-u Te‘âlâ’dan başka hiçbir ilâh yoktur. Yedi kat göklerin Rabbi ve büyük Arş’ın Rabbi olan Allâh’ı (tüm noksan sıfatlardan tenzîh ve) tesbîh ederim.’ derse, **Kadir Gecesi’ne yetmişmiş kimse gibi olur.**” (et-Taberânî, el-Câmi‘u’l-kebir; ed-Dûlâbî, İbnü ‘Asâkir, ‘Alî el-Müttakî, Kenzü’l-‘ummâl, rakam:3867, 2/226; es-Sâvî, Hâşiyetü’s-Sâvî ‘alâ Tef-sîri’l-Celâleyn, 4/341)

Ebû Osmân Hazretleri sohbet meclislerinde ve diğer zamanlarda çok kere:

«عَفْوِكَ يَا عَفْوُ! فِي الْمَحْيَا عَفْوِكَ، وَفِي الْمَمَاتِ عَفْوِكَ، وَفِي الْقُبُورِ عَفْوِكَ، وَعِنْدَ الشُّورِ عَفْوِكَ، وَعِنْدَ تَطَائِرِ الصُّحُفِ عَفْوِكَ، وَفِي الْقِيَامَةِ عَفْوِكَ، وَفِي مُنَاقَشَةِ الْحِسَابِ عَفْوِكَ، وَعِنْدَ مَمَرِ الصِّرَاطِ عَفْوِكَ، وَعِنْدَ الْمِيزَانِ عَفْوِكَ، وَفِي جَمِيعِ الْأَحْوَالِ عَفْوِكَ يَا عَفْوُ! عَفْوِكَ.»

“Ey (son derece affeden) Afüvv! Hayatta da affını isterim, ölümden de affını isterim, kabirlerde de affını isterim. Kabirden çıkışta da affını isterim, amel defterleri uçururken de affını isterim. Kıyâmette de affını isterim, hesâb münâkaşasında da affını isterim. Sırat’tan geçerken de affını isterim, Mîzan’da da affını isterim, tüm hâllerde de affını isterim. Ey (son derece affeden) Afüvv! Ben dâimâ Senin affını isterim.” derdi. Vefâtından birkaç gün sonra mânâ âleminde görüldüğünde kendisine: “Dünyâdaki amellerinden hangisi ile faydalandın?” denildi. O da: “(Amellerim içerisinden:) ‘Affını isterim, affını isterim.’ sözümle.” diye cevap verdi. (el-Beyhakî, Şu‘abü’l-îmân, es-Siyâm, rakam:3429, 5/282; Fezâilü’l-evkât, rakam:115, sh:258-259)

KADİR GECESİ HANGİ GECEDİR?

Geçmiş ve gelecek tüm günahları bağışlanmış olan ve peygamberlerin bile şefâatçisi olma makâmının yegâne sâhibi **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) gibi bir zâtın dahî, kendisine kavuşma uğrunda gecelerce evine uğramadığı, hanımlarının yanına gitmediği ve hasırını Mescid-i Nebevî’sine serdiği o Kadir Gecesi’nin bulunma ihtimâli en kuvvetli olan geceler, hiç şüphesiz ki son on gecelerin tekleridir.

Nitekim **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Kadir Gecesi’ni Ramazan’ın son onundan teklerde arayın.” (el-Buhârî, es-Sahîh, Salâtü’t-terâvîh:4, rakam:1913, 2/710)

Bununla birlikte son on gecenin tek geceleri olan 21, 23, 25, 27 ve 29. geceler içerisinde de en kuvvetli rivâyet hepimizin bildiği üzere 27. gece hakkındadır. Nitekim **Mu‘âviye ibni Ebî Süfyân** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Kadir Gecesi (Ramazan’ın) yirmi yedinci gece(s)i dir.” (Ebû Dâvûd, es-Sünen, Şehru Ramazân:6, rakam:1388, 1/526)

Buna göre Kadir Gecesi sâbittir ama diğer birçok sahîh hadîs-i şerîfte Kadir Gecesi'nin 21. gece gibi farklı gecelerde olduğu bildirildiğine göre; bu hadîs-i şerîflerin hiçbirini ihmâl etmek istemeyen bâzı ulemâ, Kadir Gecesi'nin her sene değişebileceği görüþüne zâhib olmuşlardır.

Bazı evliyâdan da bu görüþü destekleyen sözler sudûr etmiştir. Nitekim **Seyyid Ali Zâde** (*Rahimehullâh*) "**Şerhu Şir'ati'l-İslâm**" isimli eserinde **Ebu'l-Hasen el-Horâsânî** (*Rahimehullâh*)ın şöyle dediğini nakletmiştir:

"Bulûğ çağından beri Kadir Gecesi'ni hiç kaçırmadım. Ramazan ayının ilk günü pazar olduğunda Kadir Gecesi 29. gece olmuştur. Pazartesi günü ile başladığında Kadir Gecesi 21. geceye rastlamıştır. Salı günü başladığında 27. gece, çarşamba günü başlayınca 19. gece, perşembe günü başlayınca 25. gece, cumâ günü başlayınca 17. gece, cumartesi günü başladığında ise 23. gece olmuştur." (*Seyyid 'Alî Zâde, Şerhu Şir'ati'l-İslâm, sh:204*)

Bu sene Ramazan ayı cumâ günü ile başladığına göre, **Ebu'l-Hasen el-Horâsânî** (*Rahimehullâh*)ın sözünden anlaşıldığı üzere; Kadir Gecesi'nin 17. gece olan 9 Mayıs Cumartesi'yi 10 Mayıs Pazar'a bağlayan gece olması kuvvetle muhtemeldir.

Yine aynı husus hakkında **el-İmâd** adıyla meşhûr olan **Sâlih ibni Abdillâh eş-Şâfi'î** (*Rahimehullâh*)ın "**Bustânu'l-fukarâ ve nüzhetü'l-kurrâ**" isimli eserinde Ârif-i Billâh **Ebu'l-Hasen el-Cûnî** (*Kuddise Sirruhû*)nun Kadir Gecesi'nin vakti hakkında şöyle dediğini nakletmiştir:

"Hilalin görülmesi ile Ramazan'ın başlaması perşembe gecesine denk gelirse, Kadir Gecesi 23. gece olan cumâ gecesidir. Cumâ gecesi başlarsa, 29. gece olan cumâ gecesidir. Cumartesi gecesi başlarsa, 21. gece olan cumâ gecesidir. Pazartesi gecesi başlarsa, 19. gece olan cumâ gecesidir. Salı gecesi başlarsa, 25. gece olan cumâ gecesidir. Çarşamba gecesi başlarsa, 17. gece olan cumâ gecesidir." (*Sâlih ibnü 'Abdillâh eş-Şâfi'î, Bustânu'l-fukarâ ve nüzhetü'l-kurrâ, 1/347*)

Bu sene Ramazan ayı cumâ gecesi ile başladığına göre, bu zâtın beyânına göre ise Kadir Gecesi'nin 29. gece olan 21 Mayıs Perşembe'yi 22 Mayıs Cumâ'ya bağlayan gece olması da kuvvetle muhtemeldir.

Lâkin bu rivâyet cumâ gecesine denk geldiğinden bu sene için tercihe şâyandır. **Rab-bim** cümlemizi her geceyi Kadir, (bir şey istemek için) her geleni de **Hızır** bilenlerden eylesin. Âmîn!

RAMAZÂN-I ŞERÎF AYINDA TERÂVÎH VE VİTİR NAMAZINDAN SONRA EVDE KILINACAK ÇOK FAZÎLETLİ NÂFİLE NAMAZLAR VE VAAD EDİLEN SEVAPLARI

9.Gece (1 Mayıs Cumâ'yı 2 Mayıs Cumartesi'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Âyete'l-Kürsî, 1 kere Kadir, 3 kere İhlâs ve 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 8 rekât kılan kişiye ağniyâ-i şâkirîn (şükreden zenginler) ve fukarâ-i sâbirîn (sabreden fakirler) sevâbı verilir.

10.Gece (2 Mayıs Cumartesi'yi 3 Mayıs Pazar'a bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Kadir, 1 kere Kâfirûn, 3 kere İhlâs ve 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 4 rekât kılan, namazdan sonra da 10 kere istiğfâr, 10 kere salât-ü selâm, 10 kere de "Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" okuyan kişiye cennette çeşit çeşit köşkler ihsân olunur.

11.Gece (3 Mayıs Pazar'ı 4 Mayıs Pazartesi'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 7 kere Kadir, 11 kere İhlâs ve 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 6 rekât kılan, namaz bitince de 75 kere istiğfâr edip ardından 75 kere salât-ü selâm getiren ve 75 kere de "Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" zikri okuyan kişinin günahları affedilir ve bin fakiri doyurmuş kadar sevâba nâil olur.

12.Gece (4 Mayıs Pazartesi'yi 5 Mayıs Salı'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 11 kere İhlâs ve 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 10 rekât kılan kişiye cennette köşkler binâ edilir ve mahşere yüzü nurlu gelir.

13.Gece (5 Mayıs Salı'yı 6 Mayıs Çarşamba'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 11 kere İhlâs ve 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 2 rekât kılan kişi yirmi sene oruç tutma sevâbına nâil olur ve kıyâmetin dehşetinden emîn olur.

14.Gece (6 Mayıs Çarşamba'yı 7 Mayıs Perşembe'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 7 kere İhlâs ve 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 8 rekât kılan kişinin kıldığı namaz kabrinde ona yoldaş olur ve onun yerine Münker-Nekir meleklerinin suâline cevap verir.

15.Gece (7 Mayıs Perşembe'yi 8 Mayıs Cumâ'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Kâfirûn, 7 kere İhlâs ve 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 6 rekât kılan kişinin üzerinde kul ve hayvan hakkı yoksa bütün günahları affolunarak cennete girişi müyesser olur.

16. Gece (8 Mayıs Cumâ'yı 9 Mayıs Cumartesi'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 11 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 2 rekât kılan kişi bin âbid (ibâdetli kişi) sevâbına nâil olup mahşerde hesâbı kolay olur.

17. Gece (9 Mayıs Cumartesi'yi 10 Mayıs Pazar'a bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 3 kere Kadir, 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 10 rekât kılan kişinin günahları affolunup dünyâ fitnelerinden ve kabir azâbından emîn olur.

18. Gece (10 Mayıs Pazar'ı 11 Mayıs Pazartesi'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 12 rekât kılan kişi, **Hakk Te'âlâ** kendisinden râzı olduğu hâlde peygamberlerle berâber haşrolunur.

19. Gece (11 Mayıs Pazartesi'yi 12 Mayıs Salı'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Kevser, 1 kere Kâfirûn, 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 6 rekât kılan kişinin isteği gerçekleşir, gamdan emîn olur ve cennete girmesi için berâat yazılır.

20. Gece (12 Mayıs Salı'yı 13 Mayıs Çarşamba'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Kadir, 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 10 rekât kılan kişi iki sene oruç tutmanın sevâbıyla bir şehîd ecrine nâil olur.

21. Gece (13 Mayıs Çarşamba'yı 14 Mayıs Perşembe'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 11 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 4 rekât kılan kişiye, ibâdeti makbûl ve günahı mağfûr (bağışlanmış) hâlde cennette nurdan bir makam verilir.

22. Gece (14 Mayıs Perşembe'yi 15 Mayıs Cumâ'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere A'lâ (Sebbihisme Rabbike'l-A'lâ), 1 kere Nasr (İzâ Câne Nasrullâh), 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 2 rekât kılan kişiye kıldığı namazlara karşılık cennette yetmiş tâne şehir ihsân edilir.

23. Gece (15 Mayıs Cumâ'yı 16 Mayıs Cumartesi'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere A'lâ (Sebbihisme Rabbike'l-A'lâ), 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 4 rekât kılan kişinin günahı tamâmen affolunarak âhîret elemelerinden emân (güvence) bulur.

24. Gece (16 Mayıs Cumartesi'yi 17 Mayıs Pazar'a bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 6 kere Nasr (İzâ Câne Nasrullâh), 5 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 6 rekât kılan kişiye amel defteri sağ elinden verilir, hesâbı kolay olur ve duâsı kabûl olur.

25. Gece (17 Mayıs Pazar'ı 18 Mayıs Pazartesi'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 5 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 8 rekât kılan kişi, günahı affedilip kabir azâbı defolunarak selâmetle Sırat'tan geçirilir.

26. Gece (18 Mayıs Pazartesi'yi 19 Mayıs Salı'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Zilzâl, 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 10 rekât kılan kişi bir sene oruç tutmuş sevâbına nâil olup duâsı kabûl olur.

27. Gece (19 Mayıs Salı'yı 20 Mayıs Çarşamba'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Kadir, 1 Kâri'a, 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 12 rekât kılan, namaz bitince de 75 kere istiğfâr edip ardından 75 kere salât-ü selâm getiren ve 75 kere de "Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" zikri okuyan kişiye **Mûsâ** ve **Hârûn** (Aleyhimeselâm)ın sevâbı verilir ve cennette derecesi yüce olur.

28. Gece (20 Mayıs Çarşamba'yı 21 Mayıs Perşembe'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Kadir, 1 Kâri'a, 3 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 12 rekât kılan, namaz bitince de 75 kere istiğfâr edip ardından 75 kere salât-ü selâm getiren ve 75 kere de "Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh" zikri okuyan kişiye **Mûsâ** ve **Hârûn** (Aleyhimeselâm)ın sevâbı verilir ve cennette derecesi yüce olur.

29. Gece (21 Mayıs Perşembe'yi 22 Mayıs Cumâ'ya bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 1 kere Nasr (İzâ Câne Nasrullâh), 11 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 6 rekât kılan kişiye cennet-i âlâda mücevherlerle süslü köşkler ihsân buyrulur.

30. Gece (22 Mayıs Cumâ'yı 23 Mayıs Cumartesi'ye bağlayan gece): Her rekâta Fâtiha Sûresi'nden sonra 3 kere Âyete'l-Kürsî, 3 kere Zilzâl, 25 kere İhlâs, 2 kere de Felak ve Nâs sûreleri okuyarak 12 rekât kılan kişinin üzerinde kul ve hayvan hakkı yoksa orucu kabûl edilir ve günahından pak olarak cennete girer.

(Eyyûb ibnü 'Abdillâh, Fezâilü'ş-şühûr, Süleymâniye Kütüphânesi, Reşid Efendi, rakam:2038, sh:28-29)

RAMAZÂN-I ŞERÎF'İN SON GECE NAMAZI

(22 Mayıs Cumâ'yı 23 Mayıs Cumartesi'ye Bağlayan Gece)

Rivâyet olunduğuna göre Ramazân-ı Şerîf ayının otuzuncu gecesinde on iki rekât kılınır. Bu namazı kılan her bir rekâta bir Fâtiha, on kere Âyete'l-Kürsî, on kere Kadr (İnnâ Enzelnâ), yirmi beş kere de İhlâs Sûresi okur. Selâmdan sonra **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)e yirmi beş kere salât ve selâm eder. (Muhammed Hakkî en-Nâzillî, Hazînetü'l-esrâr, sh:39)

Diğer bir rivâyete göre ise terâvîh namazından sonra beş selâmla on rekât kılar, kolayına gelen sûreleri okur, namazdan sonra bin kere "Estağfirullâh." der, ardından secdeye kapanıp:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ! يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ! يَا رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ! يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ!
يَا إِلَهَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ! اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي وَتَقَبَّلْ صَلَاتِي وَصِيَامِي وَقِيَامِي.»

"Ey gerçek hayat sâhibi! Ey her şeyi hakkıyla yöneten! Ey celâl ve ikrâm sâhibi! Ey dünyâ ve âhiretin Rahmânı! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey öncekilerin ve sonrakilerin İlâhı! Günahlarımı bağışla, namazımı, orucumu ve terâvihlerimi kabûl eyle." der. (Muhammed ibnü Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:61-62)

BAYRAM GECESİNİN VE GÜNÜNÜN FAZÎLETLİ AMELLERİ

BAYRAM GECESİ NAMAZLARI

(23 Mayıs Cumartesi'yi 24 Mayıs Pazar'a Bağlayan Gece)

1) Rabî ibni Huseym (Radiyallâhu Anh)dan nakledilen rivâyete göre; **Abdullâh ibni Mes'ud** (Radiyallâhu Anh) **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in şöyle buyurduğunu rivâyet etmiştir:

"Beni hak (bir din) ile (peygamber olarak) gönderen Zât (olan Allâh)a yemîn ederim ki; Cibrîl (Aleyhisselâm)ın bana haber verdiğine göre; İsrâfil (Aleyhisselâm) Azîz ve Celîl olan Rabbi'nin şöyle buyurduğunu ona haber vermiş:

"Her kim Ramazan Bayramı gecesini on rekât kılar; her rekâta (bir) Fâtiha ve on bir kere İhlâs Sûresi okur, rûkûunda ve secdesinde de on kere:

‘Allâh(-u Te‘âlâ’y)a tesbîh olsun, bütün hamdler Allâh(-u Te‘âlâ’y)a mahsustur, Allâh(-u Te‘âlâ)dan başka hiçbir ilâh yoktur. Allâh(-u Te‘âlâ) her şeyden büyüktür.’ diye zikreder, namazı bitirince yüz kere Allâh(-u Te‘âlâ)dan bağışlanma talep eder, sonra secdeye kapanır ve secdede:

‘Ey gerçek hayat sâhibi! Ey her şeyi hakkıyla yöneten! Ey celâl ve ikrâm sâhibi! Ey dünyâ ve âhiretin Rahmânı ve Rahîmi! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey öncükilerin ve sonrakilerin İlâhı! Sen benim için günahlarımı bağışla, orucumu ve namazımı kabûl eyle.’ diye duâ eder.”

(Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) Allâh-u Azze ve Celle’nin buyurduğu bu hadîs-i kudsiyi naklettikten sonra bu namazın fazîletini beyân sadedinde şöyle buyurmuştur:)

“Beni hak (bir din) ile (peygamber olarak) gönderen Zât (olan Allâh)a kasem ederim ki; gerçekten bu kişi secdeden başını kaldırmadan önce Allâh(-u Te‘âlâ) onu bağışlar, bütün insanların günahlarından daha büyük her günahı yapmış olsa bile onun günahlarından (sebeup hak etmiş olduğu azaplarla kendisine cezâ vermekten) vazgeçer ve onun Ramazan ayını (ve onda yapmış olduğu bütün sâlih amelleri) kabûl eder.” (İbnü’l-Cevzî, Kitâbu’n-Nûr fî fezâilî’l-eyyâmi ve’s-şühûr, sh:75-76; Ayr. Bkz.: Süleymâniye Kütüphânesi, Nâfiz Paşa:329, verak:23-24; Benzeri bir rivâyet için bkz.: İbnü ‘Arrak, Tenzîhü’s-şerî‘a, 2/94)

Rukû ve Secde Tesbihlerinden Sonra On Kere Okunacak Zikir:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ.»

Namazdan Sonra Yüz Kere Okunacak İstiğfar:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ.»

Secdede Okunacak Duânın Metni:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا رَحْمَنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَرَحِيمَهُمَا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ يَا إِلَهَ الْأَوَّلِينَ وَالْآخِرِينَ! اغْفِرْ لِي ذُنُوبِي وَتَقَبَّلْ مِنِّي صَوْمِي وَصَلَاتِي.»

2) Selmân (Radyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: “Her kim iki bayram gecesinde 6 rekât (nâfile namaz) kılar, mutlakâ o kişi gerçekten kendisi için cehennem(e girmek) vâcib olan (azap karârı kesinleşmiş olan kendisine âit) bir hâne halkının hepsi(nin kurtuluşu) hakkında şefâatçi kılınır (onların cehennemden kurtulup, cennete girebilmeleri için şefâat etme izni kendisine verilir).” (ed-Deylemî, el-Firdevs bi me’sûri’l-hitâb, rakam:6027, 4/10; İbnü ‘Arrâk, Tenzîhü’s-şerî‘a, Kitâbü’s-salât, fasıl:2, rakam:150, 2/127)

BAYRAM GECESİ OKUNACAK BİR DUÂ

(23 Mayıs Cumartesi’yi 24 Mayıs Pazar’a Bağlayan Gece)

Ramazân-ı Şerîf orucu tutanların bayram gecesinde Ca‘fer-i Sâdik (Radyallâhu Anh)dan nakledilen şu duâyı yapmaları da müstehap sayılmıştır:

«اللَّهُمَّ رَبِّي مُنْزِلَ الْقُرْآنِ، هَذَا شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ قَدْ تَصَرَّمْتُ يَا

رَبِّ! فَأَعُوذُ بِوَجْهِكَ الْكَرِيمِ أَنْ لَا يَطَّلِعَ الْفَجْرُ مِنْ لَيْلَتِي هَذِهِ وَيَخْرُجَ رَمَضَانُ
وَلِي ذَنْبٌ تُرِيدُ أَنْ تُعَذِّبَنِي بِهِ يَوْمَ لِقَائِكَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ!» آمِينَ!

“Ey benim Rabbim olan Allâh! Ey Kur’ân’ı indiren! İşte kendisinde Kur’ân indirilmiş olan Ramazan ayı şu anda bitmiştir. Ey Rabbim! Ey bütün âlemlerin Rabbi! Bu gecenin fecri doğarak Ramazan çıkarken Sana kavuşacağım günde kendisiyle bana azâb etmeyi dileyeceğin bir günahımın kalmasından Senin keremli Zâtın’a sığırım.” **Âmîne!** (İbnü’l-Cevzî, Kitâbu’n-Nûr fî fezâili’l-eyyâmi ve’s-şühûr, Süleymâniye Kütüphânesi, Nâfiz Paşa, rakam:329, verak:24)

BAYRAM GECESİ OKUNACAK TEKBİRLER VE SABAHINDA YAPILACAK VAZİFELER

1) Bayram gecesi ihyâsı müstehab olan gecelerdendir, dolayısıyla o gece bu namazla, tesbîh etmekle, Kur’ân-ı Kerîm okumakla, zikir ve duâ ile ihyâ edilmelidir. **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) bayram gecelerini ibâdetle ihyâ edenlerin kalplerinin ölmeyeceğini ve îmân nurlarının sönmeyeceğini vaad etmiştir.

Zeyd ibni Abdirrahmân ibni Esved (Radiyallâhu Anh) Ramazan Bayramı gecesini ihyâ ederken “Bu gece insanların gâfil olduğu bir gecedir.” diyerek terâvîh namazının bitmesi nedeniyle bayram gecesi insanların cemâatle namazdan ve zikirden gaflet ettiklerine dikkat çekmiştir. (İbnü’l-Cevzî, Kitâbu’n-Nûr fî fezâili’l-eyyâmi ve’s-şühûr, Süleymâniye Kütüphânesi, Nâfiz Paşa, rakam:329, verak:24)

Bayram gecelerini, **Allâh-u Te’âlâ’yı** zikretmek, namaz kılmak ve diğer ibâdetlerle ihyâ etmek müstehaptır. Bu husustaki delîlimiz **Ebû Ümâme** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîftir ki, **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) bu hadîs-i şerifte şöyle buyurmuştur:

“Her kim sevâbını Allâh-u Te’âlâ’dan umarak bayram gecelerini (ibâdetle) ihyâ ederse, (âhireti unutup dünyâyâ bağlanmakla) kalplerin öldüğü gün onun kalbi ölmez.” (İbnü Mâce, es-Sünen, es-Siyâm:68, rakam:1782, 1/567)

Ubâde ibni’s-Sâmit (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her kim Ramazan ve Kurban Bayramı’nın gecesinde (o gecenin ihyâsı için nâfile) namaz kılsa kalplerin öldüğü gün (son nefeste can havliyle insanların ekserîsinin kelime-i tevhîd okuyamadan öldüğü hattâ bâzısının îmânını da kaybettiği) o zor günde kalbi ölmez (îmân nûru sönmaz).” (et-Taberânî, el-Mu’cemü’l-evsat, rakam:159, 1/57)

Âlimler bayram gecelerinin ne kadarlık bir zamânının ibâdetle geçirileceği hakkında ihtilâf etmişlerdir. Bu hususta en sağlam görüş, gecenin büyük bir kısmının ibâdetle geçirilmesidir. Ayrıca “Muayyen bir vakit içerisinde geceleyin kalkıp ibâdet edilmekle de o gece ihyâ edilmiş olur.” diyen âlimler mevcuttur.

Burada geçen “Kalbi ölmez.” ifâdesi “Kâfir olmaz.” demektir. Bu mânâ Enâm Sûresi’nin, yüz yirmi ikinci âyet-i kerîmesinde geçen:

﴿أَوْ مَنْ كَانَ مَيِّتًا فَأَحْيَيْنَاهُ﴾

“O kimse ki (kâfirlik döneminde) ölü (gibi) biriyken Biz (îmân nasîb ederek) onu diriltmişiz.” (el-En‘âm Sûresi:122’den) kavlı-i şerîfenden alınmıştır. Zîrâ burada ölü kabûl edilen kâfirin îmanla dirilmesi konu edilmektedir.

Bâzılarına göre de, kalbin ölmemesi dünyâyı sevmemesi, dünyâyı âhirete tercih etmemesi demektir. Nitekim **Rasûlüllâh** (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

«لَا تُجَالِسُوا الْمَوْتَى.»

“Ölülerle birlikte oturmayın.” (Seyyid ‘Alî Zâde, Şerhu Şir‘ati’l-İslâm, sh:147) buyurmuştur ki bunun mânâsı: “Kalbi ölü olan dünyâcı zenginler ile birlikte oturmayın.” diye şerhedilmiştir. Bâzı ulemâ kalbin ölmemesini ölüm hâlinde, kabirde ve kıyâmette hayrette (şaşkın hâlde) kalmaması ve zarâra uğramaması şeklinde açıklamışlardır.

2) Ramazan Bayramı gecesinde, güneşin batışından îtibâren imam bayram namazını kıldırılmaya kalkıp iftitâh tekbirini alıncaya kadar geçen zaman içinde tekbir getirmek müstehaptır. Bunun yanında namazların arkasında ve diğer hâllerde tekbir getirmek de müstehaptır. Tekbir getirmek 3 kere: «اللَّهُ أَكْبَرُ.» “Allâh-u Ekber (Allâh-u Te‘âlâ her şeyden yücedir).” demek sûretiyle olur.

Ayrıca **İmâm-ı Şâfi‘î** (Rahimehullâh)ın beyânına göre; sâdece üçer kere tekbir getirmekle yetinilmemeli, bununla berâber şu duâ da okunmalıdır:

«اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، وَسُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، صَدَقَ وَعْدُهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ.»

“Allâh-u Te‘âlâ her şeyden yüce olmakla yücedir. Allâh-u Te‘âlâ’ya çokça hamdolsun. Sabah ve akşam Allâh-u Te‘âlâ’yı tesbîh ederiz. Allâh-u Te‘âlâ’dan başka hiçbir ilâh yoktur.

Kâfirler hoşlanmasa da, ibâdeti sadece O’na tahsis ediciler olarak yalnız O’na ibâdet ederiz. Bir olan Allâh-u Te‘âlâ’dan başka hiçbir ilâh yoktur. (Peygamberine) verdiği (yardım) söz(ün)de sâdık olmuştur, kuluna yardım etmiştir ve yalnız Kendi kudreti ile düşman birliklerini perişân etmiştir. Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur. Allâh her şeyden büyüktür.” (en-Nevevî, el-Ezkâr, rakam:522, sh:199)

İnsanların âdet edindikleri şu şekil üzere tekbîr getirmekte de bir beis yoktur:

«اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ الْحَمْدُ.»

“Allâh(-u Te‘âlâ) her şeyden yücedir. Allâh(-u Te‘âlâ) her şeyden büyüktür. Allâh(-u Te‘âlâ) en büyüktür. Allâh(-u Te‘âlâ)dan başka hiçbir ilâh yoktur ve Allâh(-u Te‘âlâ) her şeyden yücedir. (Yine) Allâh(-u Te‘âlâ) her şeyden yücedir. Hamd de Allâh(-u Te‘âlâ) içindir.” (en-Nevevî, el-Ezkâr, sh:199)

Biz Hanifîlerde tercih edilen görüş, başta zikredilen tekbirin 2 kere okunmasıdır.

3) Mümin kul her iki bayramda da sabahleyin gusül abdesti almalı, en güzel elbiselerini giymeli, güzel koku sürünmeli, bıyıkları kısaltmalı, tırnakları kesmeli, koltuk ve kasık tıraşı yapmalıdır.

4) Fıtır (Ramazan) Bayramı'nda câmiye gitmeden önce biraz tatlı yer. Sayısı tek olmak üzere birkaç hurma yâhut şeker yiyebilir.

Nitekim **Enes** (Radiyallâhu Anh):

عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَا يَغْدُو يَوْمَ الْفِطْرِ حَتَّى يَأْكُلَ تَمْرَاتٍ.»

“**Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) **Ramazan Bayramı günü birkaç hurma yemeden sabah namazına gitmezdi.**” (el-Buhârî, es-Sahîh, el-İ'deyn:4, rakam:910, 1/325) diye nakletmiştir ki böylece Ramazân-ı Şerîf günlerinden bayram günü ayrılmış olmaktadır.

Hurmaların sayısının tek olması ise **Ali** (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen:

عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنَّ اللَّهَ وَثَرٌ يُحِبُّ الْوَثْرَ.»

“**Muhakkak ki Allâh-u Te'âlâ tektir, teki sever.**” (et-Tirmizî, es-Sünen, Ebvâbü'l-Vitr:333, rakam:453, 2/316) hadîs-i şerîfine göredir.

5) Fıtır (Ramazan) Bayramı'nda bayram namazından önce fakirlere fitre verilmelidir ki bu sene fitre miktarının en azı 27 TL olarak belirlenmiştir. Çoğu için hudut yoktur, **Allâh-u Te'âlâ** hayrını artıranın ecrini artıracığını vaad etmiştir.

6) Gücü yetiyorsa iki bayramda da câmiye yürüyerek gitmek daha efdaldır. Bayram günlerinde namaza yürüyerek gitmek müstehaptır. Cumâ ve bayram namazlarına binek üstünde olarak gitmekte de bir mahzur (sakınca) yoktur.

7) Eve dönerken gittiği yoldan başka bir yol tâkip eder. Böyle yapmak müstehaptır. **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) böyle yaparlardı. “**er-Ravza**” kitabında zikredildiğine göre; bayram namazına adımlarının çok olup, fazla sevap alması için en uzun yoldan gitmeli ama evine çabuk ulaşması için en kısa yoldan geri dönmelidir.

8) İnsanlar bayram namazı kılınan yere toplanmalarından ibret almalı, kabirlerinden kalkıp her biri bir halde fevc fevc mahşer yerine gidip toplanacaklarını göz önüne getirmelidirler. Saf saf olup bayram namazı kılarken, **Allâh-u Te'âlâ**'nın huzûrunda, mahşer yerinde saf bağlamayı düşünüp ibret almalıdırlar. Yine böylece eve dönünceye kadar, amelinin **Allâh-u Te'âlâ** katında, makbûl mü yoksa merdûd mü olduğunu düşünmelidirler. Bu mânâda büyükler: “Keşke kimin orucunun kabûl olduğunu bilseydik de onu tebrik etseydik, kimin reddolunduğunu da bilseydik de ona tâziyeye gitseydik.” demişlerdir.

9) Bayramlarda silah oyunlarına ve yarışlara ruhsat ve izin vardır. Zîrâ dinimizde genişlik vardır. İslâm dinine göre Müslüman bayramda, sevincini izhâr etmelidir. Hattâ böyle yapmak dînin şeâirinden (İslâm nişanlarından) sayılmıştır.

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivâyet olunduğuna göre **Ebû Bekir** (Radiyallâhu Anh) teşrîk (Kurban Bayramı) günlerinde **Âişe** (Radiyallâhu Anh)nın evine vardı. Yanında iki câriye def çalıyor, ellerini birbirine vuruyorlardı. Bir rivâyete göre de raks edip ve ensârın kahramanlıklarını öven türkû ve destanlar söylüyorlardı.

Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) ise yüzü duvara doğru uzanmış ve bir elbise ile örtünmüş vaziyette bulunuyordu. **Ebû Bekir** (Radiyallâhu Anh) **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)i farketmeyip onları sert söz ile men edince **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) mübârek yüzünü açarak:

عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «دَعُّهُمَا يَا أَبَا بَكْرٍ! إِنَّ لِكُلِّ قَوْمٍ عِيدًا، وَإِنَّ عِيدَنَا هَذَا الْيَوْمَ.»

“Ey Ebû Bekir! O iki kızı bırak (söylesinler). Çünkü her kavmin bir bayramı vardır (ki onda sevinç hâli izhâr ederler). İşte bugün de bizim bayramımızdır.” buyurdu. (el-Buhârî, es-Sahîh, Fezâilü’s-sahâbe:75, rakam:3716, 3/1430; et-Taberânî, el-Mu‘cemü’l-kebîr, rakam:288, 2/181)

“Şerhu’l-Mesâbih”de zikredildiğine göre; buradan anlaşılıyor ki, bayram günlerinde sevinçli olmak, sürûr izhâr etmek, İslâm dîninin şeâirindedir. Bu nedenle Kurban Bayramı günlerinde yâni teşrîk günlerinde oruç tutulmaz. Çünkü bu günler **Allâh-u Te‘âlâ’nın** ziyafet günleridir.

Gerideki hadîs-i şerîfte üzerinde zil bulunsa da bâzı zamanlarda def çalmak ve dinlemenin haram olmadığına işâret vardır. Ancak bunu sürekli yapmak ve her zaman çalmak, dinlemek mekruh olup insanın mahkeme şâhitliğinde adâlet vasfını zedeler ve kişiyi mürvvetten (şahsiyetli olma vasfından) uzaklaştırır. (Seyyid ‘Alî Zâde, Şerhu Şir‘ati’l-İslâm, sh:149)

10) Bayram Günü Kabristanı Ziyâret Etmek

Şu bilinsin ki dirilerin ölüleri ziyâretiyle ölüler hoşnut olur. Nitekim **İmâm-ı Tâî** (Rahimullah)ın tahrîc ettiği bir rivâyette:

“Ölünün kabrinde en ümitli olduğu vakit, dünyâda sevdiği kişinin onu ziyâret ettiği zamandır.” buyrulmuştur. (et-Tâî, el-Erba‘üne’l-Tâiyye, Muhammed Zeki İbrâhîm, Hayâtü’l-ervâh ba‘de’l-mevt, sh:189; ‘Abdurrahmân ibnü Muhammed Bâ‘alevî, Buğyetü’l-müstersîdin, 2/375)

Dolayısıyla kabir ziyâreti yapan kişi ölüm ve âhireti hatırlamış olacağı gibi ana-babası ve dostları gibi kimseleri ziyâret ettiğinde ise bir nevi haklarını da ödemiş olur. Nitekim **Muhammed ibni’n-Nu‘mân** (Radiyallâhu Anh)ın merfû‘an rivâyet ettiği bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

“Her kim her cumâ günü anne babasının ya da birinin kabrini ziyâret ederse, onun için (günahları) bağışlanır ve (onlara karşı) itâatkâr (biri olarak) yazılır.” (el-Beyhakî, Şu‘abü’l-îmân, rakam:7522, 10/297; el-Heysemî, Mecme‘u’z-zevâid, rakam:4312; İbnü Ebi’d-Dünyâ, Mekârimü’l-ahlâk, rakam:249, 1/83)

Ebû Bekr (*Radiyallâhu Anh*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Her kim her cumâ günü anne babasının veyâ onlardan birinin kabrini ziyâret eder ve onun başında Yâsîn (Sûresi’ni) okursa, Allâh(-u Te‘âlâ) o sûreden her harfe karşılık o ölü için (bir günahı) bağışlar.” (*‘Alî el-Müttakî, Kenzü’l-‘ummâl, rakam:45543, 16/479*)

İbni Ömer (*Radiyallâhu Anhümâ*)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (*Sallellâhu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur: **“Her kim (mükâfâtını Allâh’tan) hesâb ederek (niyetle ve ihlâsla) anne babasının ya da onlardan birinin kabrini ziyâret ederse, (o kişinin bu ameli) kabûl edilmiş bir haccın dengi gibi (sevap kazandırıcı) olur. Her kim de onları(n kabirlerini) çok ziyâret edici olursa, (o kişi ölünce) melekler de onun kabrini ziyâret ederler.”** (*es-Süyûtî, Câmi‘u’l-ehâdis, rakam:22300, 20/346; ‘Alî el-Müttakî, Kenzü’l-‘ummâl, rakam:45544, 16/479*)

Hele de ziyâret edilen kişi hayır sâhibi velîlerden ise o zaman çok büyük faydalar hâsıl olur. Zîrâ Berzah âleminde Allâh dostlarına büyük hayırlar, tasarruflar ve bereketler verilmiştir ki onların sayısız mededi müşâhede edilmiştir. (*‘Abdurrahmân ibnü Muhammed Bâ‘alevî, Buğyetü’l-müsterşidin, 2/375*)

Bayram Ziyâretinde Mezarlıklarda Okunacaklar

Temîm-i Dârî (*Radiyallâhu Anh*)dan nakledilen bir hadîs-i şerîfe göre:

“Her hangi bir mümin Âyete’l-Kürsî okur da sevâbını kabirlerin ahâlîsine tahsîs ederse, yeryüzünde hiçbir (Müslüman’a âit) kabir kalmaksızın mutlakâ Allâh-u Te‘âlâ ona (her birine) bir mâruf (iyilik ve rahmet) ulaştırır ve kabirlerini gözün görebildiği kadar onlara genişletir.

Bunu okuduğu için Allâh-u Te‘âlâ o kişiye bin şehîd sevâbı verir, kendisi için bin derece yükseltir, (Âyete’l-Kürsî’de bulunan) her kelime mukâbilinde bin hac, bin umre (sevâbı) yazar, her harfe mukâbil Allâh-u Te‘âlâ iki melek yaratır ki onlar kıyâmet gününe kadar Allâh-u Azze ve Celle’yi tesbîh ederler, sevapları da o (Âyete’l-Kürsî okuyup sevâbını kabristanda bulunan Müslümanlara hediye eden) kişiye âit olur.” buyrulmuştur. (*Ebu’l-Hasen ‘Alî ibnü Ahmed el-Hekkârî, Hediyyetü’l-ahyâ li’l-emvât, rakam:16, sh:184; Muhammed ibnü ‘Alî Hirid, el-Vesâilü’ş-şâfi‘a, sh:193*)

Selef-i sâlihîn ölünün kabrinin yanında Yâsîn, Mutaffifîn, İnşikâk, Beyyine, Zilzâl, Tekâsür, Kâfirûn, 11 İhlâs, Felak, Nâs, Fâtiha, Elif Lâm Mîm, (Bakara Sûresi’nin ilk beş âyeti), Âyete’l-Kürsî ve peşindeki iki âyet, Bakara Sûresi’nin sonu (284-286), Hadîd Sûresi’nin başı (1-6), Haşr Sûresi’nin sonunun (20-24) okunmasını ve sevâbının ölüye bağışlanmasını müstehab saymışlardır ki bunların hem okuyana, hem de ölüye faydası olacak fazîletli âyetler olduğuna dâir eserler ve haberler vârid olmuştur.

İbni Hacer (*Rahimehullâh*)a “Bir adam bir kabristana uğrayıp Fâtiha okusa ve sevâbını orada okuyanlara hediye etse bu sevap taksim mi edilir yoksa her birine tam bir Fâtiha sevâbı mı ulaşır?” diye sorulduğunda o: “Ulemâdan bir cemâat her birine tam bir sevap ulaşacağı hakkında fetvâ vermişlerdir ki **Allâh-u Te‘âlâ**’nın rahmetinin genişliğine yakışan da budur.” demiştir. (*‘Abdurrahmân ibnü Muhammed Bâ‘alevî, Buğyetü’l-müsterşidin, 2/375*)

ÖLÜNÜN KABRİNDE 3 KERE OKUNUNCA KIYÂMETE KADAR AZÂBI KALDIRACAK BİR DUÂ

İmâm-ı Sühaymî (Rahimehullâh)ın “*el-Cevhere*” üzerine yaptığı şerhte zikredilen bir hadîs-i şerîfte: “**Hangi bir kul (kabir azâbına dûçâr olmuş bir) ölüsünün kabrinin yanında üç kere: ‘Ey Allâh! Efendimiz Muhammed’in ve Efendimiz Muhammed (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in hürmetine bu ölüye azâb etme.’ derse, Sûr’a üfürülünceye kadar ondan azâb kaldırılır.**” buyrulmuştur. (İbnü Ebi’l-Fevâris, *el-Emâlî*; ‘Abdurrahmân ibnü Muhammed Bâ‘alevî, *Buğyetü’l-müsterşidin*, 2/374; Muhammed ibnü ‘Ömer el-Bintenî, *Nihâyetü’z-zeyn*, sh:153)

Duânın Okunuşu:

«اللَّهُمَّ بِحَقِّ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَا تُعَذِّبْ هَذَا الْمَيِّتَ.»

KABRİSTANA GİRİLDİĞİNDE OKUYANIN ELLİ SENELİK GÜNAHINI BAĞIŞLATACAK BİR ZİKİR

Esbağ ibni Nübâte (Radyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “Bir kere ben Alî ibni Ebî Tâlib (Radyallâhu Anh) ile berâberdim, o bir kabristana uğradığında: ‘**Lâ ilâhe illâllâh ehlinde (olan bizlerden) Lâ ilâhe illâllâh ehlinde (den olan sizler)e selâm olsun! Ey Lâ ilâhe illâllâh ehli! Lâ ilâhe illâllâh sözünü (n faydasını) nasıl buldunuz? Ey Lâ ilâhe illâllâh (ey Kendisinden başka hiçbir ilâh bulunmayan Allâh)! Lâ ilâhe illâllâh bahşı hakkı için Lâ ilâhe illâllâh diyenleri (n günahlarını) bağışla ve bizi Lâ ilâhe illâllâh diyenler zümresinde haşreyle. (Âmîn!)**’ dedikten sonra:

‘**Ben Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)i: ‘Her kim kabristanlara uğradığında bu sözleri derse kendisi için elli senelik günahları bağışlanır.’ buyururken işittim ve: ‘Yâ Rasûlellâh! Bir kimsenin elli senelik günahı yoksa (onun için ne fayda sağlar)?’ deyince: ‘Anne-babası, akrabâsı ve umûmî Müslümanlar için (günahlarını bağışlatır).’ buyurdu.**” (er-Râfi‘î, *et-Tedvîn fî ahhâri Kazvîn*, 3/395-396; es-Süyûtî, *Câmi‘u’l-ehâdîs*, rakam:23113, 21/119; es-Seffârî, *el-Bühûru’z-zâhira*, 1/423-424; ‘Alî ibnü Hasen el-‘Attâs, *el-Kirtâs*,2/191-192)

Duânın Okunuşu:

«السَّلَامُ عَلَى أَهْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِنْ أَهْلِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَا أَهْلَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ كَيْفَ وَجَدْتُمْ قَوْلَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ! بِحَقِّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ اغْفِرْ لِمَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاحْشُرْنَا فِي زُمْرَةِ مَنْ قَالَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ.»

KABRİSTANA GİRDİĞİNDE OKUYANA ÂDEM (ALEYHİSSELÂM)DAN BERİ BÜTÜN MÜSLÜMANLARIN İSTİĞFÂR EDECEĞİ BİR DUÂ

Abdullâh ibni Mes‘ûd (Radyallâhu Anh) şöyle demiştir: “**Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem) mezarlığa girdiğinde: ‘Ey Allâh’a inanmış olarak dünyâdan çıkmış olan fânî ruhlar, çürümüş bedenler ve ufalanmış kemikler! Sizlere selâm olsun! Ey Allâh! Sen onların üzerine tarafından bir rahatlık, bizden de bir selâm idhâl eyle (ulaştır).’ derdi.**” (İbnü’s-Sünnî, ‘Amelü’l-yevmi ve’l-leyle, rakam:593, 1/545; es-Süyûtî, *Câmi‘u’l-ehâdîs*, rakam:36237; ‘Alî el-Müttakî, *Kenzü’l-ummâl*, rakam:18517)

Ebû Muhammed el-Esedî (Radyallâhu Anh)dan rivâyet edildiğine göre; **Hasen (Radyallâhu**

Anh) şöyle demiştir: “Her kim kabristanlara girer de: ‘Ey sana inanmış olarak dünyâdan çıkmış olan çürümüş cesetlerin ve ufalanmış kemiklerin Rabbi olan Allâh! Sen onların üzerine tarafından bir rahatlık ve selam idhâl eyle (ulaştır).’ derse Al-lâh-u Te’âlâ Âdem (Aleyhisselâm)ı yarattığından beri ölmüş olan her mümin kişi onun (günahlarının bağışlanması) için istiğfâr eder.” (İbnü Ebî Şeybe, el-Musannef, rakam:35208, 7/188)

İki Duânın Birlikte Okunuşu:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ أَيُّهَا الْأَرْوَاحُ الْفَانِيَّةُ، اللَّهُمَّ رَبَّ الْأَجْسَادِ الْبَالِيَةِ، وَالْعِظَامِ النَّخِرَةِ الَّتِي خَرَجَتْ مِنَ الدُّنْيَا وَهِيَ بِكَ مُؤْمِنَةٌ، اللَّهُمَّ ادْخُلْ عَلَيْهِمْ رَوْحًا وَسَلَامًا مِنْ عِنْدِكَ، وَسَلَامًا مِنَّا.»

KABRİSTANDA OKUNACAK MÜHİM BİR DUÂ

Kabristanı ziyâret eden kişinin çokça Kur’ân okuması zikir ve duâ edip o makberenin ahâlisine ve sâir Müslüman ölümlere hediye etmesi müstehab sayılmıştır. Kişi ölümlerin ruhûna sadaka verip Kur’ân okuyup zikir yaptıktan sonra şu duâları yapar:

«الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِنَا رَسُولِ اللَّهِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ، اللَّهُمَّ رَوْحِ أَرْوَاحِهِمْ وَقَدِّسْ أَسْرَارَهُمْ وَنَوِّرْ ضُرَائِحَهُمْ وَطَيِّبْ مَرَاقِدَهُمْ وَعَطِّرْ مَشَاعِرَهُمْ وَأَعْلِ دَرَجَاتِهِمْ وَكَثِّرْ مَثُوبَاتِهِمْ وَضَاعِفْ حَسَنَاتِهِمْ، اللَّهُمَّ أَفْضُ عَلَيْهِمْ سَجَلًا مِنْ بَرِّكَ وَلَطْفِكَ وَجُودِكَ وَكَرَمِكَ وَإِنْعَامِكَ وَإِحْسَانِكَ وَامْتِنَانِكَ، مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ، وَزِدْهُمْ شَرَفًا وَتَعْظِيمًا وَتَكْرِيمًا، اللَّهُمَّ وَإِنَّا قَدْ وَقَفْنَا عَلَى عَتَبَةِ أَوْلِيَائِكَ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكَ عَنْ خُشُوعٍ وَخُضُوعٍ وَاسْتِكَانَةٍ مُتَوَسِّلِينَ بِهِمْ فِي قَضَاءِ حَاجَاتِنَا وَمُهَيِّمَاتِنَا وَإِنجَاحِ طَلِبَاتِنَا وَكِفَايَةِ الشُّرُورِ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ وَالشَّيَاطِينِ وَالشَّدَائِدِ وَإِزَالَةِ الْمِحْنِ عَنَّا وَحُضُولِ الْمِنَنِ وَكِفَايَةِ أَذْيَاتِ الظَّالِمِينَ وَالْمُتَمَرِّدِينَ وَالْمُعَانِدِينَ فَلَا تُخَيِّبْنَا مِنْ نَيْلِ مَا نَرْجُوهُ وَنُؤَمِّلُهُ وَلَا تَرُدَّنَا صُفْرَ الْأَيْدِي وَانْجِرْ أَمَالَنَا وَاقْبَلْ جُلَّ وَسَائِلِنَا وَاجْعَلْنَا مَحْظُوظِينَ مِنْ بَرَكَاتِهِمْ مَلْحُوظِينَ بِأَعْيُنِ عِنَايَتِهِمْ مَحْفُوظِينَ مِنْ سَائِرِ الشُّرُورِ وَالْأَفَاتِ وَالْعَاهَاتِ وَالْبَلِيَّاتِ وَالْأَذْيَاتِ بِأَسْرَارِ عِنَايَتِهِمْ وَاكْتِبْنَا فِي دِيْوَانِ عِبَادِكَ الَّذِينَ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ، فَاعْفِرْ لَنَا وَلِوَالِدَيْنَا وَلِإِخْوَانِنَا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ إِنَّكَ مُجِيبُ الدَّعَوَاتِ وَقَابِلُ التَّوْبَاتِ وَسَامِعُ الْأَصْوَاتِ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، رَبَّنَا إِنَّا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةٌ وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ، اللَّهُمَّ إِنَّا نَتَوَسَّلُ إِلَيْكَ بِأَجْلِ الْوَسَائِلِ وَتَشَفَّعْنَا

إِلَيْكَ بِأُوجِهِ الشُّفَعَاءِ عِنْدَكَ عَبْدُكَ وَرَسُولُكَ مُحَمَّدٌ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَسَائِرِ
 أَوْلِيَائِكَ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكَ وَكُلِّ شَفِيعٍ مِمَّنْ تُحِبُّ مِنْ عِبَادِكَ وَبِكُلِّ وَسِيلَةٍ
 مَقْبُولَةٍ عِنْدَكَ، رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي
 قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ، رَبَّنَا آتِنَا نُورَنَا وَاغْفِرْ لَنَا
 إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَى
 وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ
 الْمُسْلِمِينَ، رَبِّ أَصْلِحْ ذُرِّيَّتِي إِنِّي تُبْتُ إِلَيْكَ وَإِنِّي مِنَ الْمُسْلِمِينَ. « آمين!

(Muhammed ibnü 'Alî Hirid, el-Vesâilü's-şâfi'a, sh:194-195)

BAYRAM NAMAZINDAN SONRA KILINACAK ÇOK FAZİLETLİ BİR NÂFILE NAMAZ (24 Mayıs Pazar günü)

“**Kudûrî**” şârihi **İmâm-ı Yûsuf el-Kâdûrî** (Rahimehullâh)ın nakline göre; **İmâm-ı Âzam** (Rahimehullâh): “Bayram namazından sonra dilediğiniz gibi (nâfile) kılabilirsiniz, isterse-
 niz de kılmazsınız.” demiştir.

İmâm-ı Ebû Yûsuf (Rahimehullâh) ise: “Bayram namazından sonra dört rekât kılınır ki
 bu bana daha sevimlidir.” demiştir.

İmâm-ı Âzam'ın talebelerinden olan evliyânın reîsi **Şekîk-i Belhî** (Rahimehumellâh) da bu
 hususta şöyle anlatmıştır:

“Ben birtakım sâlihlere ve âbidlere yetiştim ki onlar bayram namazından sonra dört
 rekât (nâfile) kılıyolardı. Zâten bu namaz benim katımda **Selmân-ı Fârisî** (Radyallâhu Anh)
 dan isnâd ile sâbittir ki o rivâyete göre **Rasûlüllâh** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem):

‘Her kim ramazan ve kurban bayramlarında, imam bayram namazını kıldırıdıktan sonra dört rekât kılar da, ilk rekâtında Fâtiha’dan sonra Sebbihisme Rabbi-
 ke’l-e’lâ Sûresi’ni okursa, Allâh-u Te’âlâ’nın bütün nebîlerine inzâl buyurduğu tüm kitapları okumuş gibi (ecre nâil) olur.

İkinci rekâtında (Fâtiha’dan sonra) Veşşemsi Sûresi’ni okursa, güneşin doğduğu
 vakitten battığı zamâna kadar üzerine doğduğu her şeyin mislince sevâba nâil olur.

Üçüncü rekâtında (Fâtiha’dan sonra) Vezzuhâ Sûresi’ni okursa, bütün yetimleri
 yedirmiş, içirmiş, onlara iyice bakım yapmış ve onlara temiz (güzel) elbiseler giydirmiş
 kadar sevâba nâil olur.

Dördüncü rekâtında da (Fâtiha’dan sonra) Kul Hüvellâhu ehad Sûresi’ni okursa,
 Allâh-u Te’âlâ onun geçmiş ve gelecek ellışer senelik günahını bağışlar.’ buyurmuş-
 tur.” (Yûsuf el-Kâdûrî, Câmi’u’l-muzmerât ve’l-müşkilât fî Şerhi Muhtasari’l-İmâmi’l-Kudûrî, 2/164-165; Mu-
 hammed ibnü Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:63)

2) Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh):

“Ramazan Bayramı namazından sonra 12 rekât namaz kılmak, Kurban Bayramı namazından sonra ise 6 rekât namaz kılmak müstehab sayılmıştır ki bu sünnettendir.” demiştir. (el-Ğazâlî, İhyâu ‘ulûmi’d-dîn, 1/201; Ebû ‘Abdillâh el-Hubeysî, el-Berake fî fazli’s-sa‘yi ve’l-harake, rakam:2822, sh:705-706)

BAYRAM GÜNÜNÜN ZİKİRLERİ (24 Mayıs Pazar günü)

1) İki Bayramda Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in Okuduğu Mühim Bir Duâ

Abdullâh ibni Mes‘ûd (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

“Rasûlüllâh (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in iki bayramda yaptığı duâsı: ‘Ey Allâh! Muhakkak ki ben Senden (rızan üzere yaşanıp nihâyete erecek) tertemiz bir hayat, istikâmet üzere bir ölüm, rüsvây etmeyen ve ayıplarımı açmayan bir dönüş (le âhirete gidiş) istiyorum.

Ey Allâh! Bizi (tevbe fırsatı tanımadan) ansızın helâk etme, âniden azâbınla yakalama ve bizi herhangi bir hak ve vasiyet(i icrâ edecekken aceleye ve telâşa düşmek)ten (dolayı) kifâyetsiz (yetersiz) bırakma.

Ey Allâh! Biz Senden iffet (günahlardan utanma duygusu), zenginlik (insanlara muhtâc olmama), takvâ (haramlardan sakınma vasfı), hidâyet (doğru yola erişme) ve dünyâ ile âhiretin güzel âkıbetini istiyoruz. Ayrıca Senin dînin hakkında şüphe etmekten, (haktan) ayrılıktan, riyâ ve süm‘adan (gösterişten ve işittirmekten) Sana sığınıyoruz.

Ey kalpleri dilediği tarafa çeviren (Allâh)! Bizi hidâyet buyurduktan sonra kalplerimizi kaydırma ve bize tarafından bir rahmet bahşet. Şüphesiz ki (karşılık beklemeden bolca bağış yapan) Vehhâb Sensin, ancak Sen.’ şeklinde idi.” (et-Taberânî, el-Mu‘cemü’l-evsat, rakam:7572, 7/306)

Duânın Okunuşu:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ عَيْشَةً نَقِيَّةً وَمَيِّتَةً سَوِيَّةً وَمَرَدًّا غَيْرَ مُخْزٍ وَلَا فَاضِحٍ، اللَّهُمَّ لَا تُهْلِكْنَا فَجَاءَةً وَلَا تَأْخُذْنَا بَعْتَةً وَلَا تُعْجِلْنَا عَنْ حَقِّ وَلَا وَصِيَّةٍ، اللَّهُمَّ إِنَّا نَسْأَلُكَ الْعَفَافَ وَالْغِنَى وَالتُّقَى وَالْهُدَى وَحُسْنَ عَاقِبَةِ الْأَخْرَةِ وَالدُّنْيَا، وَنَعُوذُ بِكَ مِنَ الشُّكِّ وَالشَّقَاقِ وَالرِّيَاءِ وَالسُّمْعَةِ فِي دِينِكَ يَا مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ! لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ.» آمين!

2) Enes (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle buyrulmuştur:

“Her kim iki bayramın her birinde bayram namazından önce 400 kere: ‘Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur, O tektir, O’nun hiçbir ortağı yoktur, Mülk O’na âittir, hamd O’na mahsustur. Diriltir ve öldürür, Kendisi ise hiç ölmeyecek diridir. Tüm hayırlar O’nun (kudret) elindedir ve O her şeye hakkıyla gücü yetendir.’ derse, Allâh-u Te‘âlâ

onu 400 hûrî ile evlendirir, 400 köle âzâd etmiş gibi olur, Allâh-u Te‘âlâ bu kişi için kıyâmet günü şehirler binâ etmek ve ağaçlar dikmek üzere melekler görevlendirir.”

(es-Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/162; Muhammed ed-Dimyâtî, Nihâyetü'l-emel, 2/392)

Zührî (Rahimehullâh): “Ben bunu duyduğumdan beri hiç terk etmedim.” demiştir. (Muhammed ed-Dimyâtî, Nihâyetü'l-emel, 2/392)

Zikrin Okunuşu:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

3) Hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur:

“Her kim bayram günü 300 kere ‘Allâh’ı hamd ile tesbih ederim.’ der de sevâbını Müslümanların ölmüşlerine hediye ederse, her kabre bin nur girer, bu kişi öldüğü zaman da Allâh-u Te‘âlâ onun kabrine bin nur girdirir.” (es-Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/155; el-Üchûrî, Fezâilü şehri Ramazân, sh:226; Muhammed ed-Dimyâtî, Nihâyetü'l-emel, 2/392)

Zührî (Radyallâhu Anh): “Ben bu ameli Enes (Radyallâhu Anh)dan işittiğimden beri hiçbir bayram terk etmedim.” demiştir. Enes (Radyallâhu Anh) da: “Ben bu ameli Rasûlüllâh (Sal-
lellâhu Aleyhi ve Sellem)den işittiğimden beri hiçbir bayram terk etmedim.” demiştir. (‘Abdül-
hamîd Kuds, Kenzü'n-necâh ve's-sürûr, sh:270; Ahmed ibnü Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvân, sh:144)

Zikrin Okunuşu:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ.»

4) Rivâyet olduğuna göre; her kim bir bayram gününde 100 kere:

«سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ.»

“Allâh’ı hamd ile tesbîh ederim.” zikrini okur da sonra:

«يَا رَبِّ! اجْعَلْ ثَوَابَهَا لِمَنْ فِي الْقُبُورِ.»

“Yâ Rabbi! Bunun sevâbını kabir ehline ulaştır.” derse, kıyâmet günü bu kişi hakkında Müslümanların ölmüşlerinin tamâmı: “Yâ Erhamer-râhimîn! Bu kuluna rahmet eyle ve sevâbını cennet eyle.” derler.

Bunun üzerine Allâh-u Te‘âlâ: **“Muhakkak Ben bu kulumu gerçekten bağışladım.”** buyurur. (el-Üchûrî, Fezâilü şehri Ramazân, sh:226; Muhammed ed-Dimyâtî, Nihâyetü'l-emel, 2/392; Ebu'l-Yüsr ‘Âbidîn, Tenbîhü'l-kulûbi'n-nâ‘ime, sh:156)

5) Üchûrî (Rahimehullâh)ın nakline göre eserde şöyle vârid olmuştur: “Her kim bayram günü sabah namazından sonra yüz kere istiğfâr ederse, (amel) defterinde günahlardan (geriye) bir şey kalmaz, hepsi silinir ve o kişi kıyâmet gününde Allâh-u Te‘âlâ’nın azâbından emîn olur.” (el-Üchûrî, Fezâilü şehri Ramazân, sh:226; Muhammed ed-Dimyâtî, Nihâyetü'l-emel, 2/392)

6) Cübeyr ibni Nüfeyr (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “**Nebî** (Sallellâhu Aleyhi ve Sellem)in ashâbı bayram gününde birbirleriyle karşılaştıkları zaman: ‘**Allâh** sizden taraf da, bizden taraf da (oruçlarımızı, terâvîhlerimizi, fitrelerimizi ve sâir amellerimizi) kabûl eylesin.’ derlerdi.” (İbnü Hacer el-‘Askalânî, Fethu’l-Bârî, 2/446; Fazlullâh Muhammed el-Mâcûrî, el-Fetâve’s-Sûfiyye, 44. bâb, verak:177)

7) Venâî (Rahimehullâh)ın beyânına göre; bayram günü sabah namazından sonra 100 kere istiğfâr edenin amel defterindeki kötü amelleri silinir ve o kişi kıyâmet gününde **Allâh-u Te’âlâ**’nın azâbından emîn olur. (‘Abdülhamîd Kuds, Kenzü’n-necâh ve’s-sürûr, sh:269)

8) Üchûrî (Rahimehullâh)ın nakline göre; **Ömer ibni Abdilazîz** (Radiyallâhu Anh) Ramazan Bayramı günü mescide gelmiş ve namazı bitirince şöyle duâ etmiştir:

«اللَّهُمَّ ارْحَمْنِي فَإِنَّكَ قُلْتَ: ﴿إِنَّ رَحْمَتَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ﴾، فَإِنْ لَمْ أَكُنْ مُحْسِنًا فَأَنَا مُؤْمِنٌ، وَقَدْ قُلْتَ: ﴿وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا﴾، فَارْحَمْنِي، فَإِنْ لَمْ أَتَّوَجِبْ ذَلِكَ أَنَا شَيْءٌ، وَقَدْ قُلْتَ إِنَّ ﴿رَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ﴾، فَارْحَمْنِي، فَإِنْ لَمْ أَتَّوَجِبْ ذَلِكَ فَأَنَا مُصَابٌ حَيْثُ نُفِيتُ عَنْ رَحْمَتِكَ، وَقَدْ أَظْمَأْتُ نَهَارِي وَأَسْهَرْتُ لَيْلِي؛ وَقَدْ قُلْتَ: ﴿الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ﴾ أَوْلَيْكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ، فَلَا تَحْرِمْنِي أَجْرَ الْمُصَابِ،
اللَّهُمَّ فَارْحَمْنِي.»

“Ey Allâh! Bana acı, zîrâ şüphesiz Sen: ‘Şüphesiz ki Allâh’ın rahmet (ve icâbet) i (duâlarını vesâir amellerini güzelce yapan) **muhsin kimselere çok yakındır.**’ (el-A’râf Sûresi:56’dan) **buyurdun** (öyleyse bana da rahmet edersin).

Şâyet ben (bu âyet-i kerîmede ifâde edildiği gibi) **muhsin değilsem de müminim ve Sen şüphesiz: ‘Zâten O, müminlere dâimâ (çok acıyan bir) Rahîm olmuştur.**’ (el-Ahzâb Sûresi:43’dan) **buyurdun, öyleyse bana merhamet et.**

Şâyet bunu da hak edemediysem (neûce îtibârıyla) **ben de** (varlıklar arasındaki) **bir şeyim ve Sen de hiç şüphesiz: ‘Rahmetim** (dünyâda mümin-kâfir dâhil) **her şeyi kaplamıştır.**’ (el-A’râf Sûresi:156’dan) **buyurdun, öyleyse bana rahmetini lutfeyle.**

Eğer buna da müstehak değilsem (anlaşılan o ki) **Senin rahmetinden uzaklaştırılmamla belâyâ dûcâr olmuşum. Hâlbuki** (Ramazân-ı Şerîf ayı boyunca) **gündüzü susuz, gecemi de** (Sana ibâdet ve oruç için sahur yapma yolunda) **uykusuz geçirmiştin.**

(Mâdem böyle bir musîbete uğradım) **oysa Sen: ‘O kimseler ki; kendilerine bir musîbet ulaştığında: “Şüphesiz biz Allâh’a âit (kul ve köleler)iz ve kesinlikle biz ancak O’na dönücü kimseleriz.” derler. İşte sana! Onlar** (var ya);

Rablerinden (art arda gelen) **mağfiretler ve büyük bir rahmet sâdece onlar üzerine** (inmekte)**dir.’** (el-Bakara Sûresi:156-157) **buyurdun.**

(Böyle bir belâya uğrayan biri olduğuma göre) **beni musîbete uğrayana vaad ettiğin ecirden mahrum etme. Ey Allâh! Ne olur bana rahmet eyle.”**

(Muhammed ibnü Ahmed ibni Ebi'l-Fazl, en-Necmü's-sâkib, sh:261-262; el-Üchûrî, Fezâilü şehri Ramazân, sh:65)

9) İki Bayram Günlerinde Okunacak Enbiyâ Duâları

Ömer ibni Abdilazîz (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “Bayram gününde babanız **Âdem** (Aleyhisselâm)ın dediği gibi:

‘Ey Rabbimiz! Biz (emrine muhâlefet edip, kendimizi cennetten çıkartacak iş yaparak) **nefislerimize zulmettik. Eğer Sen bizim için** (günahlarımızı) **bağışlamada bulunmazsan ve bize acımazsan andolsun ki elbette biz** (iki cihanda da en büyük zarar ve) **hüs-râna uğrayanlardan oluruz.’** (el-A'râf Sûresi:23) duâsı ile:

‘Ey Rabbimiz! Biz (Senin dînine) **îmân ettik, öyleyse bizim için** (günahlarımızı) **bağışlamada bulun ve bize acı. Zâten merhametlilerin en hayırlısı ancak Sensin.** (Zîrâ ana-babamız dâhil, kimse bize Senin kadar acıyamaz ve fayda sağlayıp zarardan kurtaramaz.)’ (Müminûn Sûresi:109) deyin.

Ayrıca **İbrâhîm** (Aleyhisselâm)ın dediği gibi: **‘O Zat ki;** (evlâ olanı terk etme gibi yapabileceğim herhangi bir) **hatâmı, cezâ günü benim için bağışlayacağını ummaktayım.’** (es-Şu'arâ Sûresi:82) deyin.

Yine böylece **Mûsâ** (Aleyhisselâm)ın dediği gibi: **‘Ey Rabbim! Gerçekten ben nefsi-me zulmettim** (kendime yazık ettim), **artık benim için** (hatâmı) **bağışla.’** (el-Kasas Sûresi:16) deyin.

Bir de **Yûnus** (Aleyhisselâm)ın dediği gibi: **‘Senden başka hiçbir ilâh yoktur.** (Zulüm-den) **Seni tenzîh ederim. Gerçekten de ben** (nefsine yazık eden) **zâlimlerden oldum.’** (el-Enbiyâ Sûresi:87) deyin.” (Muhammed ibnü 'Alî Hirid et-Terîmî, el-Vesâilü's-ş-şâfi'a, sh:216)

Âyet-i Kerîmelerin Okunuşları ve Adetleri:

﴿رَبَّنَا ظَلَمْنَا أَنفُسَنَا وَإِن لَّمْ تَغْفِرْ لَنَا وَتَرْحَمْنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

(40 kere) ﴿رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ﴾

(30 kere) ﴿وَالَّذِي أَطْمَعُ أَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيئَتِي يَوْمَ الدِّينِ﴾

(20 kere) ﴿رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي﴾

(40 kere) ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾